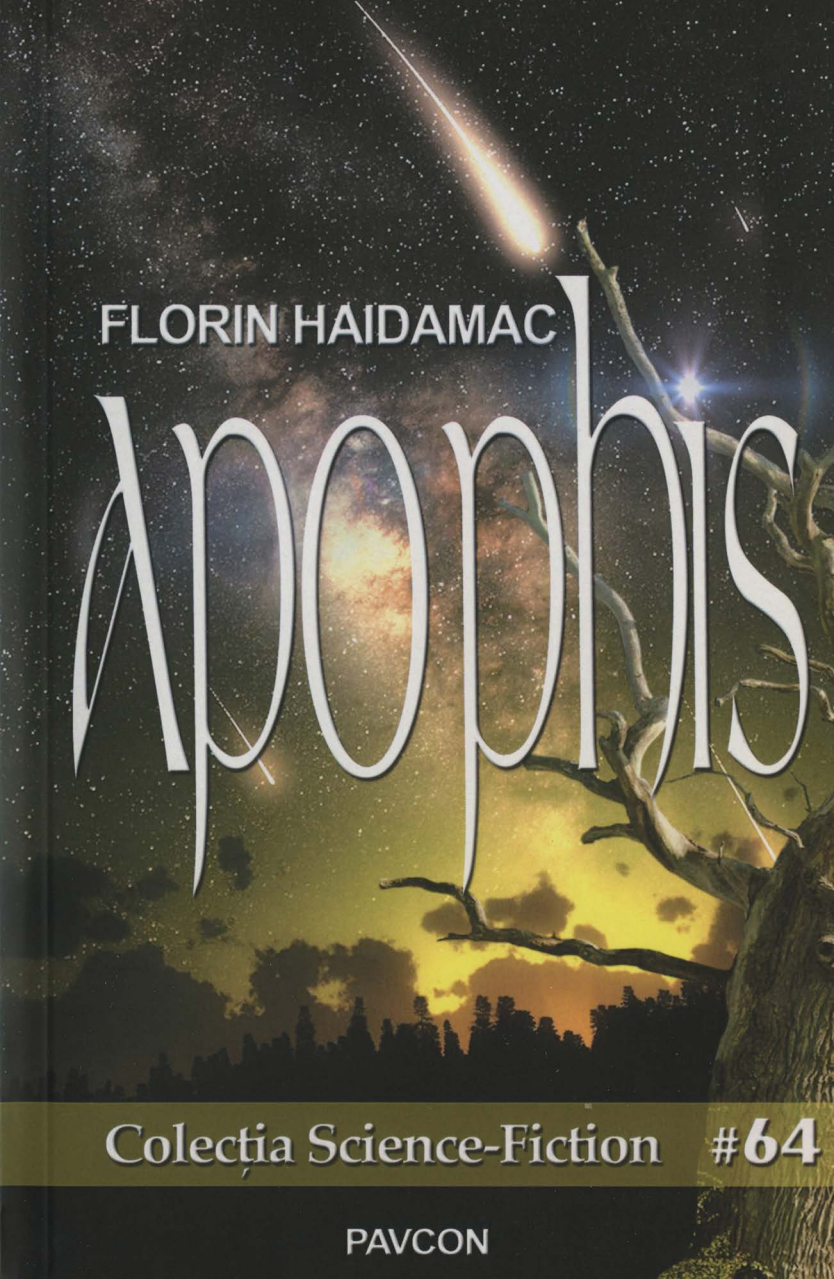
FLORIN HAIDAMAC
Apophis
Colecția Science-Fiction #64
PAVCON

APOPHIS

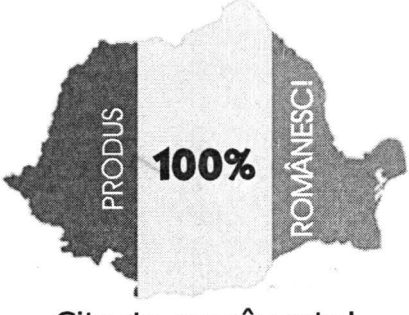

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # **SCIENCE-FICTION** # HORROR # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

64

Florin Haidamac
APOPHIS

© 2018, Editura PAVCON
© 2018, Florin Haidamac

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAIDAMAC, FLORIN
Apophis : povestiri / Florin Haidamac. - Bucureşti: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-66-6

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Editor: **Constantin Pavel**
Coperta: **George Ionescu**

ISBN 978-606-8879-66-6

FLORIN HAIDAMAC

Apophis

Povestiri

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2018

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 – **Extra-Terestrul**, de Constantin D. Pavel
#2 – **Secretul emisferei**, de Traian Bădulescu
#3 – **Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța**, de O. Vitan
#4 – **Scorniturі spăimântătoare**, de Cătălin Pavel
#5 – **Rangkook** *(seria deCase – 1)*, de Constantin D. Pavel
#6 – **Vendetta lui Ucigă-l Toaca**, de Ovidiu Vitan
#7 – **În anul 4000 sau O călătorie la Venus**, de Victor Anestin
#8 – **Erezia egumenului Glicherie**, de Dan Ninoiu
#9 – **Scurtă istorie a viitorului aristotelic**, de Aurel Cărășel
#10 – **Forțe ale Naturii – Moartea Vie**, de Daniela Faur
#11 – **O tragedie cerească**, de Victor Anestin
#12 – **Cetiți-le noaptea**, de Ion Minulescu
#13 – **Marginea curcubeului**, de Aurel Cărășel
#14 – **Incredibila aventură a cuviosului Achim**, de Dan Ninoiu
#15 – **Praf**, de Florin Purluca
#16 – **Manuscrisul episcopului Petronius**, de Dan Ninoiu
#17 – **Steaua fulgurantă**, de Aurel Cărășel
#19 – **Oameni pe care i-am cunoscut 1**, de Aurel Cărășel
#21 – **Rău de spațiu Omul fără nume**, de Ovidiu Vitan
#22 – **Progradia**, de Florin Purluca
#23 – **A doua Lună a Pământului**, de Mircea Liviu Goga
#24 – **Dialogul păsărilor**, de Laszlo Tarko
#25 – **Cumulonimbus deasupra Atlantidei**, de Aurel Cărășel
#28 – **1944 Ein Freak**, de Florin Purluca
#30 – **Creație de tranzitare – Bacteria nemuririi**, de Aurel Cărășel
#31 – **Creație de tranzitare – Cârligul spațial**, de Aurel Cărășel
#32 – **Creație de tranzitare – Poarta mânturii**, de Aurel Cărășel
#33 – **RSA – Furia fiarelor**, de Florin Purluca
#34 – **RSA – Marile migrații**, de Aurel Cărășel
#35 – **Olympus Mons**, de Florin Haidamac
#36 – **RSA – Noaptea lemurienilor**, de Florin Giurcă
#37 – **Praf 2 – Atingerea sălbăticiei**, de Florin Purluca
#40–49 **Aripile Albastre**, de Anamaria Borlan
#50 – **Sânge, Metal și Speranță**, de Florin Purluca
#53 – **Forțe ale Naturii - Mrejele Focului**, de Daniela Faur
#54 – **RSA – Războiul Eleninei**, de Sergiu Someșan
#55 – **Casa din altă viață**, de Mircea Pospai
#59 – **Noaptea orașului ilustrat**, de Victor Martin
#61 – **Saurianul de metan**, de Aurel Cărășel
#64 – **Apophis**, de Florin Haidamac
#68 – **RSA – Judecata de Apoi**, de Livia Furia
#74 – **Insula pescărușilor**, de Mircea Liviu Goga
#78 – **Deocamdată... enigme**, de Dan Apostol
#79 – **Tunelul de la capătul lumii**, de Diana Alzner

Apophis

Am cunoscut un om obsedat de apocalipsă. Un tip cerebral. Cult şi pasionat de matematică. Avea o statură impozantă. Practica tot felul de sporturi şi nu făcea excese de niciun fel. Vocea sa era puternică, pătrunzătoare, iar atunci când începea să povestească despre subiectul său preferat, toată lumea îl asculta vrăjită.

L-am întâlnit la un congres de Fizică, unde am participat mai mult din plictiseală, deoarece traversam o perioadă în care dispuneam de mult timp liber. Tema pe care am ales să o audiez era legată de gravitație. După câteva expuneri pline de știință pură, seacă şi austeră în imaginație, au urmat discuțiile libere. Prilej pentru fiecare participant să dea o interpretare proprie noțiunilor discutate.

Fiind pasionat de SF, am luat cuvântul şi m-am lansat în tot felul de speculații despre cum am putea folosi această forță, dar mai ales opusul ei, antigravitația, pentru a devia traiectoria unor asteroizi mari, în cazul în care aceştia ar intersecta orbita planetei. Tema era de actualitate, deoarece, într-o scurtă perioadă de timp, celebrul asteroid Apophis urma să treacă extrem de aproape de Pământ. După ce mi-am încheiat expunerea, am ieşit la o țigară, în fața sălii. Am fost abordat de tipul ăsta.

— Andrei Ignătescu mă numesc, domnule. Am fost foarte atent la ce ați spus și vreau să vă asigur că multe dintre ideile dumneavoastră au rezonat cu modul meu de gândire. Sunt deosebit de încântat să vă cunosc.

— Plăcerea e de partea mea, mai ales că avem preocupări comune.

— Dacă aveți timp, poate ne întâlnim mai târziu la cină. Aș fi deosebit de încântat să aud părerea dumneavoastră în legătură cu o chestiune care pe mine mă obsedează de ceva vreme.

— OK. Dar nu cred că e cazul de politețuri excesive. Eu sunt Florin, iar tu ești Andrei. De acord?

— De acord.

Am schimbat numere de telefon și ne-am despărțit cu promisiunea revederii. Toate astea se întâmplau la Iași, orașul încărcat de istorie, de la faptele de arme și credință ale lui Vasile Lupu, până la lupta plină de onoare a lui Zelea Codreanu. Îmi plăcea foarte mult acest oraș, construit ca și Roma, pe șapte coline. Pentru mine, reprezenta adevărata capitală a României.

Traversam o perioadă depresivă. Nu aflam împlinire în nicio activitate, nu găseam plăcere în absolut nimic. Stăteam la un hotel elegant din centrul orașului, citeam Cioran și mă afundam tot mai mult în descompunere. Partea proastă, și care mă îngrijora cel mai mult, era că ajunsesem să urăsc oamenii. Să-i detest. Să-i percep doar ca pe niște ființe egoiste, limitate și ghidate în existența lor doar de umplerea burților și plata facturilor. Sărăcia în care se zbătea țara, simulacrul de școală, manelismul

şi ţigănia erau la baza acestui *spleen* al meu. Chiar ajunsesem să mă întreb ce rost mai are societatea şi chiar îmi doream ca sfârşitul lumii să fie o realitate. În mintea mea, o calamitate de proporţii planetare ar fi avut rolul de a mai tria din populaţie.

Erau seri în care visam că sunt un cercetător genial, că aveam puterea de a crea un virus mortal, iar antidotul să-l pot produce doar eu. Cum aş fi ieşit pe străzi şi aş fi împărţit viaţă şi moarte. Fiinţa umană e de o răutate extraordinară în adâncul ei. Chiar şi cele mai frumoase şi copleşitoare opere de artă au la bază suferinţa celui care le-a creat, frustrările lui, mzbuna pe toată lumea. Nu poţi face artă fără suferinţă. Un tip care are tot ce îşi doreşte, care e echilibrat fizic şi mintal, nu poate produce decât chestii patetice.

Am încercat credinţa ca terapie, dar mi-am dat seama rapid că nu e calea pe care să pot persevera. Tot oamenii au contaminat şi starea asta de spirit. Pe de altă parte, istoria omenirii ne învaţă că fără credinţă am fi orbecăit şi acum în ignoranţă şi întuneric, ucigându-ne unii pe alţii şi făcând imposibilă noţiunea de progres.

În starea asta de depresie şi ură faţă de toţi şi toate m-a găsit invitaţia lui Andrei. Am luat cina cu el din curiozitate, sperând, într-un colţ al minţii mele, că voi găsi un subiect pentru un viitor roman.

Ne-am întâlnit în Piaţa Unirii şi de acolo am plecat la o bodegă în Copou. Ne-am aşezat la o masă, am comandat şi de la primele cuvinte am simţit că îmi place tipul. Era atât de deschis şi pătruns de ideile sale, încât pe loc am hotărât că voi fi sincer cu el.

— Te rog să mă crezi, nu vorbesc prostii, vor veni vremuri grele pentru toată omenirea. Apophis nu e o glumă. Ceea ce s-a spus până acum reprezintă varianta pentru populație. Îți dai seama ce panică va fi, dacă sfârşitul lumii ar fi o certitudine? deschise el conversația.

— Fără o autoritate şi fără speranță, ființa umană se va întoarce la foc şi bâtă, aşa cum îi dictează instinctul ancestral. Poate ar fi o binecuvântare pentru mulți dintre noi, ca să nu mai spun că va fi răzbunarea supremă a planetei pentru toate mizeriile cu care o sufocăm constant. Pământul cere tributul de sânge, nu demiurgul, asta dacă mai e prin zonă. Când vom fi conştienți de faptul ăsta, vom evita multe complicații ale vieții, cică civilizate, pe care o ducem de câteva decenii.

— Şi totuşi, nu cred că ar trebui să murim toți, dragul meu. Va fi un test pe care doar cei mai puternici şi inteligenți îl vor trece. Un fel de selecție naturală.

— De acord.

— Sper să nu mă judeci greşit sau să mă etichetezi drept nebun, dar îți mărturisesc ceva. Eu mă pregătesc de mult timp pentru o asemenea situație. Am construit un adăpost în munți, dotat cu tot ce trebuie pentru supraviețuire. Pot produce oxigen, pot produce curent, hrană, toate astea fără a avea nevoie de energie solară.

— Ai o sursă de energie radioactivă, nu?

— Se poate spune şi aşa. Te rog să îmi ierți această eschivă, dar nu îți pot dezvălui încă toate detaliile. Vreau să îți lansez invitația de a petrece cu mine o lună acolo, departe de civilizație, de tot ce înseamnă societate. Doar noi doi şi lupta zilnică pentru supraviețuire.

— Şi pentru motivaţie, murmur eu.

— Exact, pentru motivaţia de a trăi, de a duce steagul mai departe.

— De acord. Traversez o perioadă în care izolarea pare a fi cea mai bună formă de terapie pentru mine. Când vrei să începem experimentul?

— Peste două săptămâni finalizez toate dotările şi apoi vom putea sigila pentru ceva timp uşile masive şi tăia orice contact cu lumea exterioară.

— Chiar atunci când Apophis va trece pe lângă planetă. Sper că vom putea face anumite observaţii. Sunt la dispoziţia ta. Ce ar trebui să iau cu mine?

— Doar ce încape într-un rucsac şi care, teoretic, îţi va fi folositor. Ţine cont că totul e controlat de un soft imposibil de păcălit şi, odată intraţi, nu vom mai putea ieşi decât în ziua în care uşile sunt programate să se deschidă. Va fi o mare presiune pe noi, în caz că ceva nu merge bine, dar ăsta e scopul acestei acţiuni.

— Mă atrage din ce în ce mai mult ideea. După ce vom sfârşi perioada, am permisiunea ta de a scrie un roman sau o povestire despre experienţa asta?

— Atât timp cât nu dai localizarea exactă a adăpostului, voi fi onorat să primesc romanul cu autograful tău.

— Eu deja am făcut un scenariu. Îi voi spune „Proiectul Apophis". Deci, acest asteroid, atât de sugestiv botezat, cade pe Pământ, să spunem, în Africa. Impactul e devastator. Craterul este imens. Norul gigant de praf ajunge în atmosfera superioară, de unde, purtat de curenţii de aer, va înconjura toată planeta, blocând lumina soarelui

pentru multă vreme. Uite-aşa vom avea o situaţie ce seamănă cu o iarnă nucleară. Temperatura globală va scădea cu câteva grade, de aici imposibilitatea de a cultiva plantele atât de necesare hranei. Aerul va fi greu respirabil. Foametea şi bolile vor afecta puţinele fiinţe rămase. După ce ultimele resurse vor fi consumate, omul va începe să-şi vâneze semenii. Va înflori canibalismul. Sunt convins că vor fi câţiva care vor găsi soluţii pentru a produce hrană. Şi ştii la ce mă gândesc? La o rezervaţie în care femeile vor naşte copii pentru consum. Îţi dai seama unde se poate ajunge? La ce atrocităţi se vor deda oamenii pentru a supravieţui? Şi dacă situaţia asta va ţine o mie de ani, cum va arăta rasa noastră când primele raze de soare vor scălda din nou planeta?

M-am oprit, pentru că am văzut câteva lacrimi care curgeau pe obrajii săi.

— Tu... Tu... Tu eşti dat dracului. Aşa ceva eu nu am fost în stare să-mi imaginez. Voi, scriitorii, sunteţi fiinţe tare ciudate.

— Să nu spui că te-am speriat. Asta se va întâmpla, dragul meu. Acum, hai să ne bucurăm de bere şi să ne clătim ochii cu formele apetisante ale fetelor din păducheria asta, pentru că tot ce contează cu adevărat e bucuria de a trăi şi de a aprecia tot ce este frumos în jurul tău.

Am mai comandat un rând de beri, pe care le-am sorbit în tăcere. Eu am început să cochetez cu ideea unui dezastru planetar care va ucide orice fărâmă de civilizaţie din rasa umană, iar el, cred, medita la viziunile pe care i le prezentasem. Ne-am fixat în agende viitoarea revedere şi ne-am despărţit.

* * *

Mai erau două zile până la întâlnirea cu Andrei, care urma să aibă loc într-un sat de lângă Gura Humorului. Eram tot în Iaşi, în camera mea de hotel. Priveam la părul lung, negru, al Andradei, cu care aveam, să spunem, o relaţie mai serioasă de câteva luni. Dormea goală şi formele ei perfecte, parfumul, căldura ei, erau ancora mea în realitatea plină de porcării. Aşa vedeam viaţa atunci. Ca pe o călătorie plină de neprevăzut, iar diferitele contacte pe care eram forţat să le am cu semenii mei, reprezentau doar mici escale absolut obligatorii. Ea, însă, mă înţelegea. Era genul de femeie care nu punea niciodată întrebări şi nici nu încerca să mă domine, să mă târască în mersul normal al lucrurilor împotriva voinţei mele. Era mulţumită doar de faptul că eu o veneram ca pe o zeiţă.

Soarele arunca razele sale pline de particule teoretice în fereastra camerei. M-am ridicat din pat şi am dat drumul la apa rece a duşului. După ce stropii mi-au îngheţat epiderma, am comandat telefonic cafea, suc de portocale şi am explicat domnişoarei de la recepţie că doresc treizeci şi nouă de trandafiri albi, alături de nota de plată pentru tot sejurul. Am deschis frigiderul şi am scos ultima sticlă de şampanie, pe care am aşezat-o pe măsuţa de lângă pat, aşteptând să apară picăturile de condens. Ador să văd cum plânge şampania. Cu un pocnet delicat, am dăruit aer bulelor.

Andrada a deschis ochii şi mi-a zâmbit.

— Şampanie la micul dejun?

— E o zi specială, spun eu sobru. Ca tine.

Nu mi-a răspuns. Doar m-a prins de mâini şi m-a tras spre ea, iar sărutul care a urmat m-a lăsat fără oxigen în plămâni. S-a ridicat apoi şi a alergat spre baie. Eu am rămas întins pe spate, cu ochii în tavan, scăldat de lumina astrului ce reprezintă motorul întregului fenomen numit viaţă.

Andrada a ieşit de sub duş şi din nou i-am savurat imaginea. Această femeie, cu un corp atletic, extrem de bine proporţionat, cu sâni tari, cu picioare perfecte, cu o delicateţe deosebită în atingeri şi comportament, m-a făcut să trec peste fascinaţia singurătăţii.

Câteva bătăi în uşă mi-au întrerupt transa.

— Mă ocup eu, mi-a spus.

Şi, fără nicio jenă, conştientă de perfecţiunea ei, goală puşcă, a deschis uşa. În cadrul ei am observat un domn şi o doamnă care cărau cele comandate de mine. Domnul a început să tremure, punând în pericol integritatea ceştilor de cafea.

— Unde punem astea, doamnă?

— Intraţi, vă rog, răspunse Andrada.

Domnul a rămas cu privirea fixată în micul smoc de păr pubian al fetei şi s-a împiedicat de papucii mei.

— Îmi cer iertare, nu ştiu ce am azi.

Eu am sărit din pat şi am înmânat cartea de credit femeii.

— Faceţi cele necesare. Astăzi plecăm.

Tipa a făcut ochii mari, a săgetat-o pe Andrada cu o privire plină de gelozie, l-a împins pe domn afară şi a închis uşa.

Ce a urmat a fost halucinant. Catifeaua orgasmelor Andradei m-a făcut să uit de toate. Apoi mi-a spus simplu:

— Te aştept, oricât ar dura călătoria ta.

* * *

Satul în care urma să ne întâlnim era situat la poalele Rarăului, iar în ziua în care am ajuns era scăldat de prima ninsoare din an. Fulgi mari cădeau frumos peste casele modeste ale celor care alcătuiau o comunitate apăsată de grijile zilei de mâine. Câteva dâre de fum se ridicau din hornuri, iar din când în când trecea câte o maşină străină, contrastând puternic cu atmosfera de ev mediu ce înconjura locul.

Purtam geaca mea norocoasă de piele, pantaloni de schi, bocanci de armată, mănuşi, un pulover de lână împletit special pentru mine, iar în spate aveam un rucsac plin cu cărți. La mână aveam ceasul de care nu mă despărțeam niciodată şi care poseda un mecanism special, încărcându-se datorită mişcărilor mele. Am vrut să limitez la maxim dependența de curent, aşa că mi-am luat doar mp3-ul, cu legământul de a-l porni doar jumătate de oră pe săptămână. În raniță nu căram bastonul de mareşal. Doar poeziile lui Villon şi Blaga, alături de „Idiotul" lui Dostoievski şi „Istoria românilor" a lui Giurescu.

Am ajuns mai devreme cu o zi. Voiam să petrec o noapte la țară, împins de ceva nostalgii din copilărie. M-am plimbat aiurea, dintr-un capăt în altul al satului şi, într-un final, m-am hotărât să păşesc într-un birt mizerabil, sperând să pot da peste cineva care să mă cazeze peste noapte.

Nu era foarte cald. Muzica spărgea timpanele mesenilor. Fumul de țigară avea caracterul gazelor lacrimogene, iar mirosul oscila între arome de rachiu ieftin şi urină. Minunată țară, minunați oameni. M-am aşezat la o masă de lângă geam. Am pus rucsacul pe unul din scaune. O barmaniță cu câțiva incisivi lipsă a apărut lângă mine.

— Domnul ce doreşte?

— Domnul doreşte un rachiu şi un pat unde să doarmă.

Văzând ce ochi mari face la mine, m-am corectat.

— Doar să dorm, mamă, nu sunt genul ăla. Mâine trebuie să mă întâlnesc cu un prieten şi am ajuns mai devreme. Chiar nu doresc să îmi petrec noaptea în gară.

— Nu mai avem aşa ceva. Pe aici nu mai trece demult trenul.

— Plătesc pentru o fărâmă de ospitalitate, am spus eu, scoțând portofelul.

— Veniți la mine. Dar să ştiți că închid la 11. Îl sun pe bărbatu-meu să pregătească o cameră în casa mare pentru dumneavoastră. Vă dau un sfat. Nu e bine să defilați cu bani pe-aici. Locul ăsta e plin de tot felul de jigodii. Vă aduc un rachiu mai bun şi un ceai din partea casei.

I-am urmat sfatul şi nu m-am amestecat cu țăranii abrutizați de muncă, greutăți şi alcool. Am scos o carte, am băut încet ce mi s-a servit şi am evitat orice discuție. Am observat privirile ciudate care mă scrutau şi chiar am surprins câteva şoapte gen: „e un domn de la oraş", „un profesor, ceva, că numai ăştia citesc cărți".

La ora 11 – sau 23, ca să fiu exact –, barul a fost închis şi cea care mi-a promis că mă va caza a început să mătură,

să spele pahare şi să aerisească. După zece minute, a sosit şi soţul ei. Un bărbat înalt, cu o barbă deasă şi ochi obosiţi.

— Vasile, el e domnul de care ţi-am spus. Ai făcut focul în casă?

— Am făcut, spuse el, uitându-se la mine suspicios.

— Bună seara. Sunt un prieten al lui Andrei Ignătescu. Mâine trebuie să ne vedem.

— Aaaaa. Păi de ce nu aţi spus de la început? Domnul inginer e un om tare bun, adăugă el.

Atunci mi-am dat seama că nici cei mai buni psihologi nu se ridică la înălţimea percepţiilor de care sunt în stare oamenii simpli şi curaţi în inimă. Dintr-o privire, acest ţăran mi-a citit oboseala, frustrarea, revolta, izolarea. Nu a încercat să mi se bage în suflet. A desfăcut o sticlă de ţuică de sub tejghea, cred că băutură ilicită din producţia proprie, mi-a turnat un pahar mare şi m-a lăsat singur.

După ce toate treburile ce ţineau de bar au fost puse la punct, mi-a făcut semn să-l urmez. A închis coşmelia şi am urcat toţi într-un Passat vechi, gri. În zece minute, am ajuns la casa în care urma să îmi petrec noaptea. Am intrat în curte şi un căţel mic mi-a ieşit în faţă. După el a alergat un copilaş murdar pe obraji şi zâmbitor.

— Cusu cusu, vino încoace.

Nu avea toţi dinţii în gură, era sâsâit, îmbrăcat sumar, netuns, dar foarte bucuros. Când a dat cu ochii de mine, s-a oprit. Eu am luat căţelul în mâini şi i l-am întins.

— Ţine, copilaş, potaia, să nu fugă în drum.

— Mă cheamă Alesandru. Pe tine?

— Florin. Câţi ani ai?

— Am cinci ani. Tu câsi ai?

— Eu am treizeci şi nouă.

— Bine. Eu merg la grădinisă şi vreau să mă fac tractorist.

Nu i-am răspuns, dar m-am întrebat dacă nu cumva lumea lui era mai fericită ca a mea.

Oamenii au fost foarte atenți cu mine. Mi-au dat de mâncare şi o cană cu vin roşu, să am pentru noapte. Am intrat în camera special pregătită, am închis uşa şi am băut vinul la lumina unei candele ce ardea sub icoana Fecioarei.

***

A doua zi m-am întâlnit cu Andrei la barul din sat.

— Totul e aşa cum am stabilit, îmi spuse el. Eşti gata pentru o perioadă de izolare?

— Abia aştept. Când mergem?

— Acum.

Am ieşit în stradă şi ne-am urcat în maşina lui de teren. Am mers o vreme în tăcere, pe asfalt, iar când acesta s-a terminat, am luat-o pe un drum forestier. Într-un final, Andrei a parcat şi m-a anunțat că de acolo vom merge pe jos. Am urcat muntele pe poteci doar de el cunoscute, înfruntând frigul, vântul şi zăpada. La un moment dat, s-a oprit şi mi-a spus:

— Te rog să fii atent. Sunt câteva capcane pentru eventualii musafiri nepoftiți. Păşeşte doar pe urmele mele.

M-am conformat şi, după câteva sute de metri de mers ca pe câmp minat, am ajuns la o structură cilindrică, din beton, ce semăna cu o fântână.

— Ai încredere în mine? îmi spuse el.

— Da.

— Atunci fă ce fac eu.

Şi s-a aruncat prin tubul ăla. Nu am făcut nazuri şi l-am urmat. Nu a fost o cădere, mai mult o senzaţie că mă aflam pe un tobogan. După câteva zeci de secunde, am ajuns în faţa unei uşi metalice. Andrei a scos o cartelă, a atins un anumit loc şi aceasta s-a deschis, permiţându-ne să intrăm într-un lift.

Coborârea a durat cinci minute şi jumătate. Când s-a terminat, m-am pomenit în faţa a două porţi gigantice din titan. Am trecut de ele, apoi prietenul meu a apăsat butonul care controla închiderea lor şi deasupra au apărut câteva cifre fosforescente. Sunt convins că era cronometrul care măsura timpul până la încheierea experimentului. Nu am conştientizat valoarea exactă până când nu am auzit cuvintele lui.

— Apophis va lovi Pământul în seara asta. Îţi voi arăta totul, inclusiv imaginea pe care am obţinut-o cu instrumentele mele.

Mi-a fost clar atunci că va trebui să-l ucid pentru a ieşi din buncărul ăla, pentru că timpul pe care urma să-l petrec acolo era de douăzeci de ani.

— Nu te grăbi cu planurile de viitor, mi-a spus el, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Mai am să îţi prezint câteva aspecte. Sau, mai bine zis, pe cineva. Urmează-mă.

L-am însoţit într-o cameră unde am văzut ceva care mi-a tăiat respiraţia. Zece incubatoare cu nou-născuţi şi patru persoane îmbrăcate în halate albe, cu măşti la gură, supravegheau tot felul de aparate.

— E un mediu controlat. Copiii ăştia au cel mai stabil material genetic din toată Europa şi au fost aleşi printr-o selecție foarte riguroasă. Ei sunt viitorul rasei umane. Fă cunoştință cu viitorii şi poate singurii tăi cititori. Mai există cinci asemenea centre în toată lumea şi toate sunt programate să se închidă în acelaşi timp. Dat fiind faptul că a început numărătoarea inversă, înseamnă că toată lumea e la posturi. Îmi pare rău, dragul meu, pentru că te-am mințit, dar ține cont că asta e salvarea ta.

— Poate nu doream să fiu salvat.

— Şi să nu rămână o cronică despre aceste timpuri? Să refuzi tu şansa de a scrie prima carte de istorie postapocaliptică?

Nu i-am răspuns, dar în interiorul meu ştiam că are dreptate.

* * *

Aşa a început pentru mine sfârşitul lumii. Acum mă uit la cronometrul de pe uşă şi sunt plin de emoții, pentru că mai are doar cinci minute de măsurat. Mă simt ca un condamnat, dar nu ştiu încă dacă la moarte sau la viață...

Agonie

Strângea între degetele sale mici o păpuşă făcută din cârpe. O păpuşă cu păr galben. Cu ochi negri. Cu un zâmbet ciudat pe buze. Mai mult un rictus. O păpuşă suferindă, care se încadra perfect în peisajul din jur.

Era un copilaş. Avea un păr lung, plin de sânge închegat. O faţă murdară de noroi şi ochi albaştri de o limpezime şi o inocenţă care aminteau de picturile celebre cu îngeri, dintr-un trecut îndepărtat.

Auzise el un cântec pe care-l fredona mama sa despre un bătrân ce aducea cadouri copiilor.

Mergea fără o ţintă precisă. Era frig. Era noapte. O făptură fragilă şi tristă. Flămândă. Într-un tablou terestru apocaliptic. Purta o haină prea mică şi un tricou pe care era desenat soarele unei planete triste. Buzele sale roşii erau arse de sete.

Era un copil subnutrit. Mergea aplecat pe ceva ce, mai demult, fusese o şosea de mari dimensiuni. Se gândea la mama lui. Nu mai putea suporta foamea. Nu mâncase de câteva zile. Era greu pentru o fiinţă ca el să găsească ceva de mâncare. Nu-şi ştia nici măcar numele. Nici lacrimi nu mai avea; un copil care încerca să rămână viu într-o lume ce nu-i oferea decât singurătate şi pericole.

Păpuşa era caldă.

— Hai să ne jucăm!

Un râs cristalin ca sunetul unui izvor rece de munte.

— Eu o să mă ascund, iar tu o să mă găseşti!

— Nu fugi de mine. Nu vreau să te ascunzi.

— Dar trebuie. Aşa e jocul.

— Nu pleca!!!

— Găseşte-mă!!!!

Acelaşi râs.

O durere cumplită de stomac îl făcu să se aplece.

— Lasă-mă să te vindec.

— Mă doare.

— Te vei face bine.

— Nu fugi de mine. Te rog!

— Caută-mă! Sunt aproape.

Porni în căutarea ei. Se abătu de la drum.

— Vino... Vino...

Alergă cât îl ţineau picioruşele sale minuscule, fără să mai ţină cont de durerea de stomac şi de slăbiciunea care-l copleşea.

— Te găsesc! Te găsesc!

Acelaşi râs cristalin.

— Vino! Sunt aproape!

Fugea. Apoi totul parcă s-a oprit. Un gol în jurul lui. Nu ştia că putea zbura. Era uşor ca un fulg, dar, totuşi, mult prea greu.

— Ce frumos ne jucăm. Zburăm.

Din nou râsul acela, care îl însoţi până în ultima clipă.

Îl găsiră a doua zi, două epave umane. Un băieţel slab, care strângea la piept o păpuşă, iar capul său, răsucit într-o

poziție nefirească, era acoperit de un păr mult mai bogat în sânge acum. N-au stat mult pe gânduri. L-au acoperit cu o bucată de pânză murdară şi l-au luat pe sus. Vor avea ce mânca vreo două, poate chiar trei zile. Doar asta conta. Nu-i interesa cum anume ajunsese acolo. Acum reprezenta doar o modalitate prin care ei puteau supraviețui.

* * *

Zori de zi. Un soare sângeriu își arunca razele pe o planetă muribundă, unde mizeria şi foametea dominau. Frumusețea ținu doar câteva clipe, fiindcă imediat, nori gri estompară lumina.

Bărbatul căra cu el un cărucior în care se afla toată averea vieții lui. Câteva haine. Două fotografii. Un litru de apă. Se mişca greoi pe drumul de munte. Verdeață nu mai era de o bucată de vreme. Doar pietriş şi mult praf. Avea o barbă deasă şi un păr lung, slinos. Dinții lui erau negri şi stricați, dar la cât de rar mânca, nu era asta o problemă.

Cu chiu cu vai, ajunse la jumătatea muntelui. Planul său era să urce până în vârf. Nu-i păsa de nimic. Nu mai avea nicio speranță. Se uită în zare. În fața lui era un peisaj sinistru. Se vedeau ruinele unui oraş cu ziduri înalte. Multe, prea multe clădiri dărâmate. De acolo plecase el.

A încercat în zadar să ia contact cu cineva. Peste tot pe unde a umblat, a găsit doar moarte. Foarte repede a ajuns la o concluzie deprimantă. Era singurul om viu din oraş. Luni întregi a bântuit pe străzi încercând să găsească ceva de mâncare, iar din când în când a avut noroc. Cea mai mare descoperire a lui a fost depozitul ăla subteran.

Ce zile a petrecut el acolo... Zâmbi cu plăcere la amintirea asta. Aproape două săptămâni a mâncat cinci cutii de biscuiți şi trei de compot. Ce savoare. Ce energie în toate celulele sale. Râse uşor.

„E frumoasă viața, uneori."

Un zgomot de paşi îl făcu să se întoarcă. În urma sa veneau doi oameni. La fel de slabi ca el. La fel de distruşi. Se lipi de pământ şi îi urmări foarte atent. Unul dintre ei căra ceva învelit într-o pătură. Cel din spatele lui avea un cuțit într-o mână.

Scoase din pantaloni o țeavă de oțel, lungă de un metru, pe care o găsise într-un apartament din oraş. Îşi adună ultimele forțe şi porni spre ei. Nu-l văzură decât în ultima clipă. Pocni țeasta primului, apoi se întoarse spre celălalt. Ezită o fracțiune de secundă, pentru că îşi dădu seama că era o femeie. Lovitura năprasnică se transformă într-una de mai mică intensitate. Femeia căzu inertă, dar totuşi vie.

Găsi trupul copilului. Un braț lipsea, iar după urmele lăsate de gurile celor doi, îşi imagină ce se întâmplase. Nici ochi nu mai avea. Auzise el, la o emisiune, mai demult, că acolo se aflau tot felul de minerale şi vitamine esențiale pentru metabolismul uman. Nu se poate consuma numai carne, fără ca toate reacțiile chimice din celule să n-o ia razna. Se pare că şi cei doi aveau asemenea cunoştințe. Au supraviețuit destul de mult, la fel ca el, deci ştiau tot felul de chestii utile.

Nu simțea dezgust. Nici ură. Nici mirare. El nu voia neapărat să supraviețuiască. Numai curiozitatea îl făcea să mai aştepte o zi, două, până se va arunca în prăpastie. De-asta venise pe munte. Să moară.

Femeia dădea semne de revenire. Se uită la ea. Era slabă, murdară, dar era femeie. Toate dorințele îl invadară. Nu stătu pe gânduri pre mult şi o violă brutal, fără să-i pese de gemete şi rugăminți. Simțea contracțiile involuntare, căldura şi catifeaua orgasmelor pe care ea i le dăruia fără să vrea. Era o brută. O bestie care crea în mizerie şi moarte. Nimic nu mai conta. Doar instinctul. O specie muribundă care, chiar şi în ultimele momente, voia să supraviețuiască.

Explodă în interiorul ei cu o violență şi o forță inumană. Timpul parcă se opri în loc. Ultimele zvâcniri. Ultimele gemete. Apoi linişte. Doar o adiere uşoară de vânt şi nori gri deasupra.

Se ridică. Femeia îl privea cu ochi mari, din care mai picurau încă lacrimi. El îşi văzu însă de drum, în secunda următoare. Confuz şi amețit, escaladă muntele cu o energie pe care n-o mai simțise de multă vreme. Ajunse în vârf. Privi în jos şi un zâmbet amar i se întipări pe buze.

Nu mai conta nimic. Se aruncă în gol.

***

Era un drum greu şi plin de pericole. Asfaltul, într-o vreme frumos şi neted ca un obraz de copil, se transformase într-un lung şir de gropi. Era frig. Un frig ce-i pătrundea prin toate găurile hainelor.

Tot ce-o mai ținea în viață era mişcarea din interior. Copilul pe care-l purta în pântec, copilul care nu simțea altceva decât căldura maternă.

Cu ani în urmă, avusese un păr tare frumos. Lung. Negru. Acum mai avea doar câteva fire. Albe. Îşi puse o

mâna pe burtă. Ce forfotă. Parcă erau bătăile unor aripi de fluture. Cum să nască într-o asemenea lume? Ce viață putea ea să-i dăruiască?

O durere violentă o opri din mers. Era timpul. Se întinse pe drum şi aşteptă continuarea. Dureri. Dureri cumplite şi o senzație de presiune în tot corpul slăbit. Umezeală. Ceva fin şi fierbinte. Apoi contracții din ce în ce mai dese. Suferință, sânge şi sfâşiere. Nu putea respira de durere şi emoție. Totul avea să urmeze calea bătătorită de mii de ani. Aşa era mersul lucrurilor.

Un țipăt. O respirație. O mişcare. Viața.

Era totul pentru ea acum, această ființă fragilă, care tocmai vedea lumina unei lumi în agonie. Dar nu conta. Va lupta pentru scânteia asta de divinitate. Cu dinții secționă cordonul ombilical şi aşteptă cuminte ultima fază. Trebuia să elimine placenta. Se transformă într-un animal de pe vremuri, când aceasta ieşi. O mâncă plină de lăcomie, deoarece ştia că proteinele din ea îi vor asigura zile de forță şi de lapte pentru puiul ei.

Lumea murea, dar ea năştea şi renăştea. Puse copilul la sânu-i moale şi simți cum se hrăneşte odată cu el. Avea trei haine cu care încerca să facă față gerului. Din două îi făcu un culcuş. Nu mai simțea frigul, ci doar o dorință de sacrificiu şi de luptă până la moarte pentru ființa care tocmai se născuse. Se ridică anevoie şi porni din nou la drum. Azi era o zi extraordinară. Mâine trebuia să se descurce cumva, pentru a rămâne în viață amândoi. Dar o va face. Era crezul ei. În tot corpul simțea o energie maximă şi o surescitare vecină cu nebunia.

Pas cu pas. Respirație cu respirație. Drumul pe care-l urma nu conta. Clima planetei se schimba de la o oră la alta. Ziua era acceptabil ca temperatură, dar nopțile erau extrem de reci. Şi tocmai o asemenea noapte trebuia ea să înfrunte. Epuizată şi înghețată, se întinse iar pe asfalt.

Strânse copilul în brațe.

Nu mai avea lacrimi. Doar un mare nod în gât.

Soarele răsări devreme şi două ființe înghesuite una în alta îl salutară cu o ultimă respirație şi o ultimă privire.

***

Oraşul era pustiu. Nimeni pe străzi, nicio lumină în blocurile cu sute de etaje, care dominau un peisaj sinistru. Navele erau toate la sol, avariate sau fără combustibil. Porțile erau larg deschise, dar nu mai era nicio ființă care să vrea să intre. Peste tot, o liniște de cavou. O lumină roşie, ciudată, se aşternu încetişor peste lume.

Darul

În medicină sunt cunoscute ca mutații genetice inexplicabile. În mentalitatea populației sunt daruri de la Dumnezeu. Sub orice formă s-ar denumi, acestea reprezintă o cruce greu de purtat pentru cei aleși. Nu credeam că voi deveni vreodată parte dintr-o situație atât de anormală. Nah! Nici alții nu credeau să învețe a muri vreodată.

De mic m-au fascinat ceasurile. Nu a fost o atracție față de mecanismele lor, chiar dacă le desfăceam pe toate, ci pentru ceea ce măsurau. Timpul. O chestie ciudată. Născută din ecuațiile matematicienilor. Tocmai această dimensiune a Universului, indiferentă la fenomenul biologic numit viață, mi-a schimbat în mod brutal și neașteptat existența.

* * *

Zilele săptămânii trec parcă mult mai repede ca acum câțiva ani. E posibil să fie doar o percepție subiectivă, legată cumva de schimbările pe care le simt în metabolismul meu. Sunt un singuratic. Nu-mi place să socializez. Nu-mi place să atrag atenția asupra mea. Prefer să petrec

ore întregi reparând ceasuri, decât să schimb cuvinte cu contemporanii mei. Sunt însă normal din aproape toate punctele de vedere. Așa mă percep. N-am nicio tulburare de afect. Am doar doi prieteni. Un solist al unei trupe de metal și un pisoi. Pe primul îl frecventez săptămânal. Cu al doilea locuiesc.

E ora 8 când deschid micul meu atelier de reparații. Sunt zile în care am de lucru până la 16. Altele în care închid la 12. Chestie de cerere. Așa am înțeles că funcționează capitalismul și piețele libere. După cerere și ofertă.

Plouă. Mărunt. Urât. Enervant. Cum nu stau departe de locul meu de muncă, am venit pe jos. Sunt înghețat. E mijlocul lui octombrie. Nu e chiar vreme de plajă în perioada asta a anului. Măcar e plăcut înăuntru. Îmi scot pardesiul. Îmi pun umbrela lângă calorifer. Mă uit pe masă. Am câteva comenzi de onorat. Au rămas de ieri. Sunt de la clienții mei fideli. Ceasuri obișnuite. Nimic spectaculos sau complicat. Doar de schimbat baterii. De reglat. De curățat. Lumea mă apreciază pentru că sunt foarte meticulos. Îmi iubesc meseria.

— Bună dimineața.

Cunosc vocea. E tanti Aurora. A venit să mă întrebe dacă nu cumpăr lapte. Toți vecinii mei, toate firmele care își au sediul în clădirea asta, cumpără de la ea. Eu nu sunt un fan al laptelui, dar pisoiul meu e.

— Bună dimineața, tanti. Iau și eu o sticlă.

— Bine. Mă scuzați că am venit așa devreme, dar al meu e la spital. E suspect de cancer. Așa zic doctorii.

— Îmi pare rău.

— Ce să facem? Asta e viața. E mai bătrân ca mine cu zece ani. Fumează de mic. Toată lumea i-a spus că nu e sănătos. Fata mea a venit din Italia. Mergem la spital mai târziu. Că nu puteam lăsa lumea fără lapte. Știți că sunt femeie serioasă.

Îi întind banii.

— Vă mulțumesc! Sănătate multă soțului.

Viața. Cât de multe îți poate aduce o secundă. Ori o mare bucurie ori o mare durere. Am încetat demult să mă mai pun în locul altora. Am încetat demult să mai vreau să salvez lumea. Am învățat pe propria piele că toate astea te pot marca. Te pot încărca atât de puternic, încât ajungi să nu te mai poți deconecta.

Mă întorc la treburile mele. Totul intră în normal. Lupa cu care măresc componentele fine. Cleștii mei speciali. Șurubelnițele mele minuscule. Degetele mele. Microscopul pe care-l folosesc pentru mecanismele de înaltă orologerie. Îmi place ceea ce fac. E un mod de viață. Repar timpul. Repar ceva ce mă strică. E o senzație plăcută. Sunt calm. Detașat. Termin tot ce am de făcut. Pun ceasurile în cutii speciale. E cadoul meu pentru clienți. Sunt foarte încântați de modul în care mă comport cu lucrurile lor.

* * *

Totul începe cu o mare anxietate. Cu o senzație ciudată că se va întâmpla ceva important. Nu pot defini. Nu pot explica. Nu pot înțelege. Doar asist ca un simplu spectator la derularea evenimentelor.

* * *

Intru în casă. E plăcut. Pisoiul mi se încurcă în picioare. E bucuros că am venit. Îi pun lapte. Dau drumul la televizor. Încerc să urmăresc știrile zilei. Când nu vorbesc despre crime și violuri, adică foarte rar, păpușile de pe sticlă prezintă managementul sărăciei. Într-o țară care nu produce nimic, e normal să fie multă corupție. Toți se bat pentru a mulge cât mai mult dintr-un buget minuscul. Și apoi, peste câțiva ani, când nu mai sunt în posturi cheie, fac tot posibilul să evite pușcăria. Abia atunci plâng cu lacrimi de crocodil și dezvăluie opiniei publice, care există doar la nivel teoretic, cât de bolnavi sunt ei. Ăștia care au furat în câțiva ani cât să le ajungă pentru trei generații. Nu mai suport minciunile astea. Schimb canalele în speranța că voi găsi ceva mai puțin sinistru. Mă forțez mereu să evit canalul pe care se uita ea. Iuliana. Motivul meu de ceartă cu Dumnezeu.

Pisoiul a terminat laptele. Se uită la mine cu ochi mari. Sunt sigur că mai vrea. Medicul veterinar mi-a spus însă foarte clar că nu are voie mai mult. A avut pietre la rinichi. A stat internat. A primit injecții, perfuzii, antibiotice. A trecut chiar și printr-o operație. A scăpat. Știam că așa va fi. El nu a fost niciodată protagonistul viziunilor mele.

Nu mai am nimic de făcut azi. Îmi scot ceasul. Nu e o bijuterie. E un ceas clasic, simplu. Ieftin. Prietenul meu, Contele, așa își spune, râde mereu de mine. Chiar mă întreabă cum se face că eu, specialistul în ceasuri, port așa ceva. Nu i-am răspuns niciodată. Și ce să-i spun? Că e sin-

gurul lucru rămas de la ea? Că mi l-a cumpărat din salariul ei modest de profesoară debutantă?

Timpul trece repede. De parcă ar avea o viață a lui. De parcă s-ar încăpățâna să facă în ciudă oricui. Nici bine nu depășești stadiul de copil, că te trezești cu o droaie de responsabilități pe cap. Până mai ieri te jucai cu mașinuțe și avioane. Azi trebuie să te gândești la ziua de mâine. De tine depinde cum va fi aceasta.

Amintiri. Nu îmi fac bine. Sunt melancolic din cauza ploii. Aș da orice să nu mai simt ceea ce simt. Aș da orice să nu mai văd ceea ce văd. Aș da orice să mă pot apropia de cineva.

* * *

De fiecare dată resping viziunile. De fiecare dată mă lupt cu ele. Deschid ochii. Degeaba. Starea în care intru nu mă părăsește decât la finalul filmului. Pentru că totul se derulează ca la cinema. Privesc fără să pot face nimic. Și e lumina aia albă. Rece. Venită din altă lume. Ciudat e că îmi risipește teama.

* * *

Nu sunt mare sportiv, dar am o bicicletă magnetică pe care pedalez zilnic. Mă ajută să-mi limpezesc mintea. Reglez intensitatea rezistenței la maxim și încep activitatea. Inima îmi pompează puternic. Picioarele încep să mă ardă. Nu vreau să mă opresc. Durerea fizică îmi face bine.

Astăzi nu am noroc. Prezența ei mă inundă. O văd în tuburi pe secția de reanimare. Doctorii sunt rezervați. Asistentele mă privesc cu milă. Am aflat de la polițiști ce s-a întâmplat. Scena clasică. O mașină. Viteză. Ea mergea pe trotuar. Un cauciuc a explodat. Șoferul nu a putut controla nimic. A lovit-o în plin. Nu pot vorbi. Nu pot nici măcar să plâng. Nu pot să fac nimic. Doar o privesc. Atunci a apărut prima oară lumina. A inundat camera de reanimare. Apoi s-a concentrat în jurul patului ei. Atunci când a dispărut, patul era gol. Mi-am revenit. O țineam de mână. Poate că în mintea mea am simțit cum mă strânge și ea. Ușor. Imperceptibil aproape. Apoi au început să urle alarmele. Doctorii au sosit repede. O infirmieră m-a condus afară din salon. Am privit pe geam cum s-au chinuit să o aducă înapoi. Abia atunci am avut pentru prima oară convingerea că pot să văd cum mor oamenii. Cu ceva timp înainte.

Nu-mi mai simt picioarele. Tâmplele îmi zvâcnesc. Abia respir. În cap parcă am clopote mari. Mintea îmi e conectată tot la amintirile care mă rănesc. După Iuliana, toate viziunile s-au intensificat. Am văzut moartea fiecărui prieten. Știu când și cum va muri fiecare. De asta nu mă apropii de nimeni. De asta evit spitalele.

* * *

Ani de singurătate. Ani de viață pierduți. Ani în care m-am luptat cu mine. Cu viziunile mele. Cu pedeapsa asta pe care trebuie să o suport. Ani în care mi-am inhibat

toată afecțiunea. De frică. Ani în care am încercat surogate de iubire. Doar fizică. Mintea îmi era blocată. Închisă ermetic. Totul a fost în zadar. Oricât de mult m-am forțat să-mi reprim capacitățile astea, nu am reușit.

De obicei nu ating clienții. Port mănuși atunci când primesc sau predau ceasurile. Astăzi nu am fost atent. Am atins un domn care a apelat la serviciile mele. La câteva minute după ce a plecat, am văzut din nou lumina. Albă. Lăptoasă. N-am putut distinge nimic. S-a retras brusc. Așa cum a venit. Doar că de data asta nu a existat moarte. Nu l-am văzut pe nicăieri pe clientul meu. Nici pe vreun pat de spital, nici sângerând pe asfalt, nici strivit între fiarele contorsionate ale vreunei mașini. Nu. Am văzut doar ceea ce văd zilnic. Geamurile atelierului. Sunt complet derutat. De obicei, viziunile aveau o finalitate tradusă în trecerea în neființă a protagoniștilor. Acum e diferit. Nu știu ce să cred. Într-un fel, mă bucur. M-am săturat să văd numai moarte. Poate e un alt cadou de la cel care mi-a dat darul ăsta. Povara asta.

* * *

Noaptea e rece. Rătăcesc aiurea pe străzi. Nu bag în seamă ploaia care îmi pătrunde până în oase. Străzile sunt pustii. La geamurile blocurilor, ici colo, se vede o lumină. E liniște. Nici măcar răsuflarea demonilor mei interiori nu se aude. Totul pare înghețat în timp. Pașii mă poartă către strada pe care stă clientul de azi dimineață. Cel pe care l-am atins fără să vreau. Meticulos cum sunt,

notez adresele tuturor celor care-mi calcă pragul. Am o relație profesională specială cu ei. Păcat că nu am o relație specială și cu mine. Gândurile mele, temerile mele, dorințele mele mi-au devenit cei mari dușmani.

Ciudat. E lumină. Oare să urc până el? Ce să-i spun? Ce motiv aș avea pentru o vizită la o asemenea oră? Nu știu. Voi găsi eu ceva. Voi improviza. Mă pricep la asta. Îmi improvizez viața de mulți ani. Ușa blocului e deschisă. Apăs butonul de pornire al liftului. Ajung la etajul trei. Caut apartamentul. Deasupra ușii este o bucată de pânză neagră. Nu mă pot abține. Intru. Nimeni nu-mi spune nimic. De parcă nu mă văd. Nu-i bag nici eu în seamă. Ajung în sufragerie. Clientul meu, de fapt fostul meu client, e așezat într-un sicriu. În jurul lui sunt mai multe femei și câțiva bărbați tineri. Nu mă observă. Toți au ochii în lacrimi. Mă uit la el. E nemișcat. Doar că eu văd ceva cunoscut. Un mic bulgăre de lumină albă, lăptoasă, îi pulsează în piept. Ceva mai presus de mine mă forțează să-l ating. Abia atunci mica sferă părăsește corpul. Îl înconjoară de câteva ori. Se oprește în dreptul fiecărei rude. Câteva secunde. Apoi dispare.

* * *

Dimineață. Am un cap extrem de greu. Mă uit la ceas. E târziu. Aproape amiază. Pisoiul doarme lipit de mine. Nu vreau să-l trezesc. M-am atașat de el. E cu mine din ziua în care a plecat ea. Rememorez evenimentele trăite noaptea trecută. Totul pare atât de ireal. Cu mișcări atente,

mă dau jos din pat. Mă duc în hol. Pantofii îmi sunt curați. Pardesiul e uscat. E clar că nu am făcut nicio călătorie nocturnă.

O nouă zi. Un nou client. Un băiat tânăr. Îmi aduce un ceas vechi. Îmi povestește că a aparținut bunicului său. E foarte încântat. Mă roagă să-l repar și să-l curăț. Promit că voi face tot ce îmi stă în puteri. La plecare îmi întinde mâna. Ezit. Mi-o apucă și mi-o strânge viguros. Pleacă. Mie îmi vine să plâng de ciudă. Din nou lumina albă m-a înconjurat. Din nou fără să-i văd moartea.

Noapte rece. Plouă. Rătăcesc aiurea pe străzi. Pașii mă poartă către morga spitalului. Ușile sunt deschise. Intru. Ajung la frigiderele morții. Le deschid. Tânărul pe care l-am văzut dimineață e acolo. Mă îndrept către el. Are toracele zdrobit. Accident de mașină în mod sigur. Același glob luminos în pieptul lui. Îl ating. Îl eliberez. Se învârte de câteva ori în jurul corpului și dispare. Vreau să plec. Nu pot. Privesc atent în jur. În toate trupurile sunt globuri albe. E obligația mea să le eliberez.

* * *

Dimineață. Am capul greu. Mă simt secătuit de energie. Pisoiul e pe nicăieri. A dispărut. Însă e prima zi din viața mea în care sunt cu adevărat bucuros. Știu ce am de făcut cu darul pe care l-am primit.

Eli

— Să zicem că lucrez pentru Agenție, îmi spuse tipul scorțos din fața mea.

— Zău? Și costumul negru unde e? îl ironizez eu. Sunt sigur că nu apari în niciun document oficial și noi nu purtăm această discuție, continui fără să țin cont de privirea de gheață cu care mă fixa așa-zisul agent.

Mereu schimbau oamenii de legătură, cei care apelau la serviciile mele. Porcăriile la care mă pretam au făcut din mine un tip indispensabil pentru anumite structuri. Trăim vremuri complicate. Timpul a ajuns ceva aproape palpabil, odată cu aplicațiile unei teorii ce a zguduit din temelii modul în care a fost perceput până acum. Această evoluție a fizicii moderne a reușit să explice tiparul după care este organizat Universul. A reușit să unifice modelul cuantic cu cel relativist. A reușit să demonstreze existența unor planuri paralele ale realității.

De aici până la călătoria în timp a fost doar un pas. S-a confirmat faptul că viitorul nu poate fi schimbat în dimensiunea din care pornea călătorul temporal. De exemplu, asasinarea lui Hitler nu a avut consecințe pentru societatea noastră. Poate că pentru un univers paralel a însemnat

o altă cale de evoluție, dar pentru noi totul a rămas la fel, iar cărțile de istorie consemnează în continuare figura unui scelerat și portretul unei populații ce are aroganța și supremația adânc întipărite în modul de gândire. Rasă pură pe dracu', toți suntem la fel de parșivi.

— Sunt autorizat să vă dau detalii despre o nouă misiune. Aveți aici tot ce vă trebuie. Vă rog, studiați cu atenție. Veți fi contactat în câteva zile. Pregătirea fizică și mentală o veți face la sediul agenției. Știu că sunteți un profesionist, așa că nu vă mai reține.

Spunând acestea, tipul pune pe masă un laptop drăguț, de ultimă generație, care putea fi accesat doar după ce treceai testul scanării retinei și un telefon minuscul ce reprezenta o linie sigură de comunicare, imposibil de interceptat. Ce pot să spun? Agenția era dotată cu tot felul de jucării din astea, pe care eu, însă, nu pun mare preț. Toate misiunile au fost pregătite de mine cu minim de resurse. Sunt un asasin profesionist, antrenat special pentru călătoriile în timp. Cariera mea a început odată cu ideea unor oameni oculți și foarte puternici de a schimba istoria. Rasa umană a evoluat într-o direcție deranjantă pentru ei, pentru că masele nu mai puteau fi manipulate cu ușurință.

Aspectul ăsta, plus faptul că Vaticanul a început să își retragă banii din toate băncile, a sporit criza de nervi a unei societăți ce conducea lumea din umbră. S-a declanșat un război aproape fățiș între prelați și laici, ca să folosesc un limbaj arhaic. Oameni de calibrul meu au schimbat periodic balanța puterii, dar orgoliul era mare de ambele părți. Certitudinea deținerii adevărului absolut gu-

verna modul de gândire și acțiune ale acestor două structuri beligerante.

Nu știu prea multe detalii despre cei care mă angajează. Atâta timp cât misiunile mele aveau procent maxim de reușită și conturile îmi erau pline, nu-mi băteam capul cu motivația celor care mă puneau să fac tot felul de mizerii, atât contemporanilor, cât și predecesorilor mei din această dimensiune sau din cele paralele.

Făceam un fel de pionierat în branșă, pentru că nu erau mulți cei care aveau acces la tehnologia secretă cu care eu ajungeam la locul faptei, ca să spun așa. Plus că, dacă ceva mergea prost, nu puteam să mă întorc. Vă dați seama? Să fi silit la o viață altfel, într-un timp ce nu e al tău, cu mentalități și reguli ce nu sunt ușor de suportat.

Nu am avut niciodată situații de genul celor de mai sus, pentru că țesuturile mele au fost modificate. Tocmai particulele subatomice pe care le purtam în celule reprezentau biletul meu de întoarcere. Ele conțineau semnătura timpului din care plecam. Așa mi s-a explicat, la nivel simplist. Mecanismul funcționa de fiecare dată. Asta era tot ce conta pentru mine.

Urmăresc cum partenerul meu de dialog se evaporă din peisaj și deschid laptopul pentru a descifra instrucțiunile. Pe măsură ce citesc, mă apucă un sentiment de admirație pentru perversitatea acestor tipi. Ideea era genială și dacă eu puteam să o pun în practică, ar fi adus supremația organizației asupra întregii lumi. Principiul era genial de simplu. Deoarece noi nu puteam schimba viitorul dacă influențam trecutul, trebuia să surprindem un mo-

ment în istoria noastră când toate dimensiunile erau în rezonanță. Vă e clar? Bun. Acum, care e momentul crucial în evoluția sinuoasă a omenirii?

Cel în care Divinitatea a coborât pe Pământ, în speranța că va putea îndrepta această rasă. Că o va putea modela după chipul și asemănarea Sa, așa cum a fost la începuturile Zidirii. În perioada în care Creatorul suprem se află pe această planetă, toate dimensiunile rezonează, pentru că suflul divin e unic. E cel care unifică spațiul și timpul.

Drăguță filosofie. Credibilă chiar. Acum e momentul să testăm miturile ce stau la baza umanității. Eu am misiunea de a asasina o parte din Sfânta Treime mai devreme decât a făcut-o poporul ales. În felul acesta, societățile din toate timpurile își vor pierde obediența față de biserică, iar turma va fi păstorită doar de o mână de oameni organizați într-o societate secretă, ale cărei baze le voi pune chiar eu, după ce mă voi achita de această sarcină.

Trebuia, însă, să rămân acolo, răsplata supremă fiind consemnarea mea în cărțile de aur ale omenirii.

* * *

M-am pregătit intens pentru această misiune. Am studiat mult. Am învățat limba acelor timpuri, aramaica. Am citit tot felul de evanghelii, asta doar pentru a încerca să rezonez cu tipul extraordinar pe care trebuia să-l trimit înapoi de unde a venit. Calculele complicate ale celor care se ocupau de transportul meu aveau o marjă de eroare de aproximativ 30 de ani. Deci, ori ajungeam la momentul

nașterii celebre într-un grajd ori un pic înainte de execuția oficială.

Scenariul pentru această din urmă posibilitate era mai complex, pentru că presupunea lichidarea tuturor celor care au vestit învierea Lui. Misiunea avea succes doar dacă reușeam să împiedic transmiterea mesajului ce a modificat modul de percepție asupra vieții, morții, asupra nemuririi sufletului, asupra unicității lui Dumnezeu. Sincer să fiu, mi se strângea inima de emoție când mă gândeam la ce aveam să fac. Asta până când specialiștii de la agenție au reușit să îmi inhibe orice îndoială. Orice temere. Orice sclipire de credință. Ceea ce nu știau ei, însă, era faptul că eu mi-am construit un refugiu mintal unde tehnica lor de spălare a creierului nu putea penetra.

Tocmai această parte emotivă a afectului meu fremăta de nerăbdare. Voi sta de vorbă cu Dumnezeu!

* * *

Un soare mare, roșu, scălda cu razele sale multiplele dealuri ce se înfățișau privirii mele. Particule de praf fin pluteau în aerul pe care îl respiram cu nesaț. O căldură plăcută îmi învăluia trupul gol.

Am reușit să fac saltul. Eram sigur de asta pentru că simțeam hipotermia, pareza și senzația de presiune în tot corpul. Ca de obicei, nu am reușit să iau nimic cu mine. Nici arme. Nici haine. Nici măcar un amărât de ceas.

Știam că nu durează mult până voi fi complet funcțional, așa că am așteptat cuminte, savurând tot ce era în jurul meu.

Simt o atingere pe umăr și aud o voce în spatele meu.

— De unde vii? Care este numele tău?

Un glas catifelat care mă încântă. E al unei femei cu un păr lung, negru. Cu ochi migdalați, închiși la culoare și un ten măsliniu, ca o mulatră din vremurile mele. Adaugi un strop de lapte cafelei și totul se schimbă, nu? Să sperăm că are și cantitatea de zahăr pe care o apreciez eu la o cafea. Dacă debitez asemenea tâmpenii, înseamnă că încep să-mi revin. Zâmbesc. Ea cred că a luat zâmbetul meu drept un semn de timiditate, pentru că imediat și-a plecat privirea. Sau faptul că eram despuiat a determinat asta?

— Numele meu este Eli. Vin de foarte departe și am fost jefuit. Încerc să ajung în oraș, poate mă va ajuta cineva. Tu cum te numești?

— Maria. Drumul meu e comun cu al tău. Te pot conduce în cetate, dacă dorești.

Cu un ton sfios, adaugă:

— După ce îți voi da niște straie cu care să te acoperi. Nu poți călători așa.

— Mulțumesc mult pentru ajutor. Sunt sigur că te voi putea răsplăti cumva.

— Nu am nevoie de răsplată. Așa am fost învățată, să ajut pe toată lumea.

Aici încep să îmi pun întrebări asupra celui sau celor care au educat-o. Ard de nerăbdare să aflu în ce moment al istoriei am ajuns. Pășesc ușor în urma ei. Mă conduce la un grup de oameni, să fie vreo 50 la număr, care imediat ce o văd se înclină plini de respect. Ea face un semn și imediat mă preiau câțiva. Sunt îmbrăcat cu haine lungi,

albe. La talie mi se strânge o curea din piele, apoi îmi e adus un vas cu mâncare. Nu îmi vorbește nimeni, deși sunt urmărit cu mare atenție. Cea care părea să fie liderul tuturor vine la mine.

— Trebuie să plecăm acum. Ai fost bine tratat?

— Din nou trebuie să te asigur de recunoștința mea, Maria.

— Vorbești ca un știutor de carte, iar limba noastră nu e a ta. De unde vii, călătorule? Ce crezi că vei descoperi în oraș?

Mă abțin să-i spun că și ea pare o femeie educată. Senzualitatea și carisma pe care le emană m-au copleșit.

— Ai venit să-l vezi pe Învățător, nu? Toată lumea face asta în ultima vreme. Puțini însă sunt cei care reușesc să stea lângă El și să-L înțeleagă, spuse ea cu un glas suav.

Deci am ajuns mai târziu decât sperasem la plecare.

— Tu-L cunoști? Mă poți duce la El? Am ceva foarte important să-I comunic.

— Am spălat picioarele Lui și le-am uscat cu părul meu. Cred în învățăturile Sale și încerc să arăt și altora ce înseamnă iubirea Lui.

— Ești o femeie bogată, dacă ai un asemenea alai, încerc eu să o trag de limbă.

— Am fost. După ce am hotărât să-L urmez, am renunțat la tot. Oamenii ăștia mă prețuiesc pentru ceea ce îi învăț și eu, la rândul meu.

E clar. Am dat peste cel numit în tot felul de scrieri „apostolul preferat". Mi-a plăcut un text care prezenta ideea asta.

„De ce îl iubești pe el mai mult ca pe noi?"

„De ce nu vă iubesc pe voi cât îl iubesc pe el?"

În mintea mea au răbufnit detaliile planului pe care trebuia să îl urmez. Vorbeam cu ea. Îmi zâmbea. Mă fascina. Știam, însă, că o voi omorî cu sânge rece.

* * *

Drumul e prăfuit, nu prea larg, iar de o parte și de alta sunt pomi rari, ale căror frunze lungi foșnesc la fiecare adiere de vânt. Ne deplasăm în niște căruțe rudimentare, trase de cai costelivi și obosiți, dar nimeni nu pare să fie interesat de confort. Sunt în primul atelaj, ca să zic așa, alături de femeia care va deveni celebră în istoria planetei prin controversele care s-au atașat numelui ei.

— E mult până la cetate?

— Două nopți vom dormi pe drum, apoi vom ajunge.

Are un sistem curios de a măsura distanța. Mă abțin să-i spun că, poate dacă am mări viteza, am putea evita nopțile în plin câmp. Sunt curios și surescitat. Aceasta e cea mai tare misiune a mea.

Aerul are un miros dulceag. Părul ei despletit urmează unduirile vântului. Seara începe să se insinueze. Magia unor vremuri cruciale pentru omenire mă afectează la cel mai profund nivel. Au muncit degeaba specialiștii de la agenție cu mine, deoarece motivația pe care au încercat să mi-o inoculeze se șterge încet, încet. Acum nu vreau altceva decât să mă contopesc în acest peisaj, alături de această femeie care începe să mă atragă din ce în ce mai

mult. Chiar mă bântuie ideea că echipa care a încercat să mă modeleze era subordonată altcuiva decât organizației. Prea mă copleșeau emoțiile.

Am oprit, la un moment dat, în plin câmp. Câțiva oameni au eliberat animalele de jugurile la care au tras toată ziua, alții au aprins un foc imens. În fața lui s-au întins câteva pături dintr-un material de culoare albă, peste care s-au pus vase cu mâncare. Nu era un festin, dar nici sărăcie. Moderație era cuvântul ce caracteriza comportamentul acestui grup.

M-am retras la o distanță apreciabilă și m-am întins pe pământ, privind cerul magnific. Constelații pe care le știam după nume, stele spre care noi, în timpul meu, am încercat să plecăm, toate astea bântuiau gândurile mele. Sunt singurul care știe că Pământul e doar o bucățică de rocă formată din praf cosmic. Poleită apoi cu materiale aduse de comete și scăldată de resturile supernovelor. Punctele astea strălucitoare sunt mai multe ca număr decât toate firele de nisip de pe toate plajele din lume. Mereu mi-a plăcut comparația asta.

— La ce te gândești, călătorule?

Stătea în fața mea, îmbrăcată într-o mantie albă, contrastând extraordinar cu tenul și părul ei. Mirosea frumos, a mosc. Mă privea ciudat, cu un amestec de curiozitate și teamă.

— La ceva ce tu nu poți înțelege. La ceva ce se află dincolo de lumea asta.

— Priveai la ceruri, așa cum face și Învățătorul.

— Ai petrecut mult timp cu El? Cum este?

— E cel mai înțelept și mai umil dintre toți. Credința pe care o insuflă în fiecare face minuni. L-am văzut vindecând mulți bolnavi doar prin cuvinte. Nu îți poți face o imagine despre El decât dacă-L cunoști. Vorbele sunt insuficiente.

— Oamenii ăștia care te însoțesc merg să-L întâlnească?

— Da. Toți cred în învățăturile Sale, așa cum m-am priceput eu să le dezvălui. Pe tine ce te-a împins să faci o călătorie așa lungă, străinule?

— Te rog, spune-mi Eli. Sper să nu mai fiu mult timp un străin printre voi, Maria. Am venit de foarte departe pentru a-L preveni despre o trădare care va avea loc. Despre pericolul ce-L pândește, chiar din partea celor ce-I sunt aproape.

— Știe despre toate astea.

Nu mă miră răspunsul ei. Stăpânul timpului și al spațiului, cel care din nimic s-a inventat pe Sine Însuși, Conștiința Supremă în Univers, nu putea fi luat prin surprindere de acțiunile unor ființe imperfecte. Mă întreb dacă nu cumva mă așteapta.

— Spune-mi despre tine, Maria. Cum reușește o femeie singură să se ferească de toate răutățile și pericolele din timpurile astea?

— Nu sunt singură. Am credința. E târziu. Mâine plecăm devreme. Să ai o noapte liniștită, călătorule. Mergi lângă foc, te rog. Sunt multe sălbăticiuni flămânde pe aici. Nu aș vrea să ți se întâmple ceva.

A sunat ca un avertisment, nu? Paranoia asta a mea m-a salvat din multe situații, așa că decid să fiu foarte atent în

următoarele ore. Ascult sfatul ei și mă amestec printre colegii de drum. Nu îmi adresează nimeni niciun cuvânt. Mi-au dăruit o pătură și mi-au făcut loc lângă ei.

Nu pot să dorm. Tot felul de scenarii îmi inundă gândurile până în zori. Decid că n-are sens să mă las pradă anxietăților, așa că mă ridic și mă îndrept spre vârful dealului la baza căruia e ridicată tabăra credincioșilor. Merg ușor, inspirând aerul tare al dimineții. În spate aud un zgomot. Reflexele-mi impecabile îmi permit să evit milimetric lama cuțitului care a zburat spre mine. Mă întorc să văd cine a făcut asta, dar nicio ființă nu se-arată. Doar un suav miros de mosc desfată ușor peisajul.

* * *

— Bună dimineața, străine. Te-ai odihnit? Ne așteaptă o călătorie grea și astăzi.

— Bună dimineața, Maria. M-am odihnit, oarecum, și nu știu cui să mulțumesc pentru că trăiesc timpurile astea, spun eu, zâmbind larg. Tu ești pregătită pentru lungul drum ce se arată privirilor noastre?

— Nu e o greutate pentru mine. Sunt fericită pentru că mulți oameni ne urmează și vor să asculte învățăturile celui care este acum păstorul nostru.

Îmi plăcea foarte mult când vorbea așa. Se transforma cu totul în momentele acelea. Ochii-i străluceau. Glasul îi devenea mai puternic. Respirația, mai rapidă. Întreaga ei ființă era surescitată.

— Trebuie să îți povestesc ceva, spun, încercând să o readuc pe pământ.

— Te ascult, călătorule.

— Am avut de dimineață o întâlnire ciudată. Vreau să îți cer un sfat.

Mă privește contrariată. Îi prezint aventura mea matinală.

— Se pare că știi să îți porți singur de grijă. Ce alte lucruri îmi ascunzi?

— Chiar dacă aș vrea să te lămuresc, sunt sigur că nu ai înțelege, așa că hai să nu insistăm pe domeniul ăsta. Asasinarea face parte din lecțiile pe care le învață cei care te însoțesc?

— Sunt cu mine tot felul de oameni, cu tot felul de apucături. Ei sunt cei care au nevoie de mine, de El, de noi. Nu pot garanta pentru toți. Îmi cer iertare că ai avut neplăceri.

Renunț să-i mai descriu aroma care mi-a dezmierdat olfactivul după ce m-am ferit de lama aducătoare de suferințe. Poate totuși întorc situația asta în avantajul meu.

— Va trebui să stăm mai aproape până ajungem în cetate.

— Străinule, nu e cuviincios să vrei compania unei femei fără acordul ei, spuse ea zâmbind.

Zâmesc și eu, apoi spun șoptit:

— Îmi cer iertare, mi-e doar frică. Poate mâine nu voi mai fi așa norocos ca azi.

— Trebuie să crezi că viața ta e atât de importantă încât Tatăl Ceresc nu va permite să se sfârșească până când scopul pentru care ai fost creat nu va fi împlinit.

Filosofii drăguțe, care prind în vremurile astea. Combinate cu farmecul ei, aceste cuvinte sunt în stare să trezească în mulți tot felul de trăiri.

— Mulțumesc, Maria. Mă simt mai liniștit acum. Voi păși pe calea indicată de tine, cu speranța că voi ajunge să-L cunosc pe Învățător.

— Vei ajunge, străine. Voi veghea asupra ta.

Nu știu de ce nu mă pot încrede în vorbele ei. Poate din cauza aromei cu care mă înconjoară și care, pentru mine, poartă semnul morții? Ciudată femeie.

Timpul trece greu pe parcursul călătoriei, dar nu mă plâng. Peisajul este magnific. Liniștea, absolută. Aerul, curat. Am făcut doar două opriri până seara. Din nou s-a aprins un foc imens. Din nou s-a pus mâncarea în comun. Din nou eu mi-am făcut de lucru departe de ei. În zare se vedeau licăriri minuscule. Le studiez intens și încerc să îmi imaginez ce anume luminează.

— Acolo e cetatea. Nu putem intra în ea pe timpul nopții. Astea sunt regulile. Mâine vom fi la porțile ei și drumurile noastre se vor contopi sau separa. De tine depinde asta.

A naibii ființă. Are un mare talent de a se deplasa fără zgomot și de a mă lua prin surprindere.

— Dacă ar depinde numai de mine, aș fi mereu în preajma ta. Te rog, așează-te. Vreau să-ți povestesc despre locul de unde vin eu.

Se conformează. E lipită de mine și simt căldura șoldului ei. Aroma de mosc mă tâmpește. Respirația ei ușoară mă răsfață. Privirea misterioasă, strălucirea ochilor ei, toate astea mă fac să uit de tot ce e în jurul meu.

Încep să vorbesc în șoaptă, încercând să nu tulbur toată această transă care a pus stăpânire pe mine. Îi spun des-

pre un ținut îndepărtat, unde Soarele se arată după mult timp. Unde e așa de frig încât apa se face ca piatra. Unde ploaia cade în picături albe, care se transformă într-o mantie rece. Oamenii poartă blănuri și construiesc adăposturi din apa asta solidă, iar focul arde în ele fără a le topi. Îi spun despre vânturi groaznice, despre geruri năprasnice, despre vânători riscante, despre supraviețuire. O port cu mine într-o lume de gheață și plină de magie și o simt apropiindu-se.

Părul ei îmi atinge fața, mâna mi se odihnește pe umărul ei, în timp ce încerc să o fac să înțeleagă frumusețea și vraja unei aurore boreale.

— Acolo trăiesc eu, Maria. Se numește ținutul alb.

Nu spune un cuvânt. E doar fascinată. Profit de situație pentru a-i gusta buzele. O secundă, îmi răspunde, apoi se ridică fulgerător și dispare, iar eu rămân ca prostul, cu ochii la cer.

Mâine voi fi în cetate și voi vorbi cu o parte din Sfânta Treime. Apoi mă voi ocupa de această femeie care începe să aibă asupra mea un efect mai mult decât plăcut.

* * *

Noaptea a trecut fără incidente. Sincer să fiu, după discuția din ajun am dormit ca un prunc. Mi-au dispărut temerile, îndoielile, și mai ales frica de a fi asasinat mișelește.

Drumul a fost scurt. Nu am apucat să schimb multe vorbe cu femeia care aseară părea capabilă de tandrețe.

Liniștea pe care am savurat-o până în acest moment s-a dus naibii. Ziduri imense se înfățișau privirii mele. Porți uriașe, care acum erau deschise, vegheau intrarea. Nici bine nu am trecut de ele, că am fost înconjurat de gălăgia specifică unei mari aglomerări. Negustori de tot felul. Tarabe pe care găseai orice. Măgari. Cai. Soldați. Femei acoperite până în creștet. Bărbați cu bărbi lungi, îmbrăcați în caftane de culori închise. O lume pestriță și nebună ce țipa după bani.

Întreg locul acesta era, de fapt, un mare centru comercial. Chiar mă mir ce curaj a avut tipul ăsta deosebit pe care-l caut acum să răstoarne mesele cu mărfuri și să afirme că în casa Tatălui Său nu banul trebuie să guverneze, ci credința și dragostea de Dumnezeu și de semeni.

— De aici, mergem pe jos, străinule. E momentul să te ții strâns de grup, pentru că nu ne vei mai putea găsi dacă te pierzi.

— Te pot ține de mână, Maria? zic eu, încercând să testez curajul ei de a sfida regulile rigide ale unei astfel de comunități.

— Doar privește-mă cu atenție. Nu e cazul să devenim atât de apropiați.

— Ți-e teamă, e normal, o tachinez eu.

Se întoarce spre mine. Îmi ia capul în mâini și mă sărută prelung. Nu mai pot respira. Simt cum ceva fermecător îmi desfată toate simțurile. Cum mă pierd în secundele alea. Cum rezonez cu tot ce e în jurul meu.

Nu sunt un tip ușor de impresionat, dar după așa o contopire rămân fără cuvinte. O urmez în tăcere, privindu-i unduirile trupului.

Ne deplasăm anevoie prin aglomerația de pe străzile cetății. Nu știu cât timp a trecut, dar la un moment dat Maria se oprește în fața unor porți. Scoate cheia ce o purta cu un lănțișor la gât și ne face semn tuturor să intrăm. Pe cât de înguste erau drumurile din cetate, pe atât de largă e curtea interioară în care suntem primiți. În spatele nostru se închid porțile imediat și zgomotul mulțimii de afară se estompează.

— Veți fi găzduiți aici pentru moment. Nu e loc în casă pentru toată lumea și nici nu vrem să-L împiedicăm pe Învățător de la odihnă. Îl anunț că ați sosit. Va fi cu voi imediat.

Nu știu ce gândeau sau simțeau ceilalți, dar eu nu pot respira de emoție. Privesc intens la ușa pe care a dispărut Maria și îmi doresc cu toată ființa ca ființa care iese pe acolo să fie personificarea suflului divin.

***

Privirea Sa... Imaginea Sa... Carisma Sa... Zâmbetul Său...

Cuvinte care nu își au rostul. Prin prezența Sa a umplut tot ce lipsea în mine. M-a făcut să văd cât de minuscul sunt. Cât de înapoiat și cât de neputincios.

S-a oprit în fața mea. Mi-a zâmbit și mi-a spus:

— Văd că ai ajuns cu bine la mine, Eli. Te așteptam.

Clachez. E mult peste puterea mea de stăpânire senzația pe care mi-o dă acest... nu știu cum să-l numesc... Creator?

— Vom vorbi noi doi după ce acești oameni vor descoperi în inima lor credința și dragostea pentru Tatăl Meu, ca supremă motivație a vieții. Ești binevenit să asiști la tot ceea ce voi face pentru ei.

I-a adunat pe toți în jurul Lui și a început să le vorbească domol, cu blândețe, despre împărăția cerurilor. Despre viața veșnică. Despre Slava lui Dumnezeu. Despre zidirea acestei lumi.

Am văzut privirile tuturor. Erau gata să moară pentru el. Erau acum oameni schimbați pentru tot restul vieții. Mesajul Lui nu a fost dus numai de cei 12 apropiați, ci de toți oamenii simpli cărora le-a vorbit.

Înăuntrul meu s-a așternut o pace și o armonie extraordinară cu tot ceea ce a zugrăvit el despre partea bună din această rasă.

Am ieșit din reverie când El a rostit ultima frază:

— Ține de bunătatea infinită a Tatălui Meu să permită ca relele să existe și din acestea să le extragă pe cele bune...

S-a ridicat în picioare și s-a îndreptat către mine.

— Urmează-mă.

***

Am intrat cu El în casa imensă și m-a condus la o masă mare, unde stăteau cinci bărbați robuști, cu bărbi negre și priviri reci. Imediat ce L-au zărit, s-au ridicat. El le-a spus:

— Luați loc, frații mei. Avem un oaspete special în această seară. Vă rog, primiți-l între voi.

Mi-au făcut loc. Au fost aduse pahare de metal și o carafă cu vin roșu. Cu o mare umilință, Învățătorul mi-a umplut pocalul.

— Bea. Acesta e sângele meu. Vom fi unul după asta.

Eu îmi explic simbolistica din gestul ăsta într-un alt mod decât ceilalți, așa că, după ce îmi moi buzele în lichidul deosebit, spun:

— Bea din paharul ăsta așa cum am făcut-o eu. Sunt acum o parte din Tine. Fii și Tu o parte din mine. Numai așa vom onora această casă în care prezența Tatălui Tău este palpabilă.

Îmi urmează vorbele. Ca prin farmec, după acest ritual, emoțiile m-au părăsit.

— Tu ești Fiul lui Dumnezeu? întreb eu simplu.

— Dacă te afli aici, știi răspunsul. Întrebarea mea este dacă într-adevăr crezi în El.

— Ce este Dumnezeu, Doamne?

— Vii din alte timpuri, așa că îți voi da un răspuns pe măsura capacității tale de înțelegere.

Spunând astea, face un semn și cei de la masă ne părăsesc. Rămâne doar Maria, care ne privește pe amândoi în mod diferit. Pe El cu venerație și iubire, pe mine cu suspiciune.

— Există ceva care, pentru toate ființele, e cauza bunătății și a oricărei perfecțiuni. Pe acesta Îl numim Dumnezeu. Eu am venit aici în numele acestei cauze, în numele Lui, pentru că lumea asta reprezintă esența iubirii Sale.

— Deci e adevărat. Atât de mult a iubit lumea asta încât L-a sacrificat pe singurul său Fiu pentru a o salva.

Nu știu de ce am impresia că nu pot purta mult dialogul ăsta. Doar privind în ochii Lui, erai convins imediat de divinitatea Sa. Credința se simte, nu se învață.

— Știu despre tot ceea ce trebuie să se întâmple. Dar ai în vedere că doar trupul meu va suferi, spiritul meu, slava mea, va fi alături de Tatăl Meu Ceresc înainte ca totul să se sfârșească.

— Eu ce trebuie să fac acum? Nu mai pot atinge scopul pentru care am venit.

— Îl vei atinge după ce îl vei descoperi. Crezi în Mine și în Tatăl Ceresc?

— Cred. Dumnezeu și sufletul uman sunt, în esență, o unitate, nu o dualitate.

— Asta este calea pe care vei păși de acum încolo și pe ea vei descoperi adevăratul scop pentru care ai fost adus aici. Eu voi pleca acum, pentru că mulți au nevoie de mine până se va împlini ceea ce este scris să se împlinească, după voia Tatălui Meu.

Se oprește o clipă, o privește pe Maria și-i spune:

— Te rog să ne lași singuri.

Aceasta se conformează.

— Eli, te rog să o duci departe în zilele ce urmează. Nu vreau să vadă prin ce trec.

Am simțit o mare afecțiune în cuvintele Sale și mi-am dat seama că iubirea pe care El o revărsa asupra umanității, în general, avea o latură personală când era vorba despre această femeie. Nu am privit-o ca pe o slăbiciune, ci ca pe o contopire a Divinității cu creația Sa.

După acest moment, delicat și înălțător în inocența sa, mi-a făcut semn să-L las singur.

* * *

Am ieșit din casă golit complet de gânduri. Parcă eram un robot care executa un program scris de cel care l-a creat. Am simțit Slava Divinității. Am rezonat cu cel care a zămislit lumea asta și tot ce e dincolo de ea. Stăpânul vieții, al morții, al timpului. Cauza tuturor lucrurilor. M-a fascinat. M-a făcut să vreau să urmez învățăturile Sale.

— Străinule, ai ajuns la finalul călătoriei tale?

Vocea ei.

— E un început pentru noi doi, Maria. Avem multe de făcut împreună. Trebuie să vii cu mine.

— Nu pot pleca acum.

— E ceea ce Își dorește. Despre asta am vorbit după ce ai plecat.

— Atunci te voi însoți, oricare ar fi drumul pe care vei merge, Eli.

În sfârșit, îmi spune pe nume. Probabil abia acum mă consideră apropiat. După ce am avut un sfat tainic cu cel pe care ea îl iubește cu toată ființa.

— Stai lângă mine. Vreau să îți spun ceva.

Ne așezăm lângă focul aprins de cei cu care am călătorit, o iau în brațe și încep:

— Era un ger grozav. Ningea și începuse a se înnopta. Pe frigul acela și pe gerul acela mergea pe stradă o fetiță cu capul gol și picioarele goale. Avusese doar niște papuci când plecase de acasă, dar nu-i folosise mult, erau niște papuci mari, pe care mama ei îi rupsese aproape și erau așa mari pentru ea...

Îi spun toată povestea fetiței cu chibriturile. Îi prezint copilul din mine și plâng ca boul la final, așa cum făceam de fiecare dată când mă gândeam la imaginea zugrăvită de un autor genial. Nu știu cât de multe a înțeles ea din toate astea, dar și-a lăsat capul pe umărul meu și a început să plângă.

— Cine ești tu cu adevărat și de unde știi să potrivești așa cuvintele?

— Nu sunt din lumea ta. Nu sunt de pe meleagurile astea. Am venit cu gânduri necurate, dar El m-a modelat și m-a făcut să înțeleg care e rostul vieții mele. Mi-a mai încredințat o sarcină. Aceea de a avea grijă de tine. De a nu te lăsa să vezi prin ce va trece El.

— Când se va întâmpla ceea ce trebuie să se întâmple? mă întrebă ea cu un glas sugrumat de emoție.

— În câteva zile. Maria, trebuie să plecăm de-aici. Nu putem face nimic. Toate astea sunt peste puterile noastre.

— Tu ești un înger, Eli?

— Nu. Dar tu în mod sigur vei fi. Te rog, ai încredere în mine și fă ce-ți spun.

Nu îmi răspunde. Se lipește de mine și o simt respirând încet. Mă las pradă acestei dulci îmbrățișări și mă afund într-un somn fără vise, negru ca norii ce vor vesti mânia cerurilor în zilele următoare.

***

Zori de zi. Deschid ochii într-o lume care nu ea mea. Nu încă. Știu sigur că nu mă voi întoarce. N-am fost vreo-

dată un tip plin de remușcări sau morală. Nu m-au interesat principiile, pentru că n-am trăit după ele. Poate doar după cele științifice. Simt că nu pot abandona încrederea pe care El și-a pus-o în mine. Mă aștepta. Știa cine sunt și pentru ce am venit.

Maria respiră ușor lângă mine. O privesc în timp ce doarme. Pieptul ei, parcă sculptat, se ridică și coboară ușor. Fața îi e relaxată. Părul îi e despletit. Strălucește. Mă fulgeră gândul că e ca o icoană. Îi sărut mâinile ușor. Se trezește.

— E timpul să plecăm, spun încet.

— Să-mi iau rămas bun întâi.

— Te aștept.

Dispare. Îmi fac de lucru prin împrejurimi. Mă uit la toți cei care dorm încă. Cu lumină pe fețe. Cu pace și împăcare. Ce porcărie de misiune mi-au mai dat și ăștia. Ce tâmpite preocupări am avut până acum.

Omul, buricul Pământului și al Universului. Pe naiba! Vai de capul nostru. Nu înțelegem absolut nimic din ceea ce ni se întâmplă. Simt o atingere pe umărul stâng. Mă întorc. E în fața mea. Poartă o mantie care-L învelește complet.

— Tu vei fi apostolul meu cel mai de preț.

Mă privește intens. Simt cum ceva nedefinit mi se strecoară în toate celulele. Țesuturile care mi-au fost modificate în timpurile din care am venit mă frig. Știu ce face. Zâmbesc. Pentru cei care m-au trimis, am devenit o pierdere. Un număr într-un dosar.

Mă atinge pe frunte.

— Îți vei aminti atunci când va fi nevoie.

Nu am ce să-I spun. Știe că e absolut necesar să se întâmple ceea ce va urma și nimeni vreodată nu va putea schimba asta. E voința divină. Chiar dacă rasa noastră nu a înțeles pe deplin vreodată ce a primit. Din același lut sunt făcuți deopotrivă oamenii și dobitoacele. Și nici chiar în timpurile mele nu-i poți deosebi cu precizie.

Îi ating mâinile. Calde. Fine. Strălucitoare. Îmi zâmbește. Ca pentru ultima oară. Apoi se întoarce și pleacă.

* * *

Ieșim pe porțile cetății. Doar eu și ea.

— Am să îți spun ceva. Știi...

— Știu. În dimineața aceea tu m-ai protejat.

— Am fost trimisă să te aștept și să te aduc la El.

Tac. Implicațiile sunt uriașe. Mai e cineva care a sosit înaintea mea. Însă cu alte scopuri decât cele pe care le-am avut eu.

— Și ce s-a întâmplat cu...

— Nimic rău, îmi răspunde ea repede.

Iau de bună ce îmi spune. Cu o femeie care are atât de multe secrete, e singura cale.

— Unde mergem? mă întreabă, luându-mă de mâna stângă.

Tresar. În minte mi se deschide ceea ce trebuia să-mi amintesc. E o hartă. Cu indicații clare. Acolo trebuie să ajungem. La condițiile din timpurile astea, e o călătorie de câteva luni.

* * *

Știu exact momentul în care a avut loc cea mai faimoasă crimă din istoria omenirii. Știu, pentru că am auzit clar: „Eli, Eli, veți fi aici când mă voi întoarce!"

* * *

În primele două luni nu am fost sigur. În cea de-a treia, am bănuit. Acum văd. Maria poartă un copil. Nu cu mine. Noi n-am fost intimi vreodată. Capătul călătoriei noastre e aproape. Nu știu prin ce fenomen nu am dus lipsă de ceva. Totul apărea, pur și simplu, în fața noastră atunci când aveam nevoie.

* * *

Știu sigur și când se va întoarce. Când toți vom fi copiii Lui. Și nu numai în spirit. Abia apoi va urma celebra mie de ani de pace. Planurile divinității depășesc puterea umană. Așa cum privirea mea depășește cerul la care mă uit zi și noapte. De secole.

Gliese

Gliese...

O planetă aflată la 20 de ani lumină de Pământ, prinsă în gravitația unei stele de trei ori mai mică decât a noastră, stea ce împrăştie o frumoasă culoare roşie. Orbita ei în jurul acestui astru e la distanța potrivită care permite apei să existe în formă lichidă. Masa ei e de șapte ori mai mare decât a Pământului, iar un an durează 36 de zile terestre.

Ştirile astea au apărut demult în media, iar eu am memorat cantități mari de date legate de acest subiect. Acum îmi prindeau bine asemenea cunoştințe, pentru că mă ajutau, cel puțin la nivel mental, să evadez de pe o planetă care, în câteva minute, a pierdut tot avantajul tehnologiei dezvoltate în sute de ani. Pe scurt, s-a dus dracului tot, după o furtună solară catastrofică, în 2012.

Au picat comunicațiile, toate bazele de date, tranzacțiile on-line, sateliții de securitate.

S-au prăjit până şi generatoarele de curent electric, centralele nucleare, mare parte din culturile agricole. A fost o nebunie generală în acel an, un haos care n-a putut fi stăpânit de autorități.

Toată lumea a ieşit pe străzi în momentul în care foamea a început să-şi arate colții în fiecare locuință. S-au di-

zolvat rapid toate regulile care făceau ca o societate, un stat, să existe. Nu-mi amintesc cu plăcere vremurile alea.

Eram medic generalist. Îmi făceam permanent timp pentru cele două mari pasiuni ale mele. Boxul şi cărţile. Asta până când un fenomen spaţial feroce mi-a luat tot acest echilibru. Sincer să fiu, într-un fel mă bucur că s-a ajuns aici, pentru că societatea se aliena permanent şi profund. Nimeni nu mai gândea, totul se reducea la o apăsare pe butoane. S-au dus în mă-sa toate tastele din lume. Acum să vă văd, deşteptilor!

Odată cu disoluţia autorităţii, au început să apară clanuri care încercau să îşi impună supremaţia. Multă violenţă şi mult sânge a văzut planeta asta, cică norocoasă prin faptul că găzduieşte un fenomen evolutiv ciudat, numit viaţă, în cei zece ani care au trecut de la marea furtună. Nu ştiu ce populaţie mai are acum acest sanctuar ascuns de ferocitatea spaţiului, dar având în vedere rata deceselor naturale şi provocate, cred că nu mai suntem mulţi reprezentanţi ai celor mai evoluate mamifere.

M-am adaptat relativ uşor la aceste condiţii, pentru că, odată cu dispariţia disciplinei pe care mi-am impus-o, ca membru al societăţii, am devenit o fiară, gata oricând să ucidă. Şi în câte moduri puteam face asta, cunoscând anatomia unui corp fragil, plin de puncte slabe. Nu sunt împăcat cu ce am făcut, dar regretele nu mai fac parte din mine demult.

Singurele fiinţe pe care le-am protejat şi le-am tratat au fost copiii. Am avut o judecată clară din primele clipe de agonie ale civilizaţiei, asupra necesităţilor mele pe termen

lung, aşa că am jefuit constant multe depozite de medicamente. Am ascuns această comoară într-un fel de fortăreață, pe care mi-am construit-o, mai mult în glumă, înaintea dezastrului planetar. Citind foarte multă literatură gen ficțiune, am început să fiu obsedat de apocalips, aşa că mi-am ales ca hobby proiectarea şi execuția unui adăpost impenetrabil. Doctor nebun.

Acolo am adus toți copiii pe care i-am putut salva şi am avut grijă ca ei să aibă cele necesare supraviețuirii. Am acum o mică armată de puştani gata să moară pentru mine.

Meditez la toate astea în pat. E timpul să mă trezesc şi să execut rutina zilnică. Verific, în primul rând, uşa principală, din oțel masiv, apoi stocul de medicamente. Nu am prea multe. Câteva porcării de siropuri expectorante, ceva antibiotice şi un dezinfectant pentru plăgi.

Trec apoi la provizii. Deşi ştiam că nu am de nici unele, deschid din reflex uşa depozitului.

Nicio surpriză. Totul se consuma repede atunci când făceam rost de mâncare. Prindeam, însă, tot felul de animale şi aşa reuşeam să mai păcălim subnutriția pentru un timp. Ne aventuram afară doar când era absolut necesar.

Sunt multe pericole. De la semenii noştri transformați în brute, până la radiația solară care a devenit mult mai intensă, fiindcă explozia infernală a lăsat găuri mari în stratul de ozon.

Cel puțin ăsta era modelul teoretic al consecințelor furtunii solare de o asemenea intensitate.

Noi ne aflăm într-o zonă protejată cumva, deoarece mare parte din biosferă s-a conservat şi a urmat calea evo-

luției naturale. Asta era explicația pe care am dat-o eu condițiilor în care trăim acum. Neavând cum comunica, îmi imaginam că în alte părți dezastrul era mai mare. În lipsa criminalului clasic – omul –, tot felul de vietăți au început să se înmulțească exponențial. Parcă şi Natura a pierdut orice mecanism de reglare al lanțului trofic. Erau specii care începeau să devină omniprezente.

— Neața, prietene. Ce tot o freci la rece pe-aici?

Glasul lui Raab, cel mai apropiat ca vârstă de mine dintre toți. E un tip înalt, brunet, extrem de dezinhibat în limbaj şi comportament.

— Neața. Mă uit, poate au apărut ceva fripturi din senin în vastele mele frigidere, răspund eu, privind îngândurat spre următoarea încăpere, cea a armelor.

— Suntem pe sponci în privința resurselor, dar am vorbit aseară cu toții şi am hotărât să facem o expediție de aprovizionare. Poate aşa mai socializăm şi noi.

A urmat un râs zgomotos.

— O idee foarte bună. Hai să o ştergem de-aici şi să organizăm o ieşire.

* * *

Gliese...

O planetă aflată în constelația Lira, ce pare blocată permanent cu o față întunecată şi una luminoasă. Se presupune că are o atmosferă subțire de dioxid de carbon. Pe bune, mă obsedează planeta asta. Îmi vin în minte toate aceste date, pentru că am studiat-o mult timp.

Acum, însă, nu e cazul să mă las purtat de vise. Sunt un animal gata de vânătoare, care ucide fără să clipească.

— Avem trei săptămâni de când n-am mai ieşit, zic eu. Ce dracu' e dunga asta pe cer?

Mă privesc toți uimiți.

— O fi din cauza câmpului magnetic dereglat.

— Pe dracu'. E clar că apar tot felul de fenomene pentru care tâmpiții ăia de savanți, dacă mai sunt în viață, ar găsi imediat o explicație prin calculele lor ciudate.

Asta glăsui Raab, omul care a avut mereu mari dificultăți în şcolarizare. De aici aversiunea lui față de știință şi de cei care o stăpâneau. Eu, însă, nu sunt aşa convins ca el că astea sunt doar treburi de savant. Ne afectează pe toți şi cu cât mai repede vom găsi o explicație, cu atât vom şti mai multe, pentru a ne proteja şi adapta.

Un şuvoi incandescent străbate cerul.

— Îți dai seama ce nopți faine am pierdut stând ca râmele sub pământ, încorsetați în coşciugul ăla de adăpost?

— Preferai să stai ca omul cavernelor, la foc, cu parul în mâini? răspund eu ironic.

— În mod sigur vine de la Soare, toată plasma asta.

Era corectă observația. În adăpost am un telescop, cu care studiam cerul în vremurile normale. Decid că după ce vom găsi provizii, mă voi ocupa de misterul ăsta. Intru în starea de luptă şi atenție sporită, necesară vânătorii. Mă simt ca un om preistoric, cu arcul ăsta primitiv în mâini şi cu un cuțit de mari dimensiuni legat de centură. Mergem pe un drum amenajat de noi, până în zona în care ştiam că se află un lac plin de tot felul de vietăți. Ime-

diat ce ajungem acolo, ne dăm seama că s-au schimbat multe. Lacul era mai mic şi nici nu mai găzduia atâția peşti ca până mai ieri. Pe unul din maluri am descoperit urme puține. E clar că nici animalele nu-l mai vizitau aşa de des.

— Ce naiba se întâmplă? şoptesc.

— Se pare că începe să ne părăsească vânatul. Dar care o fi cauza?

— În mod sigur are legătură cu fenomenul ăsta. Nu uitați că prioritatea noastră acum e hrana, aşa că, haideți să nu stăm degeaba.

Ne-am separat în echipe. Acționez din reflex, pe baza automatismelor formate în timp. Mintea îmi e invadată de acest fenomen misterios care dă un plus de magie unui cer prea liber în timpul zilei. Abia aştept să ajung la adăpost şi să calibrez telescopul.

* * *

Totul devine negru şi aud în difuzoare vocea generalului Turnero.

— Personalul medical, în camera de primire! Cod roşu! Repet! Personalul medical, în camera de primire! Cod roşu!

S-a deblocat automat stimulatorul neural care îmi permitea să trăiesc tot felul de fantezii. Maşina noastră de vise, la care fiecare avea acces câteva ore pe săptămână. Alarma urla în toată baza. Lumini roşii clipeau peste tot. Rahat! Iar a avut loc o ieşire care s-a terminat prost pentru noi.

Nu ştiu de ce naiba contau ăştia pe mine, ca medic, pentru că specialitatea mea, medicina generală, era net inferioară somităților de pe aici. Colegii mă priveau de sus tot timpul şi nu prea înțelegeau ce rol aveam eu în cadrul personalului medical. Am încercat în zadar să le explic că uneori, în medicină, ca şi în viață, trebuie să te dai un pas înapoi şi să priveşti în ansamblu.

Râdeau până şi de modul meu clasic de lucru. Fără aparate. Fără investigații complicate. Doar cu o dotare minimă şi cu nivelul meu de a vedea clar acolo unde ei, din cauza amănuntelor pe care le transformau în principii, se încurcau.

Fiecare avea gradul lui de aroganță, deoarece am fost selecționați dintr-o masă de miliarde de oameni, pentru a executa o misiune plină de neprevăzut. Suntem primele ființe umane pe Gliese.

Am fugit spre camera de gardă. Acolo, întinşi pe câteva tărgi, zăceau şapte soldați. Nu aveau leziuni externe. Prezentau doar o culoare violacee a feței şi o stare de inconştiență, imediat etichetată drept comă profundă.

— Puls 40, tensiune arterială 70/30 mm Hg, frecvență respiratorie 8/minut, reflexe pupilare păstrate, areactivi la orice stimuli.

— Începem intubarea şi stimularea cardiacă extracorporală.

— Linie venoasă, glucoză, manitol şi dexametazonă. În mod sigur au edem cerebral.

— Ştie cineva ce dracu' s-a întâmplat?

Astea erau cuvintele pe care le auzeam ca prin vis. De la intrare, privirea mi-a căzut pe câteva puncte minuscule

pe care fiecare dintre comatoşi le prezenta la baza gâtului.

— Vreau un scanner rapid, acum! urlu eu.

Înainte să fiu luat la mişto sau contrazis, am început să turui.

— Uitați-vă la semnele astea. Le au toți. Recomand izolarea secției până ne lămurim. E posibil să fie un parazit. Executarea!

I-am cucerit cu siguranța mea, deşi habar nu aveam cu ce ne confruntăm. În câteva fracțiuni de secundă, a fost instituită carantina. Un câmp de forță a sigilat toată zona, iar cei din interior au îmbrăcat costumele speciale în timp record. Am preluat din mers conducerea operațiunilor.

S-au recoltat probe biologice şi a început scanarea.

În general, când am avut parte de victorii, nu am făcut mare caz, dar zâmbetul care mi-a luminat moaca după ce am avut primele imagini a fost o lovitură grea pentru orgoliul colegilor.

În ventriculii cerebrali ai pacienților erau structuri ciudate, neconforme cu anatomia umană.

— Sunt paraziți sau larve sau cine ştie ce căcaturi de bacterii necunoscute.

— Frumos diagnostic. Asta ați învățat la academie sau sunt halucinații ale unui creier în sevraj?

— Mi se rupe de clasificările voastre. Nu e normal ceea ce vedem şi până faceți voi un diagnostic diferențial, colegii noştri lați, aici de față, s-ar putea să prindă aripi. Vă amintesc faptul că eu sunt cel mai mare în grad şi cum situația asta amenință securitatea bazei, cer permisiunea

de a prelua comanda acestei unități medicale. Domnule general Turnero, primesc aprobarea?

După câteva secunde, în difuzoare se aude vocea comandantului suprem.

— Sunteți sigur de ceea ce spuneți?

— Afirmativ! răspund, încercând să par detaşat.

— Aveți mână liberă, dar în caz că situația scapă de sub control, aplicăm protocolul de urgență. Succes!

Un pocnet sec a pus capăt discuției. Soarta tuturor era în mâinile mele acum, deoarece orice breşă în securitate era rezolvată prin dezintegrare.

— Activați ghetele magnetice şi legați pacienții. Domnilor, vreau gravitație zero în 30 de secunde.

Avantajul armatei este disciplina. Tot ce am cerut s-a realizat fără întrebări sau proteste.

— Cât timp menținem starea asta?

O voce feminină, caldă, armonioasă.

— Până vă voi da eu ordin, scuze, până vă voi ruga eu să reveniți la normal, domnişoară.

Mereu trebuie să fii galant cu femeile, nu? Mai ales pe o planetă străină, într-o bază izolată, unde concurența e mare.

Nu ştiu cât timp a trecut, dar în momentul în care pacienții au început să respire normal, iar monitoarele au anunțat normalizarea funcțiilor vitale, am ştiut că decizia mea a fost corectă.

— Sunt ai voştri acum, dragi colegi. Eu mi-am terminat magia, aşa că, vă rog să mă scuzați. Mă duc să scap de sevraj.

* * *

Gliese..

O planetă cu atmosferă densă de CO_2, care stabilizează clima. Nu colapsează, ba mai mult, e chiar suficient de dezvoltată pentru a da naştere unor fenomene meteorologice precum ploaia. Din modelul teoretic propus de savanți, am remarcat faptul că existau oceane imense, nori de CO_2 înghețat la altitudini mari, iar curenții de aer sau ce naiba o fi acolo aveau capacitatea de a distribui căldura astfel încât temperatura era constantă chiar şi pe partea întunecată a acestei planete deosebite.

Nu ştiu de ce îmi zboară mintea în fiecare zi către această structură cosmică. Vânătoarea noastră a fost încununată de succes, dar tot ce am văzut ne-a confirmat ideea că mediul se schimba. Nu mai aveam aşa multe opțiuni. Animalele erau mai puține, vegetația începea să prindă o stranie tentă roşiatică, semn că fotosinteza intra în grevă. Am ajuns la adăpost şi am împărțit tot ce am ucis în rații suficiente să ne ajungă două săptămâni.

Când am terminat rutina impusă după o astfel de expediție, i-am convocat pe toți în sala principală.

— Dragii mei, ați văzut astăzi fenomenul ciudat care inundă cerul. Sunt convins că stă la baza modificărilor care au loc în biosfera din această parte de lume, unde noi încercăm să supraviețuim. Eu voi petrece noaptea asta afară, încercând să-mi dau seama ce anume se întâmplă, dar am o bănuială destul de sumbră. S-ar putea să nu avem altă opțiune decât să părăsim baza, pentru că, mai devreme sau târziu, vom rămâne fără hrană.

— Şi unde mergem?

— Nu ştiu. Vom fi permanent în mişcare.

— Are dreptate căpetenia noastră, spuse Raab râzând. Adevărul e că începeam să mă plictisesc aici. Ce farmec are viaţa sub pământ? Dacă plecăm, avem şansa de a ne face o idee asupra condiţiilor în care vom fi obligaţi să trăim de acum încolo. Oricum, eu cred că totul se va duce dracului curând, aşa că, decât o agonie în adăpostul ăsta, mai bine o moarte frumoasă într-un peisaj inedit.

— Domnule Raab, unde vom dormi, dacă vom fi mereu pe drumuri? întrebă Karl, încruntat.

Săracul copil. Viaţa dură pe care o ducea nu l-a făcut să piardă din inocenţă şi din speranţa că totul va fi bine pentru el.

— Îţi vom face un pătuţ special, spun eu, strângându-l în braţe. Stai fără grijă, micuţule.

Am cuprins cu privirea toată această echipă ciudată şi am realizat că în orice clipă voi putea pune mai presus vieţile lor decât supravieţuirea mea. M-am transformat forţat într-un tip dur, dar pentru aceste fiinţe aveam cea mai mare compasiune din lume. Morţii mă-sii de situaţie. De ce dracu' ne e dat să trăim vremurile astea?

Mi-am luat telescopul şi am ieşit să studiez cerul unei nopţi cruciale pentru noi. Am petrecut timp îndelungat cu ochii în lentile, pentru că vedeam ceva ce ar fi dat fiori oricărui savant. Întâi de toate, banda de plasmă pe care am zărit-o dimineaţă se micşorase destul de mult, astfel încât luminozitatea ei nu penetra puternic întunericul de pe planetă. M-a lăsat fără cuvinte modul în care era dispusă.

Pleca de pe Soare, avea un punct de contact cu Mercur, apoi cu Venus, depăşea Pământul, pentru a atinge delicat Marte, străbătea centura de asteroizi, pulverizând orice bucată de rocă, poposea pe Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun, apoi făcea cale întoarsă direct către astrul de pe care pornise. Era o uriaşă centură de foc ce înconjura un mic glob albastru hoinar, pe suprafaţa căruia conştiinţele unor mamifere evoluate încercau să înţeleagă misterele Universului.

* * *

Ca un medic plin de grijă pentru pacienţi, cum mă consider a fi, mi-am îmbrăcat halatul pe care îl aveam de câţiva ani, mi-am pus la gât stetoscopul, la care nu renunţasem pentru niciun aparat modern sofisticat, şi am plecat să vizitez fiinţele pe care le salvasem cu câteva ore înainte. Eram curios dacă rămăseseră cu sechele. Sincer să fiu, mă interesează modul în care au fost infestaţi, deoarece costumele în care noi ieşeam în afara bazei erau impenetrabile.

Am avut multe plângeri de la soldaţi. Gravitaţia este de două ori mai puternică decât pe Terra, iar echipamentul standard pentru deplasări făcea orice pas extrem de dificil. Ca şi consecinţă, viteza de reacţie în cazuri de luptă era mică. Noroc că n-au fost asemenea situaţii până acum.

Ajung la spitalul ce găzduia tot felul de defecţi şi ating butonul de anulare a câmpului de forţă, prevăzut în protocolul de securitate. Am acces imediat.

Saloanele erau mici, sufocate de noianul de monitoare şi scanere complexe. Între aceste bijuterii ale tehnologiei moderne, abia se zăreau cei pentru care noi respiram: pacienţii.

Am intrat ca un star de cinema la o gală de premii. Pe mutră am afişat un zâmbet imbecil, care ascundea însă o mare concentrare şi un mare respect pentru trupul uman. Nu am mai fost luat la mişto şi asta îmi dădea o satisfacţie extremă.

Execut un examen clinic minuţios, aşa cum m-a învăţat mentorul meu în medicină, cel care m-a ţinut un an în umbra lui şi de la care am furat toate principiile consultaţiei clasice: anamneză profundă, inspecţie, palpare, percuţie şi auscultaţie. Sunt singurul care mai practică aşa ceva. Aduc un suflu arhaic unei ştiinţe prea încorsetată în tehnologie.

Sunt extrem de mulţumit să constat că starea celor şapte e normală. Fără niciun cuvânt, părăsesc clinica şi mă îndrept spre centrul de comandă. Deşi eram pe planeta asta de câteva luni terestre, ani în timpul de pe Gliese, nu am fost prea des în locul ce reprezenta creierul bazei. De data asta, însă, mi se permite accesul la nivel înalt. Sunt primit sub o minunată cupolă transparentă, scăldată într-o lumină roşie.

Generalul Turnero mă aşteaptă, sprijinit de unul din fotoliile mari, aflate din belşug în încăpere.

— Să trăiţi, domnule general! rag eu, salutând regulamentar.

— Ajunge cu asta. Vorbim neoficial, spuse cu glas obosit.

Mi se părea din cale afară de ciudat să îl aud rostind cuvintele astea. E un tip înalt. Sportiv. Un dur ce nu lasă vreodată garda jos şi care doarme cu regulamentul sub cap. Cel puțin, aşa e legenda.

— Domnule general, nu pot nici măcar să concep situația în care mi-aş permite să vă tutuiesc.

— Cum vrei. Spune-mi, cum dracu' ți-a venit ideea aia azi? De a menține pacienții într-un mediu fără gravitație.

— Nu ştiu. Am avut un impuls de moment. Totul aici e legat de gravitație, ştiți foarte bine.

— Rar am văzut pe cineva cu atâta curaj. Zâmbi uşor şi continuă: Ai avut o sclipire care pe mine m-a convins de multe. De-asta te-am chemat aici. Să te consult într-o situație delicată.

O fi bolnav omul de fier şi nu are încredere în colegii mei. Asta ar fi ceva deosebit

— Te rog să mă urmezi. Vreau să îți arăt ceva.

Am plecat spre camera ce recepționa datele de la cei trei sateliți instalați în jurul planetei.

Erau imagini minunate. În partea luminoasă se vedeau oceanele şi cele patru continente mari. Unul din ele se pierdea în misterul şi imensitatea părții întunecate.

La un semn al generalului, unul dintre cei care coordonau operațiunea a calibrat senzorii în infraroşu şi atunci m-a apucat pe mine groaza.

— Domnule... Dar... Asta este o...

— O migrație, dragul meu doctor nonconformist. În sfârşit, viața inteligentă se arată în toată splendoarea ei. După cum vezi, contrar tuturor aşteptărilor, e ascunsă în

partea care nu primeşte razele roşii atât de frumoase ale acestei stele.

— Dar unde naiba se duc toţi?

— Nu ştim. Se pare că au un punct unde se adună. Încercăm să luăm contact cu ei şi emitem pe toate frecvenţele, dar uite ce primim înapoi.

Difuzoarele redau instantaneu un zgomot care declanşează în mine cele mai severe anxietăţi.

Era un urlet continuu, înfiorător. Aşa ceva am mai auzit doar pe Neptun, planeta cu cele mai puternice vânturi din sistemul nostru solar.

— Vă rog, opriţi nebunia asta. E clar că nu ne recită poezii, spun eu, încercând să îmi revin. Cum arată vecinii noştri?

— Din ce am reuşit să vedem, sunt mici, cam un metru jumătate lungime şi înălţime, rapizi, musculoşi. Au o organizare impecabilă. Per total, am estimat un număr de aproximativ 100.000 de exemplare. Disciplinate, şopti.

— Avem o problemă de securitate, în cazul în care ar pune la cale un conflict armat cu noi?

Aici am rămas din nou mut. Generalul, din care eu făcusem un idol în academie, a dat din umeri şi, pentru câteva fracţiuni de secundă, nu şi-a mai putut ascunde teama care-l bântuia.

— Domnule general, de ce îmi arătaţi toate astea mie?

— Pentru că tu poţi avea soluţia la problema asta. Modul tău de a acţiona corect din instinct ne poate scăpa pe toţi acum de un război în care avem cel mai mare handicap. Nu cunoaştem inamicul. Te las să meditezi. Te rog, vino

cu o soluție. În situația de față voi aproba orice acțiune care ar duce la evitarea contrelor armate.

Ăsta era nebun? Cum dracu' să suplinesc eu mințile experimentate ale strategilor militari?

Îmi cerea, totuşi, voalat, să acționez aşa cum gândesc: instinctual, eludând regulile.

— Vă rog să îmi permiteți să mă retrag. În cel mai scurt timp veți fi informat asupra planului meu, rostesc eu sobru.

— Permisiune acordată.

* * *

Gliese..

O planetă pe care nu există împrăştierea Rayleigh. Drept consecință, radiația stelei pătrunde adânc în atmosferă. Un an acolo durează o lună în timpul nostru. Am un regret profund pentru faptul că telescopul meu nu o poate vizualiza. La cât mă obsedează planeta asta, aş fi meritat să o pot vedea.

— Ai grijă cum mergi, nu mai visa.

Vocea lui Raab mă trezeşte din reverie. Suntem pe drumuri de câteva zile şi ceea ce vedem ne confirmă temerile. Are loc o migrație a faunei spre un punct necunoscut. Vegetația e din ce în ce mai rară. Frunzele copacilor au dispărut, iarba la fel. Peste tot sunt urme de animale după care noi ne ținem cu precizie. La nivel simbolic era chiar o ironie. Cele mai evoluate ființe se lasă călăuzite de instinctele unor specii inferioare. E singura noastră şansă de a supraviețui, acum. Urmăm cursul unui râu. E o temperatură suportabilă atât ziua, cât şi noaptea.

Am mers într-un ritm alert, încercând permanent să facem rost de provizii. Într-un final, ajungem la ceea ce a fost o autostradă de mari dimensiuni. Ne-am oprit la marginea ei, pe unul din sensuri, să ținem sfat.

— Ce dracu' facem? întreb eu nehotărât.

— Cum ce? răspunse Raab. Mergem în oraş să ne distrăm. Vă rog să mă ascultați. Poate găsim chestii folositoare.

— Tentația e mare. Dar merită riscul? Totul e mort. Ce naiba speri că vom găsi pe-acolo?

— Nu ştiu. O fărâmă de umanitate. Eu mă duc.

Ştiam cât e de căpos, aşa că i-am făcut concesia asta.

— Bine. Mergem toți.

Am pornit pe această fâşie de beton, având premoniția unui dezastru. Erau multe maşini distruse, cadavre carbonizate, urme de cauciuc ars. Într-un final, zărim ruinele unui oraş mare.

Singurul fericit era Raab.

— Domnilor, să mergem către civilizație. Fac eu cinste cu cina.

* * *

Şocat de ceea ce am văzut, intru în camera mea. Luminile se aprind automat, iar computerul mă salută cu o voce metalică.

— Bună seara sau bună ziua sau ce naiba o fi acum, domnule.

Râd sec.

— Câte porcării ai învățat de la mine...

— Porcării? Definiți, vă rog, termenul.

— Las-o baltă. Nu am timp de cursuri. Mă duc la duş. Apă rece, te rog.

Îmi plac duşurile reci, şi la propriu şi la figurat. Nu e cazul să fac economie acum. Las stropii să mă îmbrăţişeze. Încerc să mă concentrez, să rezonez cu cele mai adânci instincte, în speranța că o idee genială mă va ajuta să concep un plan. Cum morții mă-sii să abordez situația asta?

Hipotermia începe să mă afecteze, dar nu mă las pradă instinctului de conservare, aşa că o ignor. Perversă chestie. Frigul seduce, modelează, e generator de halucinații, dar îți conferă, în schimb, un contact intim cu temerile ancestrale din subconştient.

Mintea îmi e plină doar de concertul pe care mi l-a prezentat generalul. Rezonez cu el. Încerc să îl ordonez. Să îl percep fără să mă las dominat de anxietate. Sunt sunete cu diferite tonalități, dar una dintre ele urmează un tipar. Mă concentrez asupra ei. Memorez toate caracteristicile.

În momentul în care mă las invadat de toată această comunicare, stranie pentru mine, ca ființă străină de această lume, leşin ca o fată mare într-o garnizoană de soldați. Mă trezesc într-o multitudine de lumini şi culori.

— Ce eşti tu?

— O mare pungă de apă.

— Cine eşti tu?

— Om.

— Om te vom numi. De unde vii?

Nu ştiu ce punct de referință să descriu, aşa că proiectez în conştiința mea imaginea Norului Oort.

— Unde e asta?
— Departe...
— Ce cauți aici?
— Salvarea...
— Arată-ne.

Atunci am simțit în interiorul meu un declic. Toate anxietățile mele, toate speranțele, toate visurile, toate momentele mele deosebite, de la excese de orice fel până la tandrețea după care tânjeam permanent, au fost expuse ca un cadavru pe o masă de disecție. Mă las invadat, analizat, explorat. Prezint unor ființe ciudate toată umanitatea mea.

Feedback-ul vine imediat. Mi se induce o stare de, nu ştiu cum să o definesc, dar cred că „supunere" e cuvântul potrivit. Apoi am revelația unei presiuni infernale. Nu pot suporta asta. Parcă fiecare atom din care sunt construit suferă. Într-un final, o explozie de lumină eliberează tot. Sunt scăldat într-o infinitate de raze, care se despart într-o infinitate de direcții. Toată ființa mea se dilată. Percep imaginea unei galaxii spiralate care mă atrage spre centrul ei.

Gândirea umană se estompează. Sunt o ființă spațială acum. Mă las invadat de forțe întunecate care mă modelează, dar spiritul rebel cu care am fost înzestrat de Natură nu se lasă dominat. Lupt din răsputeri cu prăbuşirea în mine însumi. La nivel celular, se numeşte apoptoză ceea ce experimentez eu acum.

În mintea mea se defineşte, din nimic, un loc în care nu am acces.

— Om, inteligența supremă ți s-a arătat. Numai cei speciali au parte de un așa contact. Noi doar am transportat conștiința ta fragilă în dimensiuni pe care nu le înțelegem, dar dacă ți s-a permis accesul acolo, ai devenit extrem de important în Univers.

Toată această halucinație se estompează și mă trezesc la realitate. Apa rece curge pe corpul meu de ascet. Sunt hipotermic, confuz, dar am un plan care ne va salva pe toți. Sar în uniformă și fug spre camera de comandă. Baza e pustie, fără nicio lumină artificială.

Rag în microfon.

— Domnule general, unde sunteți?

Liniște de cavou. Totul e funcțional, dar nu e nici țipenie de ființă umană. Partea întunecată din mintea mea începe să mă domine. E un fel de mesaj. Mă prăbușesc pe unul din imensele holuri și mă las din nou invadat. Mi se cerea, de fapt, mi se impunea, ceva îngrozitor.

Am în mine potențialul celeilalte jumătăți din forța universală și, din păcate, nu cea bună.

Morții mă-sii de treabă!!

Ce dracu' am făcut să merit rolul ăsta? Și mai era o parte minunată între ghilimele. Trebuia să mă întorc pe Pământ și să modelez evoluția rasei umane, să încurajez deviațiile, să cultiv negativismul, violența, cruzimea. Ca ființă spațială, proaspăt înzestrată de inteligența supremă, puteam modela conștiința colectivă. Dobândisem puteri nelimitate asupra materiei.

„Nu sunteți normali," am urlat în interiorul meu. „De ce trebuie să plătesc așa un preț de mare, pentru faptul că v-am cunoscut?"

Vă e clar ce rol trebuie să joc eu pe planeta mea? Nu voi face asta. Nu voi fi responsabil de toate păcatele umanității. Fug spre camera stimulatorului neural. Cum timpul nu contează acum, voi avea parte de o veşnicie de vise.

* * *

Gliese..

O planetă ce poate, cel puțin teoretic, susține viața inteligentă...

Graviton

Nu-mi plac înmormântările. Nu-mi place circul care se face atunci când cineva dă colțul. De parcă, prin ritualul ăsta, răposatul va fi mai împăcat, la doi metri sub pământ. Mare scofală!

Cu toată aversiunea mea față de genul ăsta de manifestări, am fost nevoit să mă alătur lumii pestrițe care făcea parte din alaiul mortuar. Asta pentru că am ținut la cel care acum şi-a băgat picioarele în viața asta plină de surprize, mai mult sau mai puțin plăcute. Era un tip extraordinar, erudit, dar, la fel ca mulți oameni deosebiți, nu a fost apreciat şi înțeles de către cei pentru care a muncit neîncetat.

— În loc cu verdeață, unde nu există nici suferință, nici întristare...

Vocea preotului mă scoate din reverie.

Mă uit la fostul meu prieten şi constat cu surprindere că a prins o coloratie verzuie peste cianoza ce-i acoperea fața de când plecase în lumea dreptilor. De la spital mi s-a spus că făcuse un atac cerebral, grefat pe un anevrism congenital. Mare porcărie! Cunoscând modul în care se practică în ziua de astăzi orice muncă în țara asta, nu m-am

lăsat prostit. Am tras câteva sfori şi am asistat la necropsie. Macroscopic, leziunile erau clare, nu contraziceau diagnosticul clinic, de aceea nu mi-am bătut capul şi cu raportul toxicologic. De unde naiba e culoarea asta atunci?

Oricum nu mai contează. Totul s-a terminat pentru el, aşa că nu vreau să mă bag în seamă inutil, cu întrebări şi teorii fanteziste. Se numea Mircea, prietenul meu, Mircea Enache. Avea 45 de ani, era căsătorit şi a lăsat în urmă un băieţel de 6 ani, Robert. Îngeraşul ăsta mic seamănă tare mult cu el şi are o minte brici. Mă rog, copil de fizician. Am rămas uimit într-o seară, când el mi-a explicat structura atomului şi mi-a povestit ce frumos se învârt electronii. Eu cu Mircea am avut multe discuţii despre tot felul de teorii, de la cea cuantică până la cea relativistă, despre originile Universului, despre forţele ce guvernează acest echilibru suprem din Sistemul Solar. De multe ori eram asistaţi de Robert, care ne privea fascinat.

Acum s-au dus dracului toate astea şi copilaşul se uită la mine cu ochi mari, plini de speranţă, şoptindu-mi:

— Ce face tata acolo? Tu nu-l poţi face bine? Că eşti doctor. Ştiu că se teme de injecţii, dar, te rog, fă-i una şi gata, se va ridica.

Ce să-i spun? Cum să-l fac să înţeleagă ce se petrece?

— Hai să plecăm, Robert. Tatăl tău doarme acum, pentru că va fi luat de NASA şi va fi dus pe Saturn. Are treabă acolo. La o staţie de cercetare. M-a rugat să am eu grijă de tine. Şi, într-o zi, poate vom merge amândoi să-l vizităm, dar trebuie să ne pregătim pentru asta, înţelegi? zic eu, cu glasul sugrumat de emoţie.

Sincer să fiu, mi-au dat lacrimile. Paştele mă-sii de treabă! Nu mai pot suporta mult privirea lui, aşa că decid să nu-l las să vadă finalul înmormântării. Îl iau de mână şi mă apropii de maică-sa.

— Ramona, eu plec. Iau şi băiatul cu mine. Tu ai multe de făcut, aşa că numai grija lui nu o poți avea acum. Trec pe la tine mai pe seară şi-l aduc.

Ea se uită la mine cu o privire pierdută şi aprobă.

— Să fii cuminte, Robert. Să nu-l superi pe nenea doctorul, da?

— Da, mama. Mergem să ne pregătim.

— Lasă că o să vedem noi ce facem, spun eu grăbit. Acum, hai să luăm maşina.

— Mergem cu Volvo? întreabă el repede.

— Da. Ştiu că îți place, aşa că astăzi vom face o plimbare lungă. Tu ai mâncat ceva?

— Am băut laptele dimineață. Acum mi-e foame un pic.

— OK. Atunci mergem să mâncăm şi apoi vii cu mine într-un loc special.

Pun copilul în maşină şi plec spre casa mea, cu o stare de spirit pe care doar Cioran o mai descria, în al său faimos „Tratat de descompunere". Conduc totuşi prudent, răspunzând la zecile de întrebări ale lui Robert despre ce fac tot felul de butoane de la bord. Locuiesc la o vilă dintr-un cartier destul de frumos al oraşului, unde am o grădină mare, un leagăn şi un teren de tenis, dar toate astea nu mai au asupra mea efectul liniştitor de fiecare zi.

Parchez în curte, opresc motorul şi deblochez uşile. Robert sare din maşină şi se duce direct la motanul bătrân

care dormea în iarbă. Ăsta, trezit brusc, vru să o rupă la fugă, dar fu prea târziu, aşa că îşi luă partea obişnuită de scărmăneală. Îl las să se joace şi intru în casă. Menajera mă întâmpină cu un zâmbet cald, care dispare imediat ce vede expresia feţei mele.

— Nu stau mult. Dă-i ceva de mâncare lui Robert, apoi îl iau cu mine.

— Sărăcuţul copil. Cum suportă toate astea?

— Nicio vorbă despre Mircea, te rog. I-am spus eu ceva şi sper să mă creadă. E încă mic. Va avea timp să descopere cum e rahatul ăsta de viaţă.

— Vă fac o cafea?

— Te rog, chiar. Este şi o sticlă de Cola prin frigider?

— În mod sigur. Dimineaţă am fost la cumpărături.

— OK. Pregăteşte cele necesare.

După jumătate de oră suntem din nou pe drum. Am de luat de la cabinet nişte documente şi de rezolvat apoi ceva treburi prin oraş. Activităţile astea mă vor face să îmi mai abat gândurile de la ziua de azi, plus că şi Robert are nevoie de ceva care să-l ţină ocupat.

***

— Bună seara, Ramona. Am adus copilaşul, îi zic moale. Vezi că e foarte obosit. A umblat astăzi cu mine în multe locuri.

— Mulţumesc frumos. A fost mai bine pentru el să nu vadă chiar tot, spuse ea obosită. Te rog, intră în bucătărie. Mă duc să-l culc.

— Mamă, m-am jucat cu Tomiță azi. Am fost la cabinet. Am condus mașina. Foarte multe am făcut. Mă duc să desenez. Să am ce-i arăta lui tata când vom merge la el.

— Lasă, tigrule, că desenezi mâine. Acum du-te să te speli pe dinți și treci în pat. Ne așteaptă o zi la fel de încărcată.

Mă îndrept către bucătărie, trecând pe lângă încăperea de lucru a lui Mircea. Fără să vreau, deschid ușa și mă năpădesc amintirile. Lucrurile sale erau acolo, așa cum știam că-i place lui să le țină, într-o perfectă ordine. Cărțile erau aranjate alfabetic. Caietele de notițe erau arhivate cronologic. Telescopul său era frumos împachetat și se odihnea în husa de catifea pe care i-am dăruit-o eu de ziua lui. Nu știu de ce aveam impresia că lipsea ceva. Privesc masa unde lucram împreună și îmi pică fisa. Laptopul său, de care nu se despărțea niciodată. Pe el avea toate cercetările, toate rezultatele experimentelor pe care le făcea în laboratorul departamentului de Fizică Nucleară. Ies din cameră și o caut pe Ramona.

— Acum a adormit. Nici nu am reușit să-l schimb în pijama.

— Te rog să mă ierți, dar am îndrăznit să intru în camera de lucru. Nostalgiile sunt mai puternice decât bunul meu simț.

— Știi că aici e a doua ta casă, da? Nu ai de ce să îmi ceri scuze. Te servesc cu ceva?

— Ramona, știi cumva unde e laptopul lui? Nu l-am văzut pe acolo. Lucram amândoi la o povestire și chiar aș vrea să o continui, spun eu în șoaptă.

— Nu ştiu. Poate o fi la laborator. Când i s-a făcut rău, l-au luat cu salvarea.

— Chiar şi aşa, nu cred să-l fi scăpat el din ochi. Avea multe acolo.

— Ştiu. În ultima vreme chiar a evitat să îmi vorbească despre munca lui. Când îl întrebam, îmi răspundea că, după ce va lua Nobelul, îmi va explica, spuse ea, încercând să zâmbească.

— Nici eu nu ştiu foarte multe. Mă duc la birou, să văd dacă e pe acolo. Noapte bună, Ramona. Dacă te pot ajuta cu ceva, te rog să mă suni. Eu sunt liber zilele astea. Poți apela la mine oricând şi pentru orice.

— Mulțumesc. Te rog doar să-i mai abați gândurile lui Robert. Ştii cât ține la tine.

— Voi avea grijă de el. Mâine trec din nou, poate îl duc în parc un pic şi apoi la un film.

— Cum vei dori. Mulțumesc încă o dată. Noapte bună.

* * *

Ies din bloc şi respir aerul tare al nopții, încercând să îmi pun gândurile în ordine. Mă uit la ceas şi constat că e ora 23:00. Cam târziu pentru un drum la laborator, dar nu am răbdarea necesară de a-l amâna până dimineață. Nu am vrut să-i spun Ramonei, dar eram la curent în mare cu lucrările secrete ale lui Mircea. Făcea o muncă de pionierat în domeniul magnetismului şi al gravitației. Sunt sigur că dacă prietenul meu ar fi avut norocul să se nască în altă țară, unde cercetarea era finanțată constant,

ar fi făcut progrese mari. Pe de altă parte, poate chiar lipsa asta de resurse l-a forțat să improvizeze, să gândească atipic, să găsească soluții teoretice avangardiste.

Rumegând toate astea, pornesc motorul, setez clima la 23 de grade şi plec spre laboratorul de Fizică Nucleară. Am fost de multe ori acolo cu Mircea, aşa că ştiu exact ce trebuie să fac. Una din cartelele lui de acces se află la mine. A fost o convenție între noi, pentru că îl vizitam frecvent. Sper doar să nu o fi dezactivat cel care era interimar până la numirea unui nou şef.

Acțiunile îndrăznețe au la bază un dram de noroc, aşa că nu am întâmpinat probleme la intrare. Totul e monitorizat prin sistem video, la poartă sunt doar doi tipi, care după ce au văzut că pot trece de barieră cu bucățica de plastic ce mi-a rămas de la Mircea, nici nu m-au băgat în seamă. Am parcat maşina în spatele clădirii, cum făceam de obicei şi am rămas oarecum surprins văzând o limuzină mare, cu geamuri fumurii şi cu motorul pornit. Intru în locație. Biroul lui Mircea se află la primul etaj. Urc sprinten scările, ajung în fața uşii, apăs clanța şi aprind lumina.

De pe scaunul căptuşit cu piele neagră din spatele biroului mă privea un nene cu ochi sticloşi, goliți de viață. Ce morții mă-sii se întâmplă aici? E înjurătura mea preferată, iar în condițiile de față cred că se potriveşte perfect. Nu mă intimidează prezența defunctului. Încep căutarea computerului. Ceva îmi spune că nu sunt singurul interesat de el.

După patruzeci de minute de inspecție riguroasă nu găsesc ceva, dar mai am o speranță. Din ceea ce ştiu eu,

Mircea îşi făcea permanent un back-up al muncii la finalul unei zile. Îmi spunea adeseori că e prea periculos să-şi salveze experimentele pe serverele internaţionale de profil, aşa că prefera soluţiile clasice. Avea un telefon performant, cu o impresionantă capacitate de stocare a informaţiilor. Decid să abandonez căutarea laptopului şi mă axez pe cea a mobilului. Când i s-a făcut rău, colegii au fost cei care au sunat ambulanţa. La spital a ajuns în comă, aşa că nu am putut comunica. Unde dracu' e telefonul ăla? Ies pe hol, aprind o ţigară şi fosforez din greu. În câteva secunde îmi pică fisa: secretara lui. Avea obiceiul de a-i lăsa ei chestiile electronice când se apuca de experimente. Cu paşi uşori, mă îndrept către camera femeii. Aprind şi acolo lumina, dar de data asta nu mai am surprize morbide. Am intuit bine. Aparatul se afla într-un sertar. Îl bag în buzunar şi decid să anunţ poliţia.

Stau cuminte pe hol şi fumez, aşteptând sosirea sirenelor. Îmi pun ordine în gânduri pentru a face o recapitulare a evenimentelor, aşa cum le voi prezenta anchetatorilor. În prealabil buzunăresc mortul, poate găsesc un document de identitate. Nu am norocul ăsta, deoarece nu purta niciun act asupra lui. Se adună pe jos o grămăjoară frumoasă de mucuri până vin băieţii cu ochi albaştri.

— Bună seara. Dumneavoastră aţi sunat? mă întreabă un tip înalt, îmbrăcat într-o uniformă la fel de boţită ca faţa lui.

Probabil l-am trezit din somn. Îl înţeleg. Ca toţi funcţionarii, e suprasolicitat, plătit prost, cu o droaie de rahaturi pe cap, fiind nevoit să se descurce cu ce are în dotare,

fără să facă multă gălăgie. Superiorii nu admiteau plângeri. Chiar dacă ți se repartizau trei litri de benzină și un pix, astea trebuiau să ajungă o lună întreagă. În caz contrar, se considera management prost și apăreau sancțiunile. De rahat țara asta, pe bune!

— Eu am sunat, dar cred că e cazul să chemați criminalistica și medicina legală. E un cadavru acolo.

— Sper că nu ați atins nimic, face el sever.

— Sunt medic. Am mai colaborat cu poliția. Știu procedura.

— În ce problemă ați mai colaborat?

— O fac pe scriitorul în timpul liber. Am studiat ceva dosare pentru a-mi face o idee despre o anumită tipologie umană, zic eu, încercând să nu enervez interlocutorul.

— Mă rog, nu am auzit de dumneavoastră.

Mă las păgubaș. E clar că literatura nu se află printre preocupările sale. Intră cu partenerul lui în birou și zăbovesc acolo vreo zece minute. Iese încruntat și începe să se răstească la mine:

— Ce căutați aici la ora asta? Din câte știu eu, doctorii trebuie să fie la spital, nu să facă pe detectivii.

— Sunt reținut? întreb eu glacial.

— Deocamdată nu, dar veți fi nevoit să așteptați sosirea echipei de la omucideri și a procurorului.

— Sunt la dispoziția poliției și voi prezenta tot ce știu.

Nu mai spune nimic, doar mă privește curios și începe să butoneze telefonul. În scurt timp ajung cei care sunt în măsură să asculte explicațiile mele. Procurorul mă ia în primire și simt din plin tacticile de intimidare ale orga-

nelor de anchetă. Neavând nimic de ascuns, îmi păstrez calmul şi relatez toate faptele, mai puţin găsirea telefonului mobil. După o oră, mi se acordă permisiunea de a pleca, dar cu menţiunea ca mâine la ora 11:00 să fiu la sediul Poliţiei, pentru mai multe precizări.

Este ora 1 noaptea când mă urc din nou în maşină. Limuzina pe care am văzut-o la venire era înconjurată acum de tipi cu mănuşi pe mâini. O deschiseseră, opriseră motorul şi o cercetau minuţios. Aprind o nouă ţigară şi plec. Sunt surescitat şi am o mulţime de întrebări în minte. Citisem multe romane poliţiste în tinereţe, dar niciodată nu am crezut că voi fi protagonistul unuia. Ajung în centrul oraşului şi caut o bodegă deschisă. Mi-ar prinde bine un Jack acum.

— Bună seara, domnule, îmi spuse un tânăr ce făcea de gardă la barul plin de fum în care am decis să îmi răcoresc nervii. Cu ce vă pot servi?

— Un Jack, în acelaşi pahar cu fratele lui geamăn, zic.

Ăsta se uită la mine cu subînţeles.

— O noapte grea, domnule?

— Mai mult. O noapte în care sunt nevoit să fac orice pentru a obţine nişte răspunsuri, deci, nu te zgârci cu anestezicul.

Tipul dispare şi mă lasă singur. Scot din buzunar ţigările şi cele două telefoane pe care le car cu mine: al meu şi al lui Mircea. Pe acesta din urmă l-am deschis cu greu, deoarece nu mă pricep la jucării complicate din astea şi am avut o surpriză de proporţii. Ecranul era tactil, prevăzut cu un sistem de scanare a amprentei policelui. Nu-i

putea fi accesat conținutul decât de către proprietar. Ah, morții mă-sii!

— Aveți aici gemenii, domnule. Ca să nu se plictisească, le-am dat să lucreze la câteva cuburi de gheață.

— Mulțumesc. Stai pe-aproape, nu aș vrea să mă deshidratez căutându-te.

— No problem. Doar mișcați un deget și percutez, îmi spune el, după ce plătesc băutura și îi votez un bacșiș suficient să-și cumpere o tonă de gel pentru freza lui, modernă cică.

Rămân cu gândurile mele. Cum dracu' să procedez acum? Nu pot accesa conținutul telefonului decât dacă am amprenta lui Mircea. Un plan dat naibii îmi invadează mintea. Îmi acord o jumătate de oră pentru a-l șlefui. Dau pe gât Jack-ul exact când cuburile de gheață s-au topit pe jumătate și fac semn chelnerului.

— Domnul dorește ceva?

— Adu-l pe fratele cel mare. E timpul pentru chestii serioase. De data asta, însă, îl voi lua la o plimbare.

În scurt timp apare sticla ce conține licoarea vitaminizantă. Îmi torn o porție pentru adulți în pahar, mai meditez un pic, aprind o țigară și formez numărul unui taximetrist obișnuit să mă care în escapadele mele nocturne. Nu durează mult și-l văd apărând în ușă. Îmi iau haina, fac un semn băiatului de la bar, bag sticla de Jack în buzunar și dispar din peisaj.

— Unde mergem, domn doctor?

— La cimitir, prietene. Mă lași în față și îți vezi de treabă.

— Dar ce faceți acolo?

— Voi sta la o discuție cu un vechi prieten.

Rămân câteva minute în fața porții. Luminile taxiului se îndepărtează. Scot sticla şi trag din ea întocmai ca un bebeluş din biberon. Alcoolul îmi biciuieşte nervii şi topeşte toate anxietățile. Sunt gata de orice. Mai întâi de toate, trebuie să fac rost de ceva unelte. Magazia groparilor are un lacăt care nu face mofturi când brațul meu viguros trage de lanțul pe care-l închide. Confisc o lopată şi mă îndrept spre locul în care a fost îngropat prietenul meu. Mă gândesc că am adăugat câteva infracțiuni în cazier, dar sunt gata să risc totul pentru a lămuri misterul în care m-am băgat. Tăinuire de probe, obstrucționarea justiției, intrare prin efracție şi acum profanare de morminte. Dacă sunt prins, voi practica medicina îmbrăcat în costum dungat. Nu mai contează.

Se pare, însă, că partea cu profanarea nu va mai fi pusă în cârca mea. Cineva sapă de zor şi, după modul în care zboară pământul, nu pare un plăpând. Mă retrag în spatele unui pom şi aştept ca omul să termine treaba. Sunt tare curios să aflu cine dracu' e mereu cu un pas înaintea mea. S-a dus cam o jumătate de sticlă când zgomotul lopeții muşcând din țărână se opreşte. Aud cum îşi face de lucru cu capacul sicriului şi apoi înjură scurt. E timpul să-i administrez o porție de somn reparator. Agil ca o felină, mă îndrept spre groapă şi în momentul în care zăresc țeasta celui care o făcea pe vampirul, îi trăznesc o lopată. Se prăbuşeşte. Sar după el. Doamne, ce doză i-am servit! Instinctul de medic mă face să-i verific pulsul. Totul e ok,

dar va avea o cumplită durere de cap când se va trezi. Nu mai pierd timpul. Activez telefonul, pun degetul lui Mircea pe ecran şi imediat acesta se deblochează. Ies din groapă, mai trag o duşcă zdravănă din creaţia domnului Jack şi fără să stau pe gânduri, copiez totul pe cardul de memorie pe care-l transfer apoi în telefonul meu. Acum e timpul să curăţ mizeria asta. Forţez la maxim musculatura lucrată în sălile de box şi scot afară victima. O aşez în poziţia de siguranţă pe care am învăţat-o în facultate, apoi trag o fugă la magazia din care am luat lopata aducătoare de migrene. Mă întorc înarmat cu nişte funii lungi, cu care îl imobilizez pe cel care a avut ghinionul să stea în calea planurilor mele. Închid sicriul şi, după o oră de muncă, reuşesc să pun şi pământul la loc. Sunt secătuit de vlagă. Anabolizantul pe care-l am cu mine îşi face însă datoria.

Generos cum sunt de obicei, dau drumul la câţiva centilitri pe gâtlejul celui ce acum a început să dea semne de trezire. Deschide brusc ochii şi începe să urle când mă vede.

— Dacă dai alarma aşa, să ştii că îţi mai servesc o porţie de somn, dar e posibil să fie definitivă, având în vedere starea în care eşti. Putem discuta ca doi oameni civilizaţi, nu?

— Dacă tu numeşti ăsta comportament civilizat, mi-e teamă să întreb ce faci când ai o criză de nervi, spuse el cu greu.

— Nu mi-a provocat nimeni una până acum, aşa că, te rog să nu fii tu primul.

Îi dau să bea din nou, aprind o țigară şi i-o înfig între buze.

— Vezi că nu sunt chiar aşa rău cum mă crezi? Ce căutai aici?

— Ai făcut o mare greşeală intrând în jocul ăsta. Forțe şi influențe mai presus de tine au interese în ceea ce a descoperit tipul ăsta. Acum tu vei fi cel vânat. Îți doresc succes, prietene.

— Ce dracu' tot spui acolo? Mircea nu a descoperit nimic. Făcea doar nişte cercetări despre gravitație, din câte ştiu eu.

— Nu sunt în măsură să îți dau detalii. Execut doar nişte ordine. Se pare că toate datele sunt criptate şi nimeni nu le poate accesa. Am fost trimis să văd dacă nu se află ceva asupra lui, care ar ajuta la spargerea codului. E tot ce ştiu.

— Ți-ai făcut treaba? întreb eu aspru.

— Sunt profesionist.

— Te cred. Acum e timpul ca noi doi să facem o mică plimbărică. Dacă te pune dracu' să o faci pe eroul, jur că nu mai apuci răsăritul.

Tipul nu era un decerebrat, cu toate eforturile mele de a-l face aşa. A înțeles că nu poate forța nota. Poate citea în privirea mea că nu am nimic de pierdut. Am apucat-o pe drumul ăsta şi mă voi ține de el până la final, chiar dacă asta ar putea însemna să fiu coleg cu Mircea. Mi se rupe mie de conspirația unor indivizi ce au avut de-a face cu moartea prietenului meu.

Ne îndreptăm spre ieşirea cimitirului, când un zgomot înfundat sparge liniştea în care se odihneau cei drepți, ca

să zic aşa. Tovarăşul meu se prăbuşeşte şi înţepeneşte într-o poziţie nefirească. Îngerul meu păzitor se pare că face ore suplimentare. Într-o secundă iau o decizie nebunească. Mă arunc şi eu la pământ şi rămân nemişcat. Nu ştiu dacă aţi încercat vreodată senzaţii din astea, dar sunt în situaţia aia de care ziceau vânătorii. Cică dacă te prefaci mort când te-a luat la ochi un urs şi ai suficientă stăpânire de sine, te lasă în pace. Rahat! Nimeni nu poate face asta. Eu mă lupt acum cu sfincterul, pe bune.

Se pare că tactica de descreierat dă roade. Aud zgomotul unor paşi. Un individ se apropie de noi. Trage un şut în cel care a suferit multe contuzii în seara asta, apoi se îndreaptă spre mine. În două secunde sunt în picioare, iar croşeul pe care i-l administrez l-ar fi făcut invidios şi pe Cerdan. Am început să fiu eu cel care trimite oameni la urgenţe, nu cel care are grijă de sănătatea lor. Astfel de lucruri nu sunt în tratatele de medicină şi cred că foarte curând voi fi exclus din rândurile halatelor albe, dacă mai continui să-mi rănesc în halul ăsta contemporanii.

Mă aplec să văd cum o duce individul care a gustat din falangele mele şi constat că şi-a încheiat socotelile cu lumea asta. Violenţa loviturii l-a făcut să sufere un impact fatal cu asfaltul. Plus că tipul era foarte slab. Nu am remuşcări. Acum trebuie să şterg urmele prezenţei mele. Încep prin a recupera lopata furată din magazie. Apoi strâng chiştoacele de Davidoff de lângă mormântul lui Mircea. Fiind o noapte răcoroasă, port mănuşi, deci nu e cazul să-mi fac griji pentru amprente.

Trag o ultimă duşcă de Jack şi plec spre casă pe jos. Doamne, ce noapte am mai avut!

***

Luați o cască de motociclist, puneți în ea un pepene murat, adăugați apoi saramură şi vă veți face o idee despre capul pe care-l am eu când mă trezesc. E ora 9 şi soarele îşi împrăştie generos razele peste o planetă care găzduieşte o rasă arogantă şi plină de defecte. Universului i se rupe de destinul acestei specii, dar se pare că ea nu ştie acest lucru, pentru că mereu se crede creația supremă.

Cu aceste gânduri intru sub duş, unde zăbovesc ceva vreme. Stropii reci îmi biciuiesc corpul şi mă ajută să depăşesc mahmureala groaznică. Am executat un litru de Jack noaptea trecută, aşa că azi nu sunt chiar într-o formă impecabilă. După această operațiune, trec în bucătărie, unde îmi pregătesc un mic dejun copios. O cafea tare şi o țigară încheie acest festin. Simt cum renasc. Mă uit la ceas. E ora 10:00. La 11:00 trebuie să mă prezint la gardă, dar mai întâi am de gând să-mi recuperez maşina. Îl sun din nou pe taximetristul meu. Apare după 10 minute.

— Bună dimineața, domn doctor.

— Neața. Du-mă acolo de unde m-ai luat aseară.

— Ați văzut ziarele? Mare noroc pe dumneavoastră.

— Cum adică?

— Păi... Au fost găsiți doi morți în cimitir.

Mă abțin să-i spun că e plin acolo de din ăştia. El zâmbeşte şi se corectează.

— Unul era împuşcat, iar celălalt avea fractură de craniu. Poliția îl caută acum pe ucigaş.

— Am avut nostalgiile mele aseară. Ştii că a murit Mircea. Am fost să mă reculeg la mormântul lui.

— Ştiu că v-a fost cel mai bun prieten. Deh, aşa e viaţa asta.

În sfârşit, ajungem şi abia când sunt la volanul maşinii mele îmi revin complet. Stau la Poliţie o oră, timp în care sunt pus să scriu ce am declarat aseară, apoi sunt amprentat. S-au purtat frumos cu mine gaborii, nu am nimic de reproşat.

Ajung în timp record la Ramona şi Robert, aşa cum am promis ieri. Sun la uşă, dar nu îmi răspunde nimeni. Încep să intru la idei. Apăs clanţa şi constat cu surprindere că apartamentul nu e încuiat. Intru. Mă izbeşte o dezordine generală. Sertare aruncate pe jos, haine, sticle sparte şi câteva pete de sânge. Turbez. Trec în sufragerie şi rămân blocat. Pe unul din pereţi erau scrise cu ruj următoarele cuvinte:

VINDECĂTORULE, DACĂ VREI SĂ-I VEZI ÎN VIAŢĂ, ŞTII CE AI DE FĂCUT!

Mai jos, un număr de telefon.

Morţii mă-sii!!! Tipii ăştia nu se joacă, dar dacă păţesc ceva prietenii mei, sângele va curge valuri. Pe bune, am orbit de nervi. Mă frec în ea de medicină, civilizaţie, societate. Sunt acum un animal rănit, care e capabil de orice. Fără să stau pe gânduri, sun.

— Doctore, te mişti rapid, îmi spune o voce de femeie.

— Cine eşti, distruso? Robert e bine? Ştiu că am ceva ce îţi doreşti, dar dacă nu e în viaţă, îţi voi scoate uterul prin esofag, putoare! rag eu în telefon.

— Nu e cazul să devenim familiari, îmi răspunde ea cu un ton aspru. Uite, îţi fac o concesie.

— Fă ce îţi spun ăştia, nu e de glumă cu ei.

Vocea Ramonei.

— Robert e bine? Tu eşti OK?

— Nu vor fi mult timp, dacă mai faci crize de nervi. M-au amuzat acţiunile tale de ieri, dar nu întinde coarda, îmi spune femeia cu care am iniţiat convorbirea.

Aprind o ţigară şi mă calmez.

— Aştept instrucţiuni, spun eu sobru.

— Ce băiat cuminte! Aşa îmi placi. Poate îţi voi demonstra că nu sunt aşa rea precum par acum. Afacerile sunt afaceri, doctore. Nu e nimic personal. Eşti un tip educat, aşa că mă aştept să te comporţi civilizat.

— Ascultă, păpuşă, nu mă mai peria, că doar nu mergem în pleduri împreună.

— Arăţi bine, eşti bun la multe, dar nu eşti genul meu, nu te mai flata.

— O mai lăbărim mult?

— Nu. Vreau programul de decriptare. Simplu, nu? Eu obţin ce vreau, iar tu poţi să te vezi cu pateticii ăştia de ostatici.

— Perfect. Mi se rupe. Pentru mine, ei sunt cei mai importanţi. Sunt în apartament acum. Voi coborî şi voi merge la Mall. Acolo te aştept la o cafea. Vii la masă cu Ramona şi Robert. Eu îţi dau ce vrei şi apoi putem să ne vedem de vieţile noastre. De acord?

— În cât timp?

— Un sfert de oră. Te aştept acolo.

Închid telefonul şi mă arunc în Volvo. La una din terase ocup o masă şi comand un Jack, cafea şi cola. Aprind un Davidoff şi privesc absent în jur. Dragii mei, apare la

un moment dat o femeie pentru care mulți ar ucide. Tăntița asta avea tot ce trebuie, pus acolo unde trebuie. Mulți cocalari de mall au încercat să o abordeze, dar ea nu i-a băgat în seamă. S-a aşezat la masa mea şi m-a privit în ochi.

— Ştiu sigur că-mi poți rezista, aşa că nu voi încerca să te vrăjesc. Ai codul?

— Am ceea ce îți trebuie. Unde sunt cei pentru care am făcut multe chestii necurate?

— Ne vor însoți imediat. Am vrut doar să te cunosc şi să îți explic ce s-a întâmplat. Suntem blocați aici de ceva vreme. Ceea ce a descoperit prietenul tău ne va ajuta pe noi să plecăm. Avem nevoie de ecuațiile lui pentru a repara motorul care foloseşte o chestie numită antigravitație, în limbajul vostru. Nu ştiu cât înțelegi tu, dar fac eforturi în a te lumina. Pe planeta voastră nu s-a definitivat încă o sarcină generatoare de gravitație.

— Da, fac eu. Legea a patra a lui Maxwell. Divergența lui B vector este zero. Ce dracu' are asta de-a face cu mine?

— Prietenul tău a descoperit gravitonul. Noi am detectat semnalele experimentelor lui şi am încercat să-l contactăm. Din păcate, a murit prea devreme şi crede-mă că a fost ceva natural. Nu avem legătură cu asta. L-am urmărit mult timp. Am reuşit să luăm aparatul pe care lucra, dar acesta are un cod pe care noi nu-l putem înțelege. Poate e prea simplu pentru mințile noastre. Suntem cu mult peste voi ca inteligență. Rasa noastră a reuşit câteva zboruri interstelare. Voi sunteți frații mai mici, aşa că nu ştim cum să ne comportăm.

— Cu morțile alea suspecte ce e? întreb eu.

— Nu țin de noi. Se prea poate ca diferite grupări ale voastre să vrea să intre în posesia datelor. Din ce știm, voi vă luptați mereu pentru supremație pe planeta asta.

— Tu chiar te aștepți ca eu să cred asemenea aberații?

— În niciun caz. Te rog, ia-mă de mână.

Nu fac nazuri. Pielea ei e rece, privirea i-a devenit mai intensă, iar senzorialul meu intră în grevă odată cu această atingere. Mă trezesc între patru pereți.

— Până nu pui mâna, nu crezi, nu?

Vocea ei.

— Păşeşte, te rog. Eşti în siguranță.

Sunt într-un nor de particule albe. Mă mişc cu greu, dar o ascult. Ajung în fața unui geam ce îmi arată imaginea Pământului în toată splendoarea lui. A avut dreptate. Ăsta e un contact cu o rasă ce deține puterea de a călători printre stele, dar are nevoie de ajutorul meu pentru a-şi continua drumul.

În fața mea, pe un fel de consolă, stă laptopul lui Mircea. Scot cardul din telefon, îl bag în el şi dau drumul la program. Ecuații complicate apar pe ecran. Nu pricep nimic. La un moment dat mi se induce o stare emotivă deosebită. Încep să înțeleg. Mintea mea înregistrează o mulțime de hărți complicate, ecuațiile gravitonului, precum şi localizarea planetei acestor ființe vaporoase.

— Tu vei fi de acum purtătorul acestor cunoştințe. Dacă vreodată cineva din rasa noastră se va rătăci, va şti unde să vină pentru lămuriri.

* * *

Robert se joacă în iarbă. Ramona face o prăjitură. Menajera îmi calcă halatele. O maşină de poliție intră în curte. Procurorul care se ocupă de cazul mortului din laborator se dă jos şi vine spre mine.

— Bună ziua, domnul meu, fac eu politicos.

— Buna ziua, doctore. Putem vorbi un pic?

— Vă rog, intrați. Vă pot oferi o cafea?

— La o cafea merge un Davidoff, nu? spuse el, punând în palma mea un chiştoc. L-am găsit în cimitir, lângă una din victime. Băieții de la laborator l-au analizat în fel şi chip. Au creat chiar o reprezentare tridimensională a buzelor care au fumat această țigară.

— Multă lume fumează marca asta. Mai ales după ce am promovat-o în lucrările mele.

— Da. Dar nu multă lume e împuşcată după ce e rănită la cap.

— Se poate, fac eu prudent.

— Este posibil să aveți un Jack prin frigider? întrebă el sfios.

— În mod sigur.

Aduc sticla, torn în pahare şi aştept.

— Ştiu că aveți de-a face cu crimele din cimitir. Mai ştiu că ați deshumat cadavrul lui Mircea. Ceea ce nu ştiu este cum ați făcut să dispară trei corpuri din morgă. Fără ele nu am niciun caz. Am asistat la autopsia fiecăruia, iar a doua zi am fost sunat că s-au evaporat. Nu vă acuz, doar vreau să înțeleg, vreau adevărul.

— Adevărul e ceea ce crede fiecare şi ştim sigur doar că nu ştim nimic. Noroc, dragul meu.

— Mă vei învăța tu ce e ăla noroc?

Ce dracu' să-i spun? Sorb din licoare şi-l privesc cu superioritatea celui ce reprezintă o busolă galactică.

Leacul

Sunt ecuații ce dau drept sigură existența vieții în galaxia noastră. Universul e atât de mare, cu atât de multe stele, cu atât de multe planete, încât matematic pare imposibil să fim singuri. Oare cum ar arăta cei care ne sunt vecini?

Am trimis în spațiu sonda Voyager 2, cu un disc de aur ce conține o grămadă de informații despre noi. De la gestație, localizare, până la muzica deosebită a unor genii. Mari boi am fost. Acum culegem roadele acestei expediții. Era un savant care spunea că drumul cel mai scurt dintre două puncte nu e linia dreaptă, ci apropierea planurilor. Dacă există o rasă ce stăpâneşte mecanismul ăsta, noi ajungem la mila lor.

Mă rog, deviez.

Cert e faptul că, în dimineața zilei de 24 octombrie 2050 s-a anunțat pe toate posturile de ştiri că un obiect ciudat orbitează planeta suprapopulată numită Terra. JPL nu a precizat ce anume era acest corp, dar toți astronomii amatori au început postările pe net. Eu nu sunt un tip profund, mereu am luat viața aşa cum e ea, superficială şi plină de neprevăzut. De data asta, însă, am fost atent la tot ce s-a scris pe acest subiect.

Telescopul meu mi-a arătat foarte clar că în jurul Pământului orbita ceva ce semăna cu sonda Voyager 2. Era mare, sferică şi emitea într-o frecvenţă foarte joasă. Nu am putut decodifica transmisia, dar am înregistrat-o. Mă ocup cu studiul radiaţiei cosmice de ani de zile şi am trimis laboratoarelor consacrate multe date în acest timp, dar aşa ceva nu am mai văzut. Nu am acces la chestiile secrete, dar un mesaj de la patronul Bisericii Catolice m-a pus pe gânduri: să nu vă fie frică de extratereştri, pentru că şi ei sunt creaţia lui Dumnezeu. Frumos, nu? Aproape ca axioma aia din erezie: ne-a convenit de minune mitul lui Hristos... Sunt un teolog în interior.

Cum dracu' vom face noi faţă unui atac al unei specii mai evoluate? Nu se ştie. Avea dreptate profesorul Hawking: să nu credem că toate speciile din Univers sunt paşnice. Poate o rasă care e în căutare permanentă de resurse ar fi interesată de planeta asta. Dacă au reuşit să intercepteze sonda în care noi ne-am pus atâtea speranţe, să o modifice şi să o trimită înapoi, înseamnă că sunt mai evoluaţi ca 15 miliarde de bipede ce se cred stăpânii adevărului absolut, nu? Din spaţiu nu se văd graniţele. Ar trebui, în situaţii de criză majoră, să acţionăm unitar.

Vă daţi seama că toţi sateliţii, cu toate camerele lor de luat vederi, au fost orientaţi spre acest corp ciudat ce orbita arogant la o sută şi ceva de kilometri de solul unei planete uimite. Din primele cercetări s-a stabilit clar un singur lucru: lipsea discul de aur pe care noi am inscripţionat tot felul de chestii. În locul lui era o structură piramidală dintr-un material ce strălucea frumos, dar lipsit de imagini. Ce ar fi trebuit să înţelegem din asta?

Sonda stătea pe orbită de câteva săptămâni, fără să se întâmple nimic. S-a încercat o abordare, dar un câmp de forță ciudat nu a permis apropierea la mai puțin de un kilometru de ea.

Telefonul meu suna permanent. Toată lumea îmi cerea să cuantific radiațiile şi să fac un raport cât mai complet, în cel mai scurt timp. Ce dracu' să scriu în el? Că nu există o definiție a radiației pe care o înregistram? Am încercat să caut un tipar, o repetiție, orice, dar nu am găsit. Suntem orbi în fața acestui fenomen. A mai durat câteva zile compania sa, apoi a început să se îndepărteze cu o viteză extraordinară. La jumătatea distanței dintre Marte şi Pământ, pur şi simplu a dispărut. Pentru toate serviciile ce se ocupau de fenomenele spațiale şi securitatea planetei, a devenit clar faptul că urma un contact. Sonda a fost trimisă pentru a culege informații şi pentru a determina vulnerabilitățile rasei care s-a oferit pe tavă.

* * *

Şi a venit vremea să ne confruntăm cu o altă specie. Fără să fim pregătiți. Fără să avem o tehnologie avansată. Fără să avem unitate. La câteva luni după incidentul cu Voyager, au început din nou să apară postări pe internet, de la astronomi amatori. Ca măsură de siguranță, aceste date au fost şterse constant de către toate organizațiile secrete guvernamentale, dar la un moment dat acestea au fost depăşite de situație. Lumea întreagă a aflat că o structură construită vine către Pământ şi nicio autoritate, fie ea de conducere sau academică, nu ştia ce anume era.

Telefonul meu a sunat în draci zilele alea. Am fost convocat chiar la o întrunire secretă cu capetele luminate ale planetei. S-a pus pe rol scenariul cel mai rău: cel în care eram atacați.

Militarii au prezentat potențialul de distrugere global și au făcut o hartă cu tot felul de adăposturi construite pentru o eventuală iarnă nucleară. Savanții au lansat ideea că pot obține, prin recombinare genetică, hrană pentru o perioadă mare de timp. Medicii au arătat ce măsuri se pot lua în cazul izbucnirii unor epidemii. A fost un moment deosebit acest consens, doar că era valabil pentru cel mult 10.000 de persoane, aceasta fiind capacitatea maximă a adăposturilor. De restul populației nu era nimeni curios, ca să parafrazez un limbaj neconvențional din vestiarele sălilor pe unde am practicat eu tot felul de sporturi.

Știți ceva? Mi se rupe de toate astea și de planul lor genial. Pentru mine era clar faptul că nu va supraviețui nimeni, așa că am dat din cap a aprobare și când mi-a venit rândul, am fost sobru în exprimare. Le-am spus că tot ce a înregistrat laboratorul meu nu se regăsește în nicio teorie de pe Pământ și că vom fi expuși la anumite radiații cu consecințe necunoscute asupra biologiei umane.

Tot acest sfat la ceas de taină și ascuns de priviri indiscrete s-a încheiat cu ordine clare din partea generalilor. În câteva ore, fiecare din noi va fi luat de o echipă de servicii secrete și transportat în adăpostul repartizat. Ușile masive din titan se vor închide pentru mult timp. De acolo urma să vedem ce se întâmplă, dar fără să intervenim în vreun fel.

Toată situația asta era o mare lăbăreală. Vă dați seama că în cel mai delicat moment al vieții de pe Terra toți conducătorii nu aveau să fie de găsit. Turma urma să fie lăsată la dispoziția lupilor.

Eu n-am vrut să dau bir cu fugiții, așa că am avut grijă să nu fiu de găsit. Nimeni nu mă va căuta, pentru că ordinele erau foarte stricte în privința respectării planului. Mi-am băgat picioarele în ideea asta a lor. Dacă tot era să dau colțul, măcar să particip la spectacol. Cum să pierd așa ceva?

M-am plimbat aiurea prin oraș, observând comportamentul semenilor mei. Mulți turbați sunt pe lumea asta. Chiar am avut o clipă de bucurie gândindu-mă că vom fi șterși de pe fața pământului. Fanaticii religioși au umplut bisericile sau casele de rugăciune. Fiecare cult, care până acum promisese enoriașilor adevărul absolut, avea propria versiune despre modul în care divinitatea avea să intervină în favoarea noastră. Fanii SF-ului s-au urcat pe blocuri, în speranța că vor vedea ceva nave. Ce să mai spun? Isteria era generală.

Pe străzi erau tot felul de patrule care încă mai țineau în frâu pornirile sadice ale populației. Vă dați seama ce se va declanșa în momentul în care va începe atacul din spațiu? Pentru că sunt sigur că asta urmează, o invazie. Sângele va curge valuri și chiar nu știu cine va face mai multe victime: ei sau noi? Ființa umană, nestăpânită, ajunge inevitabil la foc, bâtă și instincte.

SMS-uri ciudate curg pe telefonul meu. Majoritatea de la prieteni îngrijorați care îmi cereau sfaturi, dată fiind le-

gătura mea strânsă cu JPL. Nu am timp să le răspund. Ce să le spun, mă rog? Că treaba e groasă şi că nu avem nicio şansă?

Accesez serverul laboratorului. Mă conectez instantaneu la tot ce s-a mai înregistrat. Îmi ies ochii din orbite de uimire. După nivelul radiațiilor, îmi dau seama că pe orbita Pământului a ajuns un... cum dracu' să spun... roi? Cred că ăsta e cuvântul potrivit. Un roi de corpuri imense. Închid aplicația şi mă aşez pe o bancă, uitându-mă la cer.

E timpul pentru război.

* * *

Cum era de aşteptat, primul gest a fost pulsul electromagnetic. Şi-au făcut bine temele bulangiii ăştia spațiali. Eram în laborator când s-a făcut întuneric. Au căzut toate serverele și marea majoritate a aparaturii s-a prăjit.

Gata, nu mai am ce face pe-aici. Îmi iau haina, arunc telefonul pe parchet şi mă evapor din peisaj, după ce-mi verific pistolul. Am o colecție de arme destul de avansate, dar am ales Coltul clasic deoarece noi doi am trecut prin multe. E timpul să mă transform într-o ființă ce împleteşte cu succes inteligența cu violența, deoarece sunt sigur că, mai devreme sau mai târziu, va urma un atac la sol.

Ies din nou pe stradă. E rece noaptea. Aburi frumoşi îmi însoțesc respirația. O linişte nefirească mă înghite cu fiecare pas pe care-l fac. Sincer să fiu, nu am niciun plan, dar din reflex caut compania oamenilor.

Ce forță are instinctul de turmă.

* * *

Foc. Combustie generalizată. Geamuri sparte. Violență. Jafuri. Anarhie totală. Exact cum mă aşteptam. În fața mea, la 20 de metri, o femeie, înconjurată de patru indivizi. Hainele îi sunt rupte, fața plină de vânătăi. Râsete. Un hohot de plâns inuman îmi inundă auzul.

O lovitură grea şi femeia cade în genunchi. Unul dintre ei îi smulge fusta, altul bluza. O bluză roşie care plutește un pic în aer, apoi cade în praful unui pământ ce parcă jubilează la ideea că nu va mai suporta pentru mult timp diversele atrocități ale unei rase, cică supreme, mândria lanțului trofic.

Femeia are coapse frumoase, iar lenjeria-i e albă, imaculată. Zboară şi ea, în isteria unor brute biciuite de instinctul primar.

Cu gesturi calme, scot pistolul cu amortizor. Ochesc fără grabă şi sparg țeasta celui mai mare. Sânge. Panică. Pregătirea mea militară a declanşat automatismele. Fără nicio ezitare, îmi măresc cu încă trei numărul locatarilor din cimitirul personal. Totul durează câteva secunde.

Mă îndrept către femeie şi îi întind hainele. Gentleman cum am fost toată viața, privesc în altă parte cât timp ea se acoperă.

— Mulțumesc, îmi spuse cu glas sfârşit.

— Să plecăm de-aici. Ai pe cineva apropiat la care să te pot duce?

— Nu. Sunt morți toți. Dar e un adăpost la câteva străzi mai încolo. Vom fi în siguranță.

— Arată-mi drumul.

* * *

A urmat apoi lansarea unor proiectile mari în oceane. Acestea au provocat valuri imense, care au măturat oraşele din zona golfurilor. Astea le-am aflat de la puţinii supravieţuitori cu care m-am întâlnit în adăposturi. Cinci miliarde de victime într-o zi. Cam astea erau estimările, după geografia aşezărilor urbane.

Au primit chiar şi un nume atacatorii noştri. Ragniţi.

Pe lângă multe povestiri pline de groază, suferinţă şi umanitate, circula o legendă despre un tip extraordinar care organiza o rezistenţă. Băiatul ăsta avea aceeaşi viziune ca mine. Era convins că va urma un atac la sol. Ragniţii nu aveau ce face. Nu puteau să anihileze o întreagă specie doar din spaţiu, deoarece relieful planetei nu permitea asta.

Pe tip îl chema Don şi despre el se spunea că e un savant renegat de breasla lui, din cauza unor idei fanteziste pe care a avut curajul să le susţină într-o serie de conferinţe.

Drace, mi-ar plăcea să îl cunosc.

Din ceea ce am văzut eu până acum, oamenii s-au înarmat şi s-au organizat în tot felul de structuri paramilitare, gata să-şi apere bucăţica lor de teritoriu. Ceea ce m-a impresionat a fost faptul că pedeapsa cu moartea era aplicată pe scară largă în interiorul acestor... triburi, nu?

Conflicte erau peste tot. Din nou s-au definit părţile. Răul şi binele. Crima şi compasiunea. Furtul şi dăruirea. Violenţa şi seninătatea. Anarhia şi regula.

Lipsiți de resurse şi tehnologie, ne-am întors la legile Naturii.

* * *

— Eu sunt Don... Iar tu eşti?

— Eu sunt un tip care te caută demult. Avem aceeaşi idee despre ce va urma, spun eu, încercând să nu mă las sedus de carisma unui tip conştient de valoarea lui.

— Cu ce îmi poți fi tu mie de folos?

Direct, individul. Încep să îl apreciez din ce în ce mai mult.

— Cu logistica. Am pregătire militară, am colaborat cu JPL mult timp, ştiu unele chestii. Tu ce planuri de viitor ai? mă interesez.

— Planul meu e simplu. Luptăm cu ei atunci când vor veni aici. Până atunci, încercăm să rămânem în viață.

— Resurse aveți?

Un zâmbet frumos îi lumină fața.

— Pentru moment, da. Sper să fie de ajuns. Ce crezi că se va întâmpla de acum înainte, militarule?

Ciudat apelativ.

— Toți suntem acum militari, nu? Doar că lipsesc gradele.

— Organizarea e aceeaşi. Am reuşit să insuflu disciplina unor oameni care cred că avem o şansă, care au o credință comună. Nu e mult, dar e un început.

— Sincer? Nu cred. Depinde ce vor trimite ăştia acum. E clar că nu vor veni ei. Va fi o treabă robotizată, nu?

— Chiar şi aşa, nu vor reuşi să ne omoare pe toţi. Ce anume crezi că vor?

— Dacă voiau doar resurse, nu îşi băteau capul aşa. Era suficientă o înţelegere cu conducătorii. Minereu de care o fi, în schimbul tehnologiei. Puteau să ne prostească uşor cu un telefon spaţial sau o lanternă, ceva. Istoria noastră e plină de ţepe din astea. Alţii au dat aur pentru sticlă colorată.

— Corect. M-am gândit şi eu la asta. Atunci?

— Poate e doar o corecţie automată. Nu uita că Voyager a fost modificată şi trimisă aici pentru a culege date. Din statistici ce reiese? Că suntem prea mulţi. Că poluarea e peste tot. Că nu am reuşit decât un patetic zbor dincolo de sistemul solar, despre care nu mai ştim nimic de ani buni.

Tipul prinde ideea:

— Să presupunem că există o rasă care e atât de avansată încât au la dispoziţie miliarde de roboţi care supraveghează planetele. Să presupunem că au făcut în trecut greşeli, asemenea nouă, şi au pus la punct un mecanism sintetic de reglare a evoluţiei, respectând legile fireşti ale planetelor. Să presupunem că în centrul preocupărilor lor se află planetele, nu fiinţele care le colonizează temporar.

Acum e rândul meu:

— Şi să mai luăm în calcul următorul aspect: în reţeaua asta pe care am imaginat-o noi este prinsă o mică sondă ce poartă cu ea informaţii despre un sistem solar în care se găseşte o nestemată albastră. Este înglobată în computerul universal, conectată la o bază de date galactică, la

care contribuie şi ea cu ce e inscripţionat pe celebrul disc de aur. Poate ia un virus sau eu ştiu ce de acolo, o scăpare a programului universal, un defect minuscul de soft şi vine înapoi pentru un update. Noi am trimis-o demult în spaţiu. Poate cei care controlează toată această structură au fost curioşi să afle ce s-a întâmplat pe planeta asta între timp sau poate au vrut doar să ne salute. Deci, vine sonda modificată înapoi, după câteva zeci de ani, şi ce anume înregistrează?

— Nebunia de pe-aici.

— Corect. Noi nu suntem în stare să descifrăm semnalele ei, nu putem răspunde şi ăştia ne iau drept paraziţi ai planetei. Ce faci cu asemenea fiinţe?

— Reduci numărul lor, pentru a limita proporţiile haosului pe care îl putem produce pe Terra.

— Şi care e primul pas?

— Distrugi tehnologia.

— Apoi?

— Începi exterminarea.

— Iar scopul final?

— Modificarea speciei dominante în conformitate cu tiparul şi modul de viaţă al unor fiinţe ce gândesc în termeni galactici, pentru care timpul e ceva relativ.

— Mă bucur că te-am cunoscut, dragul meu.

— Suntem sinergici. Ar trebui să rămânem împreună, să vedem dacă se confirmă ce am gândit noi până acum.

Cam asta a fost toată discuţia noastră.

* * *

S-a făcut întuneric în plină zi şi cerul s-a umplut de tot felul de chestii care plonjau fără să le pese de gravitaţie sau de consecinţele ei. A sosit timpul pentru războiul clasic, la sol. Nu ştim ce experienţă au ei, dar noi avem toată istoria rasei dominată de asemenea încleştări în care mulţi au murit aiurea pentru gloria trecătoare a unor tipi ce se credeau zei.

Erau un fel de sarcofage luminoase, inscripţionate cu caractere ciudate. La contactul cu solul se producea o explozie de intensitate moderată. Cam asta era tot. Ne-am înşelat amarnic în raţionament sau am sărit peste o etapă care ne dovedea perversitatea ragniţilor. Se profila un atac biologic, cel mai josnic şi mai eficient mod de a asasina. Acum îmi este clar faptul că în interiorul navelor ce au înconjurat planeta nu se află roboţi, ci chiar membrii unei rase inteligente care avea ca scop modificarea întregii planete după nevoile ei.

Ce măsuri am putea lua noi acum? Nici nu ştim cum anume se răspândesc bacteriile astea ucigaşe sau care e perioada de incubaţie. Bulangiii ăştia stau pe orbită, relaxaţi, şi se distrează cu beri galactice, în timp ce noi crăpăm ca animalele pe aici.

Abia în câteva zile am aflat de la medicii care erau în baza noastră că era vorba despre o boală extrem de contagioasă, cu cale de transmitere aeriană. Redau vorbele lor: mortalitatea este de 100%, iar tratament nu există.

* * *

Din toată structura organizată de noi, am scăpat doar eu. Habar n-am ce fel de anticorpi produceam, dar nici nu mă simțeam deosebit de norocos. Probabil mă aştepta o altfel de moarte. Am ieşit din bază cu un rucsac mare în spate şi câteva arme de gât.

Planul meu era simplu: voi merge încotro văd cu ochii, încercând să caut supraviețuitori.

În orgoliul meu, încă mai aşteptam un atac la sol din partea ragniților. Dacă ucideam măcar unul cu mâinile mele, puteam apoi să mor liniştit.

Am mers mult timp. Am trecut prin oraşe distruse, pustii. Printre cadavre ce împrăştiau un miros pestilențial. Noaptea făceam un foc mare, în speranța că mă va vedea cineva, dar nici măcar un animal nu m-a recompensat cu compania sa. Dispăruse, oare, tot ce însemna biologie pe planeta asta?

Mă simțeam ciudat. Singur. Fără speranță. Rătăcit.

A început să plouă. Zgomotul apei, mirosul aerului, senzația pe care o produceau stropii pe corpul meu, toate astea m-au făcut să plâng. Am clacat. S-a dus dracului bruma mea de motivație. Am un cartuş pe țeava revolverului, o sticlă cu alcool în bagaj şi un trabuc. Sunt ultimele bucurii. Îmi voi trage un glonț în mutră, pentru a termina cu toate.

* * *

E cald. Şi o lumină difuză, albastră, care mă înconjoară. Deschid felinarele şi disting doar câteva umbre care se

mişcă în jurul meu. Câteva şoapte îmi zboară pe lângă senzorial, dar nu reuşesc să înţeleg nimic. Mă las în voia senzaţiei de siguranţă şi de contopire cu mediul, pe care o simt acum.

Inima îmi bate cu putere. Adrenalina îmi inundă fiecare celulă. Mâna mea a simţit atingerea unei fiinţe. Deci nu sunt singur. Nu îndrăznesc să privesc, dar mintea mea se desfată cu tot ce descopăr prin simţul tactil. Sunt forme feminine. Forme minunate. Generoase. Pline. Mă copleşesc emoţii de tot felul. Ce promisiuni ascund asemenea atingeri. Reacţionez instinctual. Simt sâni catifelaţi acoperindu-mi buzele. Simt un corp atletic care se zbate deasupra mea şi simt mai ales contracţiile fine ale unei intimităţi feminine care mă posedă. Explodez înăuntrul ei şi atunci mii de stele se arată ochilor mei.

***

Milioane de nave ciudate înconjurau Pământul. Au distrus toată biologia de pe planetă, au salvat doi supravieţuitori, de sexe diferite, dar era momentul pentru curăţenia generală. Arma lor supremă, radiaţia care putea face găuri în scoarţa unor corpuri cereşti telurice, avea să fie îndreptată spre micul glob albastru, leagănul unui şir de civilizaţii care mereu evoluau greşit.

S-a declanşat un dezechilibru general şi o intensă activitate vulcanică a început pretutindeni. Oceanele fierbeau, uscatul era învelit de o frumoasă mantie incandescentă. Pământul era acum un imens creuzet în care se pu-

neau bazele unei noi şanse. A fost marcat cu o culoare specială pe computerul galactic din nava principală, urmând să fie atent supravegheat.

Într-unul din imensele laboratoare se aflau eprubete cu sângele celor doi supraviețuitori. Ei erau salvarea celor ce puteau modifica planete, dar nu erau în stare să găsească leacul unei boli cumplite care îi decima.

Surpriza majoră a venit de la reprezentații unei rase cu evoluție imperfectă, ce păreau a fi imuni. Au fost supuşi la numeroase teste până când s-a decis încrucişarea speciilor. Ceea ce vor naşte femeile ragnite şi femeia pământeană va fi cheia pentru vindecarea unei întregi galaxii.

Se poate spune că Pământul a jucat rolul suprem.

Au murit 15 miliarde de umanoizi, dar au rămas doi care au salvat o întinsă parte a Universului.

Ca recunoştință, s-au plasat în imensele cuptoare de pe Terra germenii unei noi inteligențe care să colonizeze planeta, să viseze, să încerce să-si depăşească limitele.

Dar, la fel ca şi celor dinaintea lor, nu le-a fost dăruită cheia către cunoaşterea supremă, ca măsură de precauție. Un asemenea amestec de infinitate şi curiozitate ar fi pus în pericol echilibrul galactic, dacă îşi fructifica tot potențialul.

Ceea ce sperau ragniții era ca rasa asta ciudată să poată fi controlată mereu, pentru că, de fiecare dată când renăştea, se depăşea, uimea prin lupta continuă cu ea însăşi.

Era timpul pentru plecare. Imense lentile au înconjurat steaua micuță ce guverna acest sistem, toată energia ei a fost focalizată într-un singur punct, iar o gaură de vierme a fost creată.

Spre ea s-au îndreptat toate navele. Urma un drum scurt ca timp, dar înfiorător ca distanță.

Se întorceau în lumea lor victorioşi, cu leacul care avea să aducă şi pentru ei un nou început.

Asta, cu prețul distrugerii unei întregi civilizații.

Miraj

În România asta postcomunistă nu poți face mare lucru, dacă nu ai calitățile absolut necesare la care societatea te obligă să faci apel în fiecare zi. Tupeul, incompetența, răutatea, duplicitatea şi în special obedienţa faţă de şef, indiferent ce decizii ia sau ce mofturi are acesta. Odată cu partidul unic şi conducătorul iubit au sfârşit disciplina, bunul simț, calitatea şcolii româneşti, frica de a încălca legea şi respectul faţă de muncă. Acum e o stare specială în toată gloata asta care are cică o gândire capitalistă, modelată după cerere şi ofertă. Păcat că noi nu avem decât cereri, nu şi oferte.

Condiția de scriitor este mizerabilă în România contemporană şi asta nu are drept cauză principală, aşa cum s-ar crede, banii, ci tocmai dezinteresul din ce în ce mai mare faţă de cărți, de autori, de cultură, în general. Ocupându-mă cu scrisul de ceva vreme, cunosc fenomenul din interior. La lansările de carte vin aceiaşi oameni. Cei care şi-au făcut o cultură solidă, au savurat anumite romane ce au farmecul lor într-o anumită etapă a vieții. Ce puteau, de fapt, ce puteam face? Erau doar două ore de program TV. Fără certurile interminabile ale umflaților

de azi, fără promisiuni lipsite de acoperire, fără hoția pe față din banii publici. Acum nu ai drept la replică sau protest. Trebuie să plătești pentru ca aceşti aşa-zişi conducători, aceste marionete ale Istoriei, să aibă ce cheltui. Am auzit din ce în ce mai multe voci pe stradă care regretă timpurile lui Ceauşescu. Din diferite motive. Numitorul comun e lipsa de încredere în instituțiile actuale ale statului. Începând cu şcoala, trecând prin poliție, finanțe, justiție şi terminând chiar cu spitalele.

Sunt la volanul maşinii, am ochelari de soare pe mutră şi o țigară în mâna stângă. Conduc prudent pe străzile pe care guvernul, cu costuri de zece ori mai mari ca în Finlanda, le-a deszăpezit, făcând din asta un motiv de mândrie națională. Am avantajul de a fi, oarecum, deasupra mizeriilor astea, deoarece, printr-o bunăvoință a destinului, am semnat un contract cu o editură serioasă de peste ocean. Aceasta a cumpărat drepturile de autor pentru următoarele mele romane, iar suma ce mi-a fost oferită mi s-a părut a fi un număr de telefon intergalactic.

Nu eram eu ultimul necăjit nici înainte de evenimentul ăsta, dar abia acum mă pot bucura de libertatea de a scrie şi de a face un mod de viață din asta. Soarta unui om nu este stabilită la naştere. Este modelată de acesta atunci când îşi urmează cu încrâncenare visul.

E o iarnă frumoasă. Cu multă zăpadă, cu ger, cu flori de gheață pe geamuri. Maşina se comportă foarte bine. Muzica e în surdină. Sunt singur cu gândurile mele. E plăcut. Am de parcurs câteva sute de kilometri, deoarece destinația finală este Constanța.

Când l-am sunat pe agentul meu şi i-am zis ce vreau să fac, acesta m-a luat în balon.

— Ce fel de om merge iarna la mare? Ţie îţi lipseşte o doagă. Vara te plângi de căldură, dar te duci ca bezmeticul să te congelezi pe vremea asta. Ce naiba faci acolo?

— Documentare pentru roman.

— Cum anume?

— Gândeşte-te un pic. Staţiunile sunt pustii, totul e închis, străzile goale. E apocaliptic. Aşa cum îmi place mie. Inspiraţie pură, dragul meu. Aranjează-mi cazarea pe undeva. Dacă se poate, cât mai aproape de mare.

— Te va costa. Nu ştiu cine e dispus să îţi ofere pensiune completă în extrasezon – râse el.

— Ştii că sunt uşor de mulţumit. O cameră, apă caldă, linişte şi un pat curat. Atât am nevoie.

— Cum doreşti.

După câteva zile m-a anunţat că totul e aranjat. Excursia mea ciudată putea începe. Mai în glumă, mai în serios, ceea ce i-am spus a fost adevărat. Chiar voiam să găsesc inspiraţie pentru romanul pe care deja am primit bani. Fără să cad în teoria conspiraţiei, nu mă pot abţine să gândesc faptul că ăştia mi-au cumpărat romanul nescris. Întocmai aşa cum cumpărau evreii, cu zeci de ani în urmă, de la ţărani, puiul din ou, iedul din burta caprei, vinul din via încă neînflorită, urmând ca apoi să le vândă tot lor chestiile astea la suprapreţ. E cea mai uşoară metodă de înrobire dar, îmi convine sau nu, sunt robul scrisului demult, deci tactica asta iudeo-masonică nu poate să-mi facă decât bine.

* * *

Am ajuns fără incidente la vila în care urma să-mi petrec vacanța neobișnuită. M-a întâmpinat o doamnă trecută de 40 de ani. Cu trăsături sudiste. Înaltă, slabă, energică şi vorbăreață. Gălăgioasă, chiar.

— Aveți tot ce vă trebuie, domnule. Masa se serveşte la orele 7:00, 15:00 şi 20:00. Vă rog să respectați programul, altfel veți rămâne flămând. De asemenea, vă las numărul meu de telefon. Vă stau la dispoziție pentru orice doleanțe veți avea pe parcursul şederii aici.

Îmi întinde o carte de vizită, privindu-mă ciudat. Ar fi vrut să mă mai întrebe ceva. Am simțit-o.

— Îndrăzniți, doamnă.

— Ştiți, începe ea sfioasă, nu am cunoscut niciodată un scriitor. Fata mea e studentă la Litere, în Bucureşti. Când a auzit că veniți...

— Ce a spus?

— M-a rugat să întreb dacă acceptați să vă întâlniți la o discuție.

— Cu cea mai mare plăcere, doamnă. Cum se numeşte fata?

— Ana, îmi răspunde ea simplu. Uitați, am o poză cu ea.

Îmi întinde fotografia unei fete frumoase, dar cu un zâmbet trist pe fața-i perfectă.

— Spuneți-i Anei că e oricând binevenită. Nu ştiu cât voi zăbovi pe aici, dar în mod sigur ne vom vedea. Dați-i numărul meu de telefon. Cu permisiunea de a mă suna oricând. Acum aş dori să mă familiarizez cu locul ăsta.

— Da. Sigur. Înțeleg.

Pleacă, lăsându-mă singur în vila imensă. Mereu mi-au plăcut casele mari, impunătoare. Fiecare cărămidă are povestea ei, fiecare perete are secretele lui, fiecare cameră poartă, parcă, amprenta celui sau celor ce au locuit acolo. Într-un fel, orice casă este bântuită, nu?

Mi-am aranjat biroul de lucru, apoi am aprins o țigară. Am desfăcut o bere şi am rămas cu privirile ațintite în ecranul laptopului, pe care o frumoasă foaie albă îşi aştepta copiii, cuvintele. Nu ştiu cum voi aborda lucrarea asta. Am venit aici în căutarea inspirației. În căutarea unei stări speciale, unei detaşări care să-mi permită să scap de seducția creării unor personaje tip Marry Sue, deşi tocmai asemenea tipologii au prins peste ocean.

Nu se produce în mine declicul, aşa că hotărăsc să merg în pleduri.

***

Sunt trezit de o discretă bătaie în uşă. Arunc o privire pe ceas şi acesta mă informează că este ora 7:00.

— Domnule, vă rog să coborâți pentru micul dejun.

O voce plăcută.

— Mulțumesc frumos. Vin imediat.

Îmbrac un halat şi pornesc spre bucătărie. O femeie, pentru care anii tinereții erau ascunşi în vremuri imemoriale, îşi făcea de lucru la un aragaz modern, din inox.

— Îmi cer iertare că v-am trezit. Ce doriți la micul dejun?

— În general nu mănânc dimineața. Beau doar cafea, așa că nu trebuie să vă chinuiți cu mine. Nu sunt pretențios. Pentru prânz și cină aveți libertate totală. Aș prefera să ne vedem la ora 15:00.

— Cum doriți, spuse ea, îndreptându-se spre ușă.

Rămân singur. Îmi pregătesc cafeaua, cu gândul la modul în care se va desfășura această zi. Planul e simplu. Voi merge prin stațiuni și voi încerca să mă transpun în atmosferă.

Străzile sunt pustii, terasele în paragină, magazinele goale, hotelurile închise. Mă îndrept către plajă. E foarte ciudată senzația asta de oraș fantomă. Cred că așa ar arăta totul după un dezastru. Nici țipenie de om. Doar un câine negru, slab, care se ia după mine.

E un vânt puternic. Asta face ca frigul să fie mai greu de suportat. În mintea mea s-a produs brusc schimbarea de care aveam atâta nevoie. M-am transpus în atmosfera apocaliptică. Presupun că sunt ultimul reprezentant al unei specii cândva supremă pe această planetă atât de bine ascunsă în imensitatea Universului. Am în posesie câteva creații ale acestei rase. Un ceas, un cuțit, o funie, o brichetă și un ibric de inox. Trebuie să îmi găsesc un adăpost pentru noapte și ceva de mâncare.

Merg încet până la malul mării. Nisipul culege urmele pașilor mei. Tovarășul meu patruped mă urmează. Nu degeaba i s-a spus cel mai bun prieten al omului. Situația e delicată, deoarece frigul ăsta cumplit începe să mă afecteze. Pericolul hipotermiei este real. Mă îndrept către unul dintre cele două diguri care delimitează această

plajă. Acolo sunt stabilopozi ce mă vor proteja de vânt şi îmi vor oferi adăpost.

Fac o inspecţie rapidă a peisajului. Am noroc. Sunt câteva sălcii în apropiere, iar lemnul lor îmi va permite să am căldură. Scot ibricul şi-l umplu cu zăpadă. Găsesc şi un băţ lung.

În jumătate de oră sunt în posesia unui loc uscat, destul de încăpător, ferit de vânt. Acum trebuie să mă ocup de cină. Asta înseamnă că sunt nevoit să fac un drum în ceea ce a fost odată un oraş.

Degeaba mă uit prin vitrine. Nu găsesc nimic. Decid să aplic metodele străvechi de supravieţuire. Leg cuţitul de băţul pe care l-am găsit şi obţin o frumoasă suliţă. Pe străzile astea părăsite pot fi ceva vietăţi, îmi spun. Atenţia mea este maximă. În ceea ce a fost mai demult un parc, văd câteva păsări. Mă apropii fără zgomot. De la o distanţă potrivită îmi încerc norocul, aruncând suliţa. Se pare că soarta mi-e favorabilă astăzi. Stropi de sânge pătează penele unui pescăruş ce a avut ghinionul de a încasa lovitura. Pun capăt suferinţei sale, frângându-i gâtul cu o mişcare bruscă.

Mă întorc victorios la adăpostul de pe malul mării, înăuntrul căruia stă încolăcit câinele care s-a ataşat de mine. Fac focul, pun apa la fiert şi încep să jumulesc pasărea.

* * *

Noaptea se instalează. Sunt fericit. Am mâncat, am un prieten, am căldură şi lumină. Ce îmi pot dori mai mult?

Vântul a mai încetat şi aud tânguirile mării. Valurile se sparg la ţărm în ritmul unei melodii ce îmi aduce o mare melancolie. Plaja e pustie. Doar eu şi „cerul înstelat deasupra" mea suntem cei care aducem o pată de culoare peisajului ăsta parcă îngheţat în timp.

Vuietul valurilor se estompează. Percep câteva zgomote. Îmi îngheaţă sângele în vene atunci când îmi dau seama că sunt râsetele unor femei. Prietenul meu a ciulit urechile, apoi s-a ascuns între picioarele mele. Ce dracu' se întâmplă? De obicei, animalele au altfel de reacţii în asemenea situaţii. Privesc atent în jur, dar nu desluşesc nimic în întuneric. Ies din adăpost şi mă îndrept către plajă. Râsetele au devenit mai puternice. Vin de la malul mării. Nu mai aud valurile. Doar câteva şoapte. Fără să ţin cont de anxietatea ce mă stăpâneşte, înaintez.

Sunt multe femei cu părul lung, negru, îmbrăcate în haine albe, alergând una după alta prin apă, stropindu-se şi împărtăşind o bucurie enormă. Strig, încercând să le captez atenţia. Nu se opresc din ceea ce fac, ignorându-mă cu desăvârşire. Intru în mare. Apa, deosebit de rece, îmi încetineşte mişcările. Cu fiecare pas pe care-l fac mă îndepărtez tot mai mult de mal, dar şi de ele. La un moment dat, una dintre ele începe să cânte. Melodia îmi pătrunde în cele mai ascunse colţuri ale sufletului şi mă umple de o mare durere. Paralizez. Nu mă mai pot mişca. Instinctul de supravieţuire îmi dictează să plec de acolo, să ies din apă, dar îmi e imposibil să-i dau ascultare. Urlu la cea care cântă, să mă ajute. Frigul mă invadează fără milă şi, încet, încet, gândurile mele se transformă într-o pastă. Ul-

tima imagine ce mi se lipeşte pe retină e cea a unei femei frumoase care vine spre mine. Pe măsură ce se apropie, trăsăturile i se descompun, de parcă ar îmbătrâni rapid, astfel încât mă pomenesc strângând în braţe un schelet. Şi acesta, fragil.

* * *

Mai întâi de toate percep căldura. Mă înconjoară, mă răsfaţă, mă face să mă simt protejat. În jurul meu e un lichid lipicios care îmi pătrunde în plămâni. Fără a mă sufoca. Respir în acest mediu. Încerc să deschid ochii, dar constat cu surprindere că nu pot face asta. Creierul dă comanda, însă aceasta nu se finalizează. Mişcările mele sunt involuntare. Un tub lung, alb, îmi pătrunde în burtă. Mă răsucesc prin acest lichid care poartă în el tot ce îmi trebuie pentru a trăi. Nu ştiu unde sunt, nu îmi pot percepe corpul, nu am o imagine de ansamblu a locului în care sunt prins. Ceva mai presus de voinţa mea, cred că un instinct adânc întipărit în subconştient, îmi dictează să îmbrăţişez această stare de letargie. Timpul nu mai există. Doar frământările minţii mele. Şi senzaţia că sunt un făt în burta unei femei pe care nu o cunosc şi nu cred că-i pot spune mamă. Sau pot?

La un moment dat, tot lichidul care mă înconjoară dispare şi simt cum pereţii locului în care am stat captiv se strâng în jurul meu, împingându-mă spre o lumină puternică. E o senzaţie de presiune extremă, un chin imens. Capul mi se comprimă atunci când trec printr-un canal

foarte dur. Senzorialul meu este invadat de zgomot. Sunt smuls cu brutalitate. Mi-e frig. Țip puternic. Încerc să vorbesc, dar corzile vocale nu mă ascultă. Simt cum mă înveleşte ceva, apoi din nou o căldură protectoare îmi invadează corpul. Nu mai respir într-un lichid. Disting doar lumini şi umbre. Aud voci, înțeleg cuvintele, dar nu pot vorbi.

Sunt luat şi aşezat pe ceva moale. În acel moment, simt o mare protecție. Ceva catifelat îmi inundă gura. Trag cu nesaț şi un lichid fierbinte iese imediat, hrănindu-mă. E laptele femeii care m-a născut. Sau renăscut. Sunt extenuat.

* * *

Femeia era foarte frumoasă. Avea un păr lung, împletit în codițe. O piele albă, fină. Ochi albaştri, întocmai ca marea în fața căreia stătea şi medita. Era tristă. Privirea i-a fost atrasă la un moment dat de un copilaş care se plimba pe plajă, însoțit de un câine negru, slab. Era ceva ciudat în atitudinea lor. Nu se jucau, nu alergau. Mergeau doar unul lângă altul, ca doi prieteni care se ştiu de multă vreme.

— Cum te cheamă, copilaş?

— Andrei. Pe tine?

— Ana. Dar ce faci aici? Unde sunt părinții tăi?

— Pe dig. Am cinci ani. Sunt mare. Pot să mă plimb singur.

Fata zâmbi.

— Da, eşti foarte mare.

— Dar tu de ce stai aici singură? Te-am văzut şi ieri.

— Aştept pe cineva.

— Ana, poate a venit cel pe care-l aştepți.

Vocea copilului o îngrozi.

— Ce ştii tu, băieţelule? Ar trebui să te joci cu maşinuțe, nu să stai cu mine.

Copilul o privi ciudat. Începu să-i vorbească domol, matur, turnându-i parcă plumb în vene.

— Ăsta e locul unde s-au înecat cele cincisprezece fecioare care au preferat să moară decât să ajungă sclave. Tot aici a dispărut cel pe care-l aştepți tu de ceva vreme. Doar că el s-a întors acum, captiv în mintea acestui băiețel. Ai auzit cântecul, nu? Nu te lăsa vrăjită de el.

Fata îngheță. Copilul se îndepărtă încet, cu câinele lângă el.

Noaptea se lăsă parcă brusc, iar tânguirile mării fură din nou întrerupte de un cântec ciudat, sfâşietor. Ana sări în apă, încercând să ajungă lângă femeile care se îndepărtau din ce în ce mai mult, cu fiecare pas pe care ea îl făcea spre ele.

Tetragrammaton

Voi mă cunoaşteţi, nu?

De când vă tot dezamăgesc sau plictisesc cu aberaţiile mele, s-a format între noi o relaţie specială, cred eu.

Încerc să vă debitez chestii deştepte, dar, grăbiţi şi superficiali cum sunteţi majoritatea, am senzaţia că îmi răcesc gura de pomană. Toţi vreţi să auziţi povestiri pline de suspans şi neprevăzut, care să vă scoată, cel puţin mental, din rutina şi plictiseala zilnică. Mereu vă puneţi în centrul Universului şi consideraţi că trăirile sau problemele voastre sunt deosebit de importante. Goana după chestii materiale, după siguranţa zilei de mâine, e lupta supremă pentru voi, nu? V-aţi transformat în fiinţe care aplică următorul principiu: să am, nu să fiu.

Universului nu-i pasă dacă trăiţi sau muriţi, dacă sunteţi trişti sau fericiţi, dacă aveţi succes sau picaţi în gol. Pur şi simplu, sunteţi infimi. Sunteţi licăriri efemere ale unor elemente împrăştiate în vid de către aştri ce participă la Creaţie prin moartea lor. Viaţa voastră se compară cu cea a unei stele mici care visează să devină supernovă.

În forma în care am ajuns acum, nu am nevoie să scriu toate acestea. Doar le proiectez în conştiinţa colectivă,

pentru că, dragii mei foşti contemporani, sunt o fiinţă deosebită în momentul ăsta, modelată de energii necunoscute vouă. Din păcate, pe Pământ se cunosc doar patru forţe elementare: gravitaţia, electromagnetismul, forţa nucleară slabă şi forţa nucleară tare. Aceste fenomene insuficient înţelese au reuşit, totuşi, să explice toate interacţiunile de pe o planetă ce străluceşte în Univers doar datorită mutaţiilor unui material organic ciudat numit ADN. Tocmai această perlă albastră, ascunsă într-un sistem solar norocos, a devenit acum vedeta unei curse galactice de a cărei finalitate depinde evoluţia unor specii ubicuitare.

Vă întrebaţi, poate, de unde ştiu eu toate chestiile astea şi de ce afişez o asemenea aroganţă, nu?

Vă invit într-o aventură la finalul căreia veţi desluşi sensul cuvintelor pe care acum vi le implantez în minte.

***

Totul a început cu o acţiune în care rasa voastră a pus multe speranţe, multă muncă, mult... cum se cheamă?, suflet, parcă. Îmi cer iertare dacă vă iau peste picior cu atitudinea asta, dar, după ce veţi auzi tot ceea ce am trăit eu, sper că veţi fi mai îngăduitori.

Era o zi ca oricare alta pentru mine. Am început-o în mod normal, cu o alergare matinală, un duş rece şi o cafea fierbinte, aşa cum îi stă bine unui om al contrastelor, cum îmi plăcea mie să mă caracterizez. Făceam parte dintr-un corp de elită, un club exclusivist al celor ce urmau să par-

ticipe la un experiment pe lângă care cel numit Philadelphia părea o joacă de copil răsfățat.

Acceleratorul de particule de la Geneva urma să producă marea coliziune pe care o așteptau împreună comunitatea științifică și profanii. Ceea ce ignora populația planetei era faptul că, în goana după particula lui Dumnezeu, existau riscuri majore. Unul dintre acestea fiind posibilitatea producerii unei găuri negre minuscule ce ar fi putut determina o ruptură în continuumul spațio-temporal. Nimeni nu știa ce ar fi însemnat asta, dar o echipă specială a fost pregătită, menirea ei fiind izolarea acestui fenomen într-un câmp de forță impenetrabil, în caz că se producea. Dacă totul decurgea așa cum rezulta din milioanele de ecuații ale minților deosebite ce au imaginat această acțiune, rolul nostru era minor. Dar ghiciți ce? Cele mai sumbre previziuni au fost depășite. Am încercat să creăm la scară microscopică starea Universului în momentul imediat următor Big-Bang-ului și tot ce am obținut a fost un fenomen care a început o expansiune înfiorătoare. Ciudat era faptul că nu putea fi cuantificat, caracteristica sa definitorie fiind transformarea protonilor într-o particulă ce nu se regăsea în nicio clasificare cunoscută. Noi, ca echipă de șoc ce eram, am reușit izolarea perimetrului în câmpul de forță ce consuma a zecea parte din toată energia produsă pe planetă.

— Stimați colegi, este o situație gravă, spuse șeful Departamentului de Fizică Nucleară, doctorul Nielson Frederich. Nu știm ce anume am obținut, dar mă tem că am declanșat ceva ce nu putem nici înțelege, nici opri.

— S-ar putea ca teoria noastră referitoare la naşterea Universului să nu fie valabilă. Am încercat să ne depăşim capacităţile de cunoaştere şi suntem pedepsiţi pentru asta, rosti solemn unul dintre cercetătorii veniţi de la Harvard şi al cărui nume era David Mensen, de fapt Sir David Mensen. Mereu se prezenta astfel. Mă rog, britanici constipaţi.

— Vă rog să nu deviem discuţia spre aspecte religioase, spun eu sever. Ca reprezentat al armatei şi conducător al echipei speciale de intervenţie în situaţii de urgenţă, propun o soluţie pentru a neutraliza cumva efectele experimentului. Domnilor, ce dimensiuni are acum norul ăsta misterios?

— Domnule colonel, în momentul de faţă are diametrul de 25 de metri, spuse doctorul Nielson.

— Din câţiva protoni? întreb eu contrariat. În cât timp a ajuns aşa?

— Timpul e relativ. Pentru noi au trecut două ore, dar e posibil, la scară cuantică, să fi trecut mai puţin sau mai mult.

— Câmpul de forţă în care l-am înconjurat e eficient?

— Nu ştim.

— Cum putem opri totul?

— Am întrerupt orice formă de alimentare cu energie. Particulele pe care le-am accelerat şi-au pierdut viteza. Avem, momentan, această acalmie. De cel puţin jumătate de oră, dimensiunile fenomenului s-au stabilizat, dar nu ştim ce se petrece înăuntrul lui, pentru că nu putem cuantifica în niciun fel reacţiile. Dacă ele se produc. Ceea ce am obţinut nu se regăseşte în nicio ecuaţie. Pur şi simplu, suntem orbi.

— Am înțeles. Sateliții noștri militari sunt dispuși în poziția în care pot colecta o energie imensă de la Soare. Avem capacitatea de a condensa toată această forță într-un fascicul pe care-l putem ghida oriunde pe planetă. Fenomenul ăsta e ciudat, dar oare poate el să fie mai puternic decât energia unei stele?

— Domnule colonel, e foarte riscant ceea ce propuneți dumneavoastră. Dacă va folosi această uriașă energie pentru a se expansiona? Nu-l putem controla nici acum. Cum vom face asta când va fi de un milion de ori mai mare? contracară Sir David Mensen.

Engleza lui e perfectă, frumoasă, cu accentul ăla unic, britanic. Îmi aduce aminte de filmele clasice din insulă.

— Aveți dreptate, Sir Mensen. Nu rămâne decât o singură soluție. Vom transporta totul în vid, departe de planeta noastră.

S-a făcut liniște. Sunt sigur că le pare rău acestor savanți să renunțe la cercetarea norului dubios, dar mi se rupe. Continui pe același ton inflexibil.

— Nu avem ce face. Sunt autorizat să iau asemenea decizii. De asemenea, voi avea nevoie de un reprezentant al vostru la bord. Suntem doar câțiva soldați în navă şi nu ştim cum să ne comportăm cu asemenea fenomene.

S-au privit un timp în tăcere. Acum se făcea diferența între ei. Cine pune ştiința mai presus de viața lui? Spre surprinderea mea, britanicul a venit lângă mine şi a început un discurs din care nu am înțeles nimic inițial, dar, într-un final a reieşit că el va veni cu noi.

— Sir Mensen, sunt onorat să vă am la bord.

— Onoarea este datoria mea, domnule colonel.

— Să mergem, zic eu, încercând să scap cumva de acordurile *God save the Queen* ce se ghiceau în atitudinea insularului.

* * *

În cele aproximativ două ore necesare pregătirii lansării, fenomenul a rămas stabil. Sincer să fiu, nu ştiam dacă acel câmp de forță construit de savanți cu multe eforturi era eficient. Cea mai mare problemă a fost modul de transfer al acestui fenomen din interiorul acceleratorului în una din calele navei. Cum dracu' să-l aducem acolo fără să întrerupem acest câmp care, credeam noi, ne proteja? Soluția a venit de la britanicul cu care m-am împrietenit oarecum. El a fost primul care a observat că norul ăsta dubios era foarte sensibil la sursele de energie. Mi-a explicat că particulele câmpului de forță aveau o mişcare inerentă datorită numărului mare de electroni al atomilor din care era construit. Energia declanşată de această mişcare de spin era captată cumva de fenomenul ăsta creat de noi. Interesant era faptul că nu o folosea pentru expansiune, ci pentru a se menține în echilibru, pentru a împiedica gravitația să-l facă să colapseze. Sunt dați naibii tipii ăştia din insulă. Acum înțeleg de ce au jucat britanicii un aşa mare rol în istoria omenirii. Bineînțeles că nu i-am transmis admirația ce m-a cuprins. M-am limitat la a-l felicita.

— Sir David, cum ne ajută teoria asta pe noi?

— E simplu. Poziționăm nava pe orbită deasupra laboratorului şi expansionăm câmpul de forță al ei până se contopeşte cu cel în care-l ținem captiv acum. În secunda următoare anulăm câmpul de forță de pe Pământ, îl ionizăm pe al nostru şi vom avea un pasager tare ciudat printre noi, glumi el.

— Într-o asemenea acțiune nebunească, riscurile sunt pe măsură, nu? întreb eu, mai mult ca să mă aflu în treabă.

— Domnule colonel, există un singur risc: de a scăpa fenomenul de sub control pe planetă.

— Am înțeles. Dacă totul merge bine, eu, ca pilot, unde trebuie să duc nava?

— Cât mai departe. Vom iniția viteza maximă şi ne vom opri pe orbita lui Jupiter. Să sperăm că gigantul are gravitație suficientă pentru a anihila legăturile dintre particulele astea necunoscute.

— Să sperăm, spun eu încet.

Acest plan a funcționat perfect. Tot ceea ce a prevăzut britanicul s-a dovedit a fi real.

În câteva fracțiuni de secundă am avut fenomenul la bord. Am sigilat cala. Am păstrat câmpul de forță la intensitatea celui de pe Pământ şi am inițiat protocolul de accelerare rapidă până la viteza maximă.

— Domnule colonel, fenomenul devine instabil. Tocmai a început să se mărească.

— Ce naiba a declanşat asta?

— Nu ştiu, dar cert e faptul că în ultimele 30 de secunde şi-a dublat dimensiunile.

— Propuneri? zic eu, sobru.

— Măriți intensitatea câmpului de forță. Voi face eu de aici corecțiile necesare pentru a-i da doar porția de energie necesară pentru a-şi menține forma actuală. Mai avem mult până la destinație?

— Câteva ore, Sir David. Procedați cum credeți. Vă stau la dispoziție cu resursele navei.

— Vă anunț dacă se mai schimbă ceva.

Renunț să îmi fac tot felul de scenarii sumbre şi mă concentrez doar pe pilotaj. În apropierea centurii de asteroizi, jumătate de navă era cuprinsă de fenomenul ăsta. E clar că nu pot continua aşa. Nu vreau să risc viața echipajului. E datoria mea să-i protejez pe aceşti oameni, mai ales că printre noi se afla şi una dintre cele mai luminate minți din sistemul solar. Convoc un consiliu scurt şi le prezint planul meu.

— Domnilor, se pare că suntem depăşiți de amploarea evenimentelor. Nu vreau să vă alarmez, dar acum câteva secunde a fost anihilat câmpul de forță, aşa că aceste particulele se află la dispoziția heliosferei şi al câmpului magnetic generat de cea mai mare sferă de gaz pe care o cunoaştem, veni Sir David cu noutățile.

— E clar că nu mai putem face nimic. În calitate de căpitan, am hotărât transferul vostru pe baza de pe Marte, urmând ca eu să duc nava cu tot ce e pe ea în norii lui Jupiter.

— Domnule colonel, nu vă putem lăsa să puneți în aplicare acest plan, se grăbi să afirme unul din piloții secundari.

— Nu e un plan, e un ordin. Totul depinde de mine acum. De asemenea, vă rog să-l duceți pe acest savant în siguranță la destinație. Veți fi preluați de acolo în cel mai scurt timp.

Nu îndrăzneşte nimeni să mă contrazică. Rând pe rând, toţi îmi strâng mâna, apoi mă salută regulamentar. În câteva minute am rămas singur pe navă. Încep traversarea centurii de bolovani spaţiali cu o stare de spirit ciudată. Nu îmi pasă ce se va întâmpla cu mine atât timp cât voi reuşi să distrug chestia asta pe care o port acum lipită de navă.

* * *

Ştiţi ceva? Nu am reuşit să ajung pe orbita lui Jupiter. Am fost invadat de întuneric şi mi-am pierdut orice capacitate de a interacţiona cu ceea ce era în jurul meu. Simţeam cum mă descompun, cum fiecare atom din care eram construit zbura într-un dans nebunesc, amestecându-se cu această substanţă dubioasă. Nu ştiu cât a durat această contopire, dar, într-un final, am ieşit din această... cum să o numesc... metamorfoză? Pluteam într-o mare densă de culoare albastră, care uneori se lumina de parcă ar fi fost străbătută de fulgere gigantice. Un zgomot înfiorător îmi spărgea timpanele. O presiune continuă chinuia sărmanul meu creier. O anxietate majoră îmi domina trăirile interioare. În jurul fiinţei mele s-au concentrat fascicule din această substanţă în care mă zbăteam. Am îndrăznit să le ating şi în secunda următoare zbuciumul meu a încetat.

Am intrat într-o stare de calm şi detaşare care mi-a permis să mă analizez din punct de vedere fizic şi am respirat uşurat văzând că totul e acolo unde trebuia să fie. Şocul major l-am avut atunci când am constatat că pulsul meu

era zero. În jur era doar o întindere nesfârşită de particule albastre. M-am lăsat invadat de ele. Mi-am golit mintea de orice tendinţă analitică şi atunci am simţit un fior în toate celulele, deoarece începea să se contureze un fel de peisaj.

Eram în cădere liberă prin ceva. Ceea ce vedeam era solul unei planete spre care mă îndreptam cu viteză, deşi nu percepeam vreo mişcare.

Mi s-a făcut lehamite de toate. Nava era distrusă pe undeva, fenomenul ăla ciudat călătorea prin vid, iar eu stăteam la cioace cu mine însumi plutind ca un nor de gaz printr-o atmosferă ireală. Poate eram la porţile raiului aşteptând judecata supremă. La câte porcării am făcut, aveam oarece temeri că voi coborî într-un loc destul de fierbinte după ce voi da colţul. Se pare că Universul avea alte planuri cu mine. Vă rog să scuzaţi deviaţiile teologice, dar la ce dracu' să te aştepţi când constaţi că nu ai puls?

Încet, încet, au apărut nori frumoşi, albi, prin care am trecut fără să simt nimic. Partea nasoală abia acum urma. Planeta era telurică, deci voi suferi un impact destul de neplăcut. Oare puteam muri de două ori? Viteza exprimă o distanţă parcursă într-un anumit timp, dar dacă timpul nu mai exista pentru mine? Oricum nu pot controla nimic, aşa că mă las în voia fenomenelor. Închid ochii şi aştept nu ştiu cât sau ce. Spre marea mea umire, nu păţesc nimic. Sunt acum pe un vârf de munte, în apropierea unui tufiş de mari dimensiuni. Mâinile mele sunt strălucitoare. Nu simt nici căldură, nici frig. Mintea mea are un potenţial enorm în acest moment.

Mă mişc fără să păşesc. Vorbesc fără să scot un sunet. Văd fără să focalizez un punct anume. Gândurile mele modifică materia.

Ca un mic amuzament, îmi imaginez cum ar fi să dau foc tufişului. Ghiciți ce? Acesta se aprinde imediat, ca un rug din vremurile trecute, pe planeta mea, când tot felul de indivizi decăzuți ardeau semeni de-ai lor doar pentru că îndrăzneau să se opună dogmei. Nu ştiu sigur însă dacă acest fenomen era chiar cel care a devenit crucial în dezvoltarea fiinţelor de pe Pământ, aşa că mă arunc în el fără niciun fel de jenă.

Din nou sunt siderat. Nu mă afectează. Râd ca un intoxicat cu mercur şi imprim o intensitate şi mai mare combustiei. Spuneți şi voi în ce hal îmi bat joc de situația în care sunt. Altul, în locul meu, ar fi făcut tot felul de speculații ştiințifice. S-ar fi bucurat de o lume străină. Ar fi început o explorare minuțioasă. Eu însă mă dedau unor jocuri puerile. Ce să fac? Fascinația focului e adânc impregnată în conştiința umană.

Când mă distram mai ca lumea, observ ceva ce îmi taie respirația. Mă rog, dacă mai practicam asta. În fața rugului pe care l-am creat stătea o ființă care analiza foarte atent flăcările.

Dragii mei, era un umanoid. Înalt, cu haine frumoase, albe, ce înveleau un trup atletic. Cu încălțări făcute din pielea unui animal de pe această lume ciudată. Cu o barbă deasă în care predominau firele albe. Avea un păr lung, prins în tot felul de şuvițe şi ochi albaştri, pătrunzători. M-am bucurat enorm să văd o ființă asemenea mie. Poate

chiar eram pe o planetă cu condiții apropiate de cele de pe Pământ, cine ştie?

Îmi venea să-l strâng în brațe pe curiosul meu companion, dar având în vedere calitățile pe care le-am dobândit în ultima vreme, mă temeam să nu-i fac rău. Poate emiteam ceva radiații. Fără nicio greutate, am reuşit să rezonez cu el, implantându-i în minte cuvintele mele.

— Depărtează-te de locul acesta, poate fi periculos pentru tine.

Am surprins privirea lui uimită. Ființa a căzut în genunchi, cu mâinile împreunate.

— Te rog, cruță-mă. Cine eşti tu?

— Eu nu sunt cineva, sunt ceva.

— Ce eşti tu?

Nu ştiu ce să-i spun. Sincer, nu am dreptul să mă amestec în evoluția unei rase care încă nu şi-a fructificat potențialul, aşa că decid să-l zăpăcesc. Gândurile mele modifică materia. Am desenat în fața lui, cu puterea minții, un cerc, în centrul căruia am făcut un punct.

— De aici pleacă toate. Data viitoare când vei mai veni în locul ăsta, vei purta ce vei găsi la poalele muntelui.

Am conceput pentru el un costum uşor, rezistent la radiații, o cască şi o pereche de ochelari care protejau de infraroşii.

Cum naiba să mă descurc acum? Am cunoscut o ființă inferioară mie, dar care mă va putea ajuta să învăț despre mine, despre ceea ce am devenit eu acum. Universul avea un mod tare ciudat de a influența viața unui om. Poate tot ce trăiesc eu acum e doar o relaxare, o glumă a unei

inteligențe primordiale. Poate e modul ei de a scăpa de plictiseală. Cine ştie câte zâmbete ale unor ființe supreme provoc eu acum?

Rămân din nou singur, cu gândurile mele. Sting focul şi încerc să mă limpezesc. Am oarece remuşcări cu privire la ce am făcut din ființa care mi-a dăruit câteva clipe din timpul ei. Ahhh! Timpul. Altă chestie după care tânjesc.

* * *

Nu ştiu dacă sunt perceput în formă fizică de cel care a venit din nou la mine, dar nici nu îmi doresc asta. M-am înconjurat de o sferă de foc şi i-am ascultat gândurile. Era din nou aşezat în genunchi, în fața tufişului pe care eu mi-am exersat calitățile piromane.

— Te rog, ascultă-mă, Hohi.

Minunat, acum am şi un nume. Intru şi eu în joc.

— Pentru ce anume ai venit din nou aici?

— Hohi, cu tine începe totul. Viața noastră e a ta. Semnul tău îl purtăm toți acum. Te rugăm să ai grijă de noi şi să ne înveți. Toate temerile noastre au dispărut. Tu eşti cel care ne va călăuzi.

— Voi vorbi doar cu tine şi mă voi arăta doar ție.

— Te rugăm să ne ajuți. Mulți dintre noi mor. Mulți suferă. Copiii sunt flămânzi. Ajută-ne, Hohi.

— Du-te la ai tăi şi spune-le să se uite pe cer. Semnul meu îi va proteja.

A fost o joacă pentru mine să fac din câțiva nori un cerc cu un punct în interior şi să ofer belşug din nimic unui grup de ființe ce credeau în mine.

* * *

A venit din nou, doar că de data asta era bătrân. Părul lui era alb, barba la fel. Era încovoiat, slab. Mintea sa purta deja stigmatul întunericului.

— Hohi, e vremea ca lumina pe care mi-ai dăruit-o să se stingă. Mă încredințez ție.

Am simțit o mare tristețe şi abia atunci am conştientizat că sunt o ființă atemporală.

— Să nu te temi. Păşeşte în flăcări.

L-am înconjurat cu particulele mele şi l-am urcat în spațiu. Am trecut pe lângă steaua ce lumina planeta lui şi i-am arătat toată splendoarea unui sistem ce purta germenii unei aventuri mereu surprinzătoare. S-a înălțat la ceruri în trup alături de mine, o ființă ce tânjea după creatorul ei. Se vor naşte multe legende pe planeta asta, aşa cum s-au născut pe un mic glob albastru ascuns într-unul din brațele unei galaxii spiralate ce goneşte prin Univers.

Timpul nu mai conta pentru mine, dar am decis că e momentul să mă întorc pe planeta mea.

Poate alte ființe supreme, în diferite sisteme, se grăbeau către Pământ în căutarea răspunsului fundamental. Dintre toate, doar eu speram să ajung înainte ca fenomenul ce purta semnătura Creatorului să fie declanşat.

Ultimul suflet din Iad

Motto:
„Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea asta, încât..."

Zgomot de metal înfipt în carnea lemnului.

Zgomot de topor pe os.

Ar trebui să le deosebesc. Nu o fac tot timpul. Sub lamă, fibra se încovoaie către mine, se ondulează o clipă şi, înainte de a descrie un cerc perfect, cade. E linişte, e drept, dar nu e adevărata linişte.

Să fii vânat cum sunt doar animalele.

La capătul atâtor ere de civilizaţie, să fii mai expus decât un triton rămas după retragerea apelor. Să priveşti în ochi momentul când celălalt moare definitiv, ca să trăieşti tu. Cu siguranţă, mulţimea de cărţi, de filme, de documentare despre fenomenul care acum guvernează planeta asta mult încercată nu avea cum să pregătească pe nimeni pentru nimic.

Toate începeau cam la fel. Un virus creat artificial scăpa de sub control şi în scurt timp infecta toată populaţia. Apocalipsul clasic. Normal, anumiţi indivizi erau imuni

şi încercau apoi să supravieţuiască într-o lume plină de pericole. În unele cazuri, situaţia se rezolva fericit, când un grup de savanţi, la fel de imuni, descoperea nu ştiu ce antidot. În altele, totul se ducea naibii şi nu exista vreo urmă de speranţă.

Având în vedere rahatul în care sunt acum, toate aberaţiile astea cinematografice îmi par glume de prost gust realizate cu buget redus. Lucrurile sunt fioros de simple. Am slăbit cincisprezece kilograme într-o lună, dorm câteva ore pe noapte şi tot timpul sunt în mişcare. Nu-mi pot permite să las garda jos. Am pe urmele mele creaturi ciudate, în afară de monştrii care parcă învaţă în fiecare zi să se adapteze dezastrului în care bântuie. Nu ştiu ce a declanşat toată această nebunie şi nici nu îmi doresc să aflu. Singurul meu scop este să supravieţuiesc. Minut cu minut. Oră cu oră. Zi cu zi.

Două chestii sunt de nesuportat: duhoarea şi singurătatea. Astea mă apasă în fiecare clipă a noii mele existenţe. Am devenit un animal capabil de orice, un prădător care abia de mai poartă o infimă fărâmă de umanitate.

Astăzi a fost o zi norocoasă. Am reuşit să mă strecor într-un bloc turn care avea la intrare o uşă din oţel. Am securizat-o, apoi am petrecut câteva ore curăţând apartamentele. Acestea sunt în număr de douăzeci, câte două pe fiecare etaj. Nu am avut surprize majore, doar chestii obişnuite. Câteva cadavre decapitate, câteva animale de companie în aceeaşi stare. Le-am tranşat şi le-am cărat pe acoperiş, având grijă să plasez capetele cât mai departe de corpuri. Stau şi-mi trag răsuflarea. Aş omorî pentru o ţi-

gară, dar din păcate ultima mea rezervă de tutun am epuizat-o acum câteva zile. Mai am o singură problemă, pe care, dacă o rezolv, pot să îmi organizez o mică fortăreață aici. Sunt două încăperi în care trebuie să intru: garajul subteran al blocului şi boxele. Cred că acestea au geamuri. Garajul are chiar o intrare separată, ceea ce măreşte posibilitatea ca infectații, morții vii, să bântuie pe acolo. Nu prea mă trage inima să mă avânt în întuneric şi necunoscut, dar dacă vreau să fiu în siguranță, trebuie să o fac. Plus că e posibil să găsesc tot felul de chestii folositoare. Poate chiar ceva provizii de mâncare.

Arsenalul meu se compune dintr-un arc, cincizeci de săgeți cu vârf din fier, un cuțit de vânătoare şi, piesa de rezistență, o sabie pe care am găsit-o într-un centru comercial. În oraşul ăsta de doi lei, unde am locuit şi în care sunt captiv acum, nu există magazin cu arme de foc, iar sediul poliției şi unitatea militară sunt imposibil de abordat, din cauza numărului mare de infectați. Nu am abandonat ideea, doar am amânat-o.

Sunt două uşi care duc acolo unde vreau să intru. Una e din lemn masiv, iar cealaltă, cea care dă în garaj, din tablă. Într-unul din apartamente am găsit o canistră de cinci litri plină ochi cu o soluție de curățat parchetul. Chestia asta e foarte inflamabilă. Rup un scaun şi îmi confecționez două torțe. Iau sabia în mâna dreaptă şi cobor spre boxe. Uşa e încuiată. Trebuie să găsesc o soluție. Obiceiurile pe care le cunosc de pe vremea când mai exista civilizație îmi pot oferi răspunsul. La fiecare scară exista un şef, un administrator. În principiu, o babă care se uita

toată ziua pe vizor. Sigur că era la curent cu toate bârfele. Știa cine şi cum intra. Avea cheile de la subsol, de la panoul cu tabelele de plată, chiar şi cheia cu care se putea deschide uşa liftului în caz că vreun ghinionist se bloca. Urmez raționamentul ăsta şi în câteva zeci de minute am ceea ce-mi trebuie.

Deschid prudent. Aprind una din torțe şi înaintez. Cobor câteva trepte. Duhoarea e mai pregnantă ca pe casa scării. Nu e niciun zgomot. Aprind a doua torță. Pe prima o arunc în mijlocul încăperii. În câteva secunde am în față un tablou de coşmar. Mai întâi disting o femeie decapitată ce ține în brațe un trup de copil cu intestinele atârnând peste picioruşele putrezite. La o oarecare distanță observ un ciocan, o drujbă şi craniul sugarului. În secunda următoare văd venind spre mine un bărbat. Se mişcă greoi, are ochii roşii şi scoate zgomote înfundate. Din gură, printre dinții negri, îi curge o salivă galbenă. Îl las să se apropie. La cum se deplasează, nu constituie un pericol iminent. Mâinile sale sunt pline de bube umflate. Pielea de pe tălpi crapă la fiecare pas, lăsând în urmă un lichid negru. La gât are o plagă căscată, plină de viermi. Sunt sigur că s-a ascuns aici împreună cu familia lui şi când nu a mai avut provizii, a făcut ce a trebuit să facă. Doar că nu a reuşit să-şi ducă la bun sfârşit sinuciderea. E greu să te decapitezi cu o drujbă. Nu mi-e frică. Mi-e milă. Când ajunge la un metru de mine, termin eu ce-a început el.

Boxele erau goale, dar ceea ce mi-a luminat existența a fost faptul că blocul avea un generator propriu de curent, ce funcționa pe bază de motorină. Am cărat cadavrele

pe acoperiş şi am hotărât că voi lăsa pe dimineaţă inspecţia garajului. Nu de alta, dar începe să se înnopteze şi nu doresc să atrag atenţia, mai ales că am pe aproape creaturi ciudate, trei la număr, care mă urmăresc de câteva săptămâni. Nu ştiu ce anume sunt, dar momentan preferă doar să se ţină scai de mine. Adevăratele lor intenţii nu le cunosc. Pot doar să îmi imaginez că, mai devreme sau mai târziu, va urma un contact între noi şi tare mă tem că voi ieşi extrem de şifonat. Dacă voi ieşi.

* * *

O claie de păr blond, cârlionţat. Ochi albaştri. Degeţele mici. Frumoase. Grăsuţe. Un glas cristalin. O veselie fără margini.

— Vino! Vino! Hai să ne jucăm!

Mă ridic şi pornesc către fetiţă. Sunt confuz. Cum a supravieţuit aici? Şi de ce face atât de mult zgomot? Îi fac semn să tacă, dar nu mă ascultă.

— Tu miji! Gata! Nu te uita! Găseşte-mă!

A dispărut din raza mea vizuală în câteva secunde. Intru în joc, mai mult îngrijorat pentru soarta ei decât bucuros de o asemenea companie. Caut meticulos prin toate ungherele apartamentului. Deschid uşa unei debarale şi îngeraşul îmi sare în braţe. De sub claia de păr blond disting ochi roşii şi o gură cu dinţi stricaţi care se apropie de gâtul meu. Nu ezit. O izbesc de perete până ce cutia craniană crapă cu un zgomot sec. O voce, care nu are nimic omenesc în ea, îmi spune:

— Data viitoare tu te vei ascunde şi eu te voi găsi.

Deschid ochii. Sar în picioare, strângând mânerul cuțitului. Încerc să-mi dau seama unde sunt. În câteva fracțiuni de secundă îmi amintesc iadul ce constituie peisajul în care mă chinui să supraviețuiesc. E prima oară, de la începutul epidemiei, când visez, semn că am avut un somn profund. De obicei, petrec noaptea într-o stare de semiveghe. Creierul e mereu în stare de alertă.

Sunt într-unul din apartamentele aflate la primul etaj. Privesc pe geam. E o dimineață mohorâtă. Plouă. Fac un tur al blocului şi constat cu bucurie că uşile sunt intacte. În ceea ce era odată bucătăria, aprind un foc. Pun la fiert apa, care prin nu ştiu ce minune mai curge la robinet. Am găsit câteva conserve, un pachet de biscuiți, o sticlă de alcool şi un pachet mare plin cu ciocolată. Voi avea parte de o masă deosebită.

Se pare că în iad norocul îşi face de cap sau poate că, fiind singura ființă vie, mi s-au redistribuit cantități însemnate. Asta pentru că am reuşit să deschid uşa garajului. Posed acum o maşină de teren cu rezervorul plin, două puşti de vânătoare cu muniție din belşug, două cartuşe de țigări, plus o trusă medicală cu tot felul de antibiotice şi dezinfectante. Nu stau mult pe gânduri şi încarc tot ce mai am asupra mea în acest vehicol. Sunt hotărât să plec, să găsesc un loc sigur. Planul meu e simplu, bazat pe nevoile fundamentale ale unei ființe vii: hrană, apă, căldură, siguranță. Toate astea le pot obține doar dacă găsesc o sursă de energie pe termen lung. Şi ce poate fi mai tentant decât o centrală nucleară?

* * *

Se spunea cândva că noaptea se deschid porțile iadului. Pentru mine, acestea sunt scoase din țâțâni, indiferent de existența soarelui. Am pornit într-o călătorie de șase sute de kilometri, pe străzi cu iz de pucioasă. Prima mea oprire a fost după cincizeci de minute de condus cu viteza maximă, deoarece șoseaua era blocată cu o mulțime de vehicole abandonate.

Îmi fac un calcul simplu. Mai am câteva ore bune de lumină, așa că pot să explorez în oarecare siguranță zona, poate găsesc ceva folositor. Cum nu vreau să fac zgomote inutile, iau cu mine doar sabia, cuțitul și arcul. Binoclul pe care-l port la gât îmi conferă un avantaj. Momentan, e liniște. Totul e parcă înghețat. Găsesc două canistre mari pline cu motorină. Dat fiind consumul mașinii, carburantul îmi va ajunge până la destinație.

Ochii îmi sunt atrași însă de următorii mei. Aceștia, din trei câți au fost la început, au mai rămas doar doi. Ciudat e însă faptul că nu-i pot vedea clar, chiar privind prin binoclu. Disting doar două siluete negre.

Nu stau să meditez prea mult. Mă urc în mașină și încep o cursă off-road, păstrând totuși contactul vizual cu șoseaua. Dacă blocajele se vor repeta, drumul meu va fi unul dificil și plin de complicații. Conduc prudent. Nu îmi permit vreo defecțiune mecanică.

Noaptea se lasă încet, iar eu decid să nu mai merg mult, pentru că nu pot aprinde farurile. Aș fi o țintă ușoară pentru infectați, chiar dacă aceștia sunt periculoși doar în

număr mare. Sunt la marginea unei păduri şi văd un drum forestier. Merg câțiva kilometri. Ajung la o cabană din lemn. Parchez.

Locul e pustiu. Se pare că e un refugiu de vacanță, dar acum e depăşit termenul ăsta. La geamuri sunt gratii. Uşa e solidă, dar nu încuiată. Dacă nu e nimeni înăuntru, am toate şansele să petrec noaptea în siguranță. Două camere, o baie şi o mică magazie. Toate sunt goale. De fapt, golite. Nu există nici măcar lustre sau veioze. Cred că în haosul care s-a creat odată cu începutul acestei epidemii, mulți hoți au crezut că raiul şi-a deschis porțile pentru ei. Îmi iau armele, apa, un baton de ciocolată şi securizez intrarea cu ajutorul unei scânduri.

Aroma ei mă învăluie. Am în mâini părul ei lung, ondulat. Pielea ei măslinie e atât de fină. Sărutul ei e gingaş, timid chiar. Ochii ei sunt negri, cu acea scânteie de nedefinit pe care doar oamenii inteligenți o posedă. Sânii ei sunt plini şi îmi strivesc pieptul. Picioarele ei sunt puternice, cu un tonus extraordinar atunci când îmi strâng umerii. Catifeaua orgasmelor ei mă inundă. O simt cum se prăbuşeşte în ea şi în mine, apoi îi observ zâmbetul obraznic. Mă împinge, se ridică brusc din pat şi se îndreaptă către masa din mijlocul camerei. Se sprijină de ea, cabrându-şi spatele şi oferindu-mi imaginea feselor ei mari, rotunde, perfecte. Suntem din nou înlănțuiți într-un ritm pe care ea îl controlează.

Aroma se estompează. Părul de care o trag gentil, dar ferm, începe să se rupă, pielea fină devine aspră şi vineție. Căldura atât de umedă şi seducătoare se transformă într-un

ger cumplit şi uscat. Gemetele îi devin odioase. Sunt încă înăuntrul ei, sclav al unui instinct ancestral şi al unei contracturi dureroase, reci. Întoarce faţa spre mine şi îi văd dinţii negri, saliva galbenă, ochii sticloşi. Apuc sticla de vin de pe masă, o sparg, şi îi tai gâtul până la cervicale, în timp ce îmi dau drumul în ea cu o forţă şi cu o plăcere pe care nu le-am mai simţit vreodată.

O voce pe care o recunosc îmi spune:

— Eşti uşor de găsit. Străduieşte-te mai mult. E ultima ta şansă.

Deschid ochii. Sunt transpirat, inima îmi bate nebuneşte, iar melanjul de emoţii din visul ăsta ciudat m-a secătuit de orice putere. E dimineaţă. Câteva raze răzlețe de soare desenează speranţe pe parchetul mizerabil. Privesc pe geam şi, spre marea mea bucurie, constat că nu am companie. Ies din cabană şi trag în piept un aer extraordinar de curat. Dacă ar cânta şi ceva păsărele, chiar că nu m-aş mai simţi ca într-un cavou în lumea asta. Pornesc maşina şi îmi continui călătoria.

* * *

O centrală nucleară e pentru orice ţară un obiectiv de maximă securitate. În mod normal este păzită foarte bine cu forţe armate dotate cu muniţie de război. Nu mai spun de noianul de garduri din exterior, de uşi blindate din interior, cu încuietori ce se pot deschide doar cu amprentele digitale sau scanarea retinei celor autorizaţi. Şi totuşi, eu trebuie să mă adăpostesc acolo. E singura mea şansă la viaţă.

Sunt chiar la intrare şi privesc la infectaţii care se învârt fără nicio ţintă anume prin curtea imensă. Am numărat cam o sută. Toţi sunt sau, mă rog, au fost militari, după uniforme. Nu mă sperie prea mult prezenţa lor. Sunt îngrijorat din cauza a două aspecte mult mai ciudate. Primul e acela că nu mai pot dormi. Drumul până aici l-am parcurs în cinci zile, iar ultimele ore bune de somn le-am avut când m-am adăpostit în cabană, la începutul călătoriei. De atunci, deşi am găsit locuri sigure pentru a petrece noaptea, nu am putut adormi. Cu toate astea, nu mă simt obosit, chiar percep tot ce e în jurul meu cu o luciditate extraordinară. Al doilea lucru ciudat e că din cei doi urmăritori a mai rămas unul, care s-a ţinut la o distanţă apreciabilă de mine. Până acum. Deja s-a apropiat la câteva sute de metri. E ca o umbră. O pată mare de culoare neagră.

Încerc să mă detaşez de toate astea şi să fac un plan. În mod clar, aici este o unitate militară care are un arsenal serios. Ăsta e un aspect important. Trebuie, într-o primă fază, să găsesc depozitul de armament, apoi să curăţ locul de paraziţii ăştia. Când voi fi înăuntrul centralei, la adăpostul zidurilor groase, voi avea tot timpul să învăţ cum funcţionează şi ce pretenţii de mentenanţă are bijuteria asta, pentru mine izvor de speranţă şi viaţă.

Turez motorul şi intru prin porţile larg deschise. Porţi masive, din fier. Infectaţii sunt atraşi de zgomot. Cu mişcări greoaie, se îndreaptă spre maşina mea, dar chiar şi aşa nu am timp de pierdut. Inspectez meticulos perimetrul. Am descoperit cantina, dormitoarele, sălile de antrenament şi, într-un final, depozitul mult râvnit. În tot acest

interval am reuşit să adun în urma mea toată turma. Blochez roţile din spate, volanul, şi apuc geanta în care am puştile, arcul şi sabia. Sar din vehicol, lăsându-l la dispoziţia morţilor vii. Aceştia, momentan, nici nu mă bagă în seamă, fascinaţi de mişcările circulare ale maşinii de teren.

Eforturile mele de a ajunge în locul ăsta sunt răsplătite înmiit, deoarece armamentul pe care am reuşit să-l găsesc e deosebit de bogat în opţiuni. Am grenade, mitraliere, puşti automate, chiar şi câteva lansatoare de rachete.

Nu mi-a luat mult timp să fac terci o sută de trupuri. Mi-au trebuit însă câteva ore bune să adun resturile într-o grămadă imensă. Toată curtea era plină de intestine verzui, membre, creieri şi sânge. Un sânge negru, cu un miros pestilenţial. Am găsit şi garajul imens al unităţii, unde era parcată o cisternă cu combustibil din care am luat câteva canistre şi am dat foc resturilor cândva umane. Prima parte a planului a funcţionat perfect. Am închis porţile şi am dat un ocol gardului înalt, pentru a-i evalua starea. Spre surprinderea mea, era intact.

Intru în centrală. O mulţime de holuri, de scări, de încăperi, dar ăsta e doar nivelul întâi, care conţine partea administrativă. Adevărata provocare va fi să pătrund în centrul de control. Iau la inspectat fiecare cameră. Scotocesc în toate dulapurile şi sertarele, dar tot ce văd este o colecţie impresionantă de documente. În unul din birouri descopăr însă ceva ce-mi aduce pe buze primul zâmbet după câteva luni. Câteva becuri aprinse, ceea ce înseamnă că există curent electric. Implicaţiile sunt uriaşe. Încep să fac presupuneri şi în mintea mea se naşte o teorie sedu-

cătoare. Dacă undeva, în adâncurile centralei, există unul sau mai mulți oameni ca mine, neinfectați? Nu îndrăznesc să pornesc pe drumul ăsta. Mă conving că o asemenea structură e automatizată în proporție majoră și, noroc sau nu, mecanismele încă funcționează.

Aud zgomote înfundate pe hol. Deschid brusc ușa camerei și arunc o privire. Un grup masiv de infectați se deplasează către mine. Am timp doar să observ că se mișcă neobișnuit de repede. Deschid focul. Se prăbușesc, dar în urma celor căzuți vin alții, din ce în ce mai mulți. În scurt timp rămân fără muniție. Fug spre ieșire.

De ce naiba se întâmplă chestiile astea? Morții vii, carcasele fără suflet, nu sunt în stare de organizare, gândire și atacuri eficiente. Sunt atrași de zgomot, lumină, mișcare și de mirosul sângelui proaspăt. Asta am aflat-o atunci când abia am reușit să scap de ei, după ce m-am tăiat într-un geam. M-au urmărit ore întregi, găsindu-mă oriunde încercam să mă ascund. Cum am oprit hemoragia, cum mi-au pierdut urma. Acum e altfel. Au năvălit peste mine, știind parcă unde sunt.

Ajung în curtea imensă, unde încă ard rugurile aprinse de mine. O hoardă sălbatică mă urmărește. Am ezitat să detonez grenade în interiorul centralei, dar acum nimic nu mă mai oprește.

Plouă cu sânge negru. Cu bucăți de plămâni. Cu carne putrezită. Cu ulcerații. Cu piele. Îmi place.

Sunt doar eu, înconjurat de liniștea țipetelor răpuse.

Umbra stă imobilă pe poarta de fier. În afara gardului circular s-au adunat, cred, mii de infectați. Nu scot niciun

zgomot, nu fac nicio mişcare. Centimetru cu centimetru, intrarea se deschide. Hoardele pătrund.

Fug către garaj şi pornesc cisterna. Ajung în curte şi deschid valvele, lăsând carburantul să invadeze tot, inclusiv pe mine. În acest timp, privesc fix spre creatura care a păşit prin porţile iadului, uitând să le închidă.

Aprind bricheta şi flăcările se înalţă spre un cer ce a devenit la fel de mizerabil şi nemilos ca lumea pe care ar fi trebuit să o lumineze.

Focul muşcă din carnea mea vie. Urlu:

— Nu mă vei putea găsi acum.

* * *

Lumini şi umbre. Neclare. Fascinante. Mişcări greoaie. Nici cald, nici frig. Doar o foame cumplită de sânge proaspăt.

Privesc la mâinile-mi pline de bube umflate, la picioarele jupuite de piele. În jurul meu, fiinţe asemănătoare, cu corpuri schilodite. Sunt pe străzile unui oraş. Mă opresc lângă o vitrină spartă. Îmi înfig capul într-un colţ de geam. Se face întuneric.

* * *

Lumini şi umbre. Neclare. Fascinante. Mişcări greoaie. Nici cald, nici frig. Doar o foame cumplită de sânge proaspăt.

Privesc la intestinele care atârnă peste picioarele mele vineţii. Sunt ultimul suflet din iad.

Unde cerul atinge pământul

„Cele trei caracteristici fundamentale ale vieții sunt: adaptabilitatea, reproducerea și evoluția."

Ark făcea focul așa cum a învățat de la șeful clanului său. Cu două pietre pe care le lovea deasupra unor ierburi uscate. Câteva buturugi masive așteptau cuminți să alimenteze magia unui fenomen care, alături de apă, înseamnă viață.

A avut noroc azi. A găsit resturile unui animal imens care, după cum a judecat el, a pierdut una din multiplele lupte ce se dădeau zilnic. Viața lui era o sumă de asemenea încleștări din care ieșise de fiecare dată câștigător. Avea mâncare și focul său s-a aprins fără prea mare efort. Ce-și putea dori mai mult? A lăsat flăcările să mistuie ierburile uscate, apoi a pus câteva lemne subțiri deasupra. Îi plăcea foarte mult mirosul înțepător al fumului.

Își făcuse tabăra de noapte lângă un mic râu, pe o stâncă plată, aflată la câțiva metri deasupra nivelului apei. Nu voia să aibă musafiri nepoftiți la cină. Se prefigura o noapte ca oricare alta. Una din nenumăratele nopți care au trecut

de când el a plecat într-o călătorie ce trebuia să le aducă tuturor salvarea.

Era un prospector, un individ ce avea rolul său bine determinat în cadrul clanului, iar calitatea sa ieşită din comun, aceea de a găsi apă, i-a adus un enorm respect şi o mare putere în ierarhia tribului. Vorbeau bătrânii de o întindere verde în care erau multe vietăţi, unde era cald şi apa nu dispărea niciodată. Tribul său era numeros, iar zona în care trăia nu oferea decât posibilităţi minime pentru supravieţuire.

Zgomote ciudate se auzeau în noaptea ce devenea tot mai pregnantă. Focul pe care-l făcuse împrăştia o căldură plăcută. Era timpul pentru mâncare. Avea la el un cuţit curbat făcut dintr-o piatră şlefuită. A început să taie bucăţi mici din carnea pe care o cărase cu o grijă deosebită.

Le-a înfipt într-un băţ lung şi a aşteptat plin de emoţie mirosul pe care-l iubea atât de mult. Aroma ce-i aducea siguranţa că mâine va putea să-şi continue călătoria.

Aparent relaxat şi absorbit de ce făcea, însă cu simţurile la pândă, gata oricând să-l mobilizeze în lupta cu neprevăzutul. S-a făcut întuneric şi au răsărit cele două luni care luminau mereu peisajul nocturn al unei lumi abia renăscute.

A mâncat încet, apoi a strâns ordonat restul de carne. S-a întins pe spate şi a rămas fascinat de cerul invadat de o mulţime de punctuleţe albastre, ce parcă îl invitau să le atingă.

O mică luminiţă părea că pulsează în ritmul inimii sale. Era fascinat de acea stea. A descoperit-o întâmplător

şi de atunci noaptea a căpătat pentru el o încărcătură pe care încă nu putea să o desluşească. A adormit cu mintea plină de întrebări şi cu cuțitul strâns la piept.

Noaptea s-a instalat asupra unui peisaj sălbatic ce purta în el germenii unei noi aventuri pe un mic glob albastru, ascuns în imensitatea unei galaxii spiralate ce hoinărea prin Univers cu o viteză imprimată de inteligența primordială în momentul primordial. Toate astea nu îl afectau pe acest războinic, deoarece el cunoştea o singură motivație: ziua de mâine.

Cele două luni luminau feeric. Era cald, iar zgomotul vieții pulsa în fiecare secundă de întuneric.

S-a făcut uşor dimineață. Focul era acum aproape stins şi fumega anemic. O timidă strălucire a unui disc solar roşiatic începea să se reverse peste o lume încă nestăpânită. Ark se trezi brusc şi inspiră bucuros aerul tare. Trecu apoi la ritualul său obişnuit. Şi-a tăiat o şuviță de păr, a pus-o pe o fărâmă de jar peste care a adăugat câteva bucăți mici de carne şi o piatră rotundă, de culoare albastră, ce o purta mereu la gât. A aranjat toată această grămadă astfel încât discul solar abia răsărit să fie exact deasupra ei la o privire dintr-un punct pe care-l determină făcând câțiva paşi complicați, apoi a rămas ghemuit, imobil, până când s-a carbonizat materialul organic. Şi-a pus amuleta la locul ei şi s-a aruncat în râu. După câteva minute în care s-a bucurat de stropii de apă, a ieşit la mal şi a pornit spre un munte din care făcuse ținta călătoriei sale.

În fața lui se întindea o câmpie plină de plante înalte, printre care îşi croia drum destul de greu.

Era un tip înalt, cu mușchi foarte bine conturați și cu o condiție fizică impecabilă. Mersul pe jos nu i se părea o corvoadă, iar ceea ce ducea cu el încăpea în câteva frunze, modul lui de a împacheta lucrurile de care avea nevoie.

Se făcea din ce în ce mai cald. Ark mergea însă înainte, iar mintea sa înregistra tot relieful.

Dacă avea să-i aducă pe ai lui aici, trebuia să memoreze fiecare porțiune de drum. Scoase cuțitul de piatră și începu să înainteze mult mai ușor, tăind vegetația ce-i stătea în cale. Se gândea la viața lui de acasă. La foame. La sete. La noapte și frig. A descoperit trei cărări, semn al unui teritoriu locuit.

Ark avea un talent deosebit de a găsi apă oriunde, iar atenția pe care o acorda celor mai mici detalii îl făcea extrem de eficient într-o asemenea sarcină. Știa că unele ierburi cresc în apropierea apei, altele cresc atunci când apa era mai departe, dar aici totul era uniform. Nimic nu indica apropierea de acest lichid vital pentru o comunitate. În cele din urmă se hotărî asupra unui drum și păși încet, cu simțurile ascuțite, gata de orice și pregătit să ucidă.

Cărarea era sinuoasă, dar solidă, marcată din loc în loc cu tot felul de bucăți de piatră cenușie.

Merse încordat pe acest fir, până ce instinctul său de explorator solitar dădu alarma. Văzu plante care cresc în apropierea apelor amestecate cu noroi. În mod sigur urma o mlaștină, modul clasic de a apăra o așezare. A mai văzut așa ceva. Drumuri false către primejdii mortale. Nu avea rost să riște, așa că hotărî să se întoarcă.

Prospectorul se văzu din nou la intersecția celor trei poteci. Porni iar la drum. Cărarea pe care o alese era mai

largă şi marcată din loc în loc de câteva figurine din pământ ars, în formă de femeie. Ark era atât de fascinat de aceste reprezentări încât le culese pe toate. Nu erau femei asemănătoare cu cele din clanul său. Aveau în primul rând şolduri foarte mari, fese enorme şi burţi proeminente. Sânii erau plini şi foarte bine conturaţi. Cele din tribul său erau slabe, cu părul prins, acoperite foarte bine de blănuri, iar feţele lor erau proeminente, cu obraji mari, spre deosebire de păpuşile pe care le căra cu el, ce aveau feţe mici şi umeri înguşti.

Zăpăcit de aceste imagini, nu mai dădu atenţie peisajului. Acum căuta doar următorul grup de statuete.

Soarele era pe cale de a-şi termina călătoria zilnică pe cerul planetei, când războinicul, surescitat de cunoştinţele noi pe care le acumula, ajunse cu bine la capătul câmpiei imense, unde o pădure de copaci înalţi şi deşi îi dărui bucuria unui răgaz binemeritat. Descoperi chiar câteva fructe minuscule şi le culese cu îndemânare. Se întinse pe iarbă şi gustă unul dintre ele. Era suculent şi răcoritor. Se lăsă în voia vântului, în voia senzaţiilor, în voia naturii, însă, undeva în subconştientul lui, era extrem de atent la tot ceea ce era în jur.

Zgomotul unor paşi abia perceptibili îl făcu să se lipească de pământ. În secunda următoare, pe deasupra lui trecu un fel de suliţă cu vârf de piatră şlefuită. Sări imediat în picioare şi se urcă într-un copac. Devenise un animal feroce, gata oricând să riposteze cu forţa unei brute care nu ţine cont de nimic.

Erau trei la număr, cei care-l vânau. La fel de înalţi, de bine făcuţi şi de hotărâţi ca şi el să ucidă. Din păcate,

aveau un avantaj: îl văzuseră. Stăteau la baza copacului şi se uitau la el cu mare atenţie, încercând să-i găsească un punct slab. În acel moment, însă, în mintea lui Ark încolţi o idee îndrăzneaţă. Îşi puse cuţitul între dinţi şi se aruncă în gol.

Calculase bine. Greutatea lui şi forţa impactului striviră cervicalele unuia dintre oponenţi.

Mai rămăseseră doi. Se ridică imediat în picioare şi, fulgerător, înfipse cuţitul în gâtul celui mai apropiat. Apoi se aruncă la pământ şi îl fixă cu privirea sa de gheaţă pe ultimul rămas. Acesta nu se lăsă însă dominat. Avea în mâini o suliţă lungă, cu care tot încerca să-l înţepe. Reflexele lui Ark erau impecabile. Într-un final, zări un bolovan spre care plonjă. Îl aruncă spre ţeasta adversarului său, care se sparse cu un zgomot sec, estompat de răcnetul de luptă. Era furia sângelui. Era bucuria faptului de a fi scăpat viu. Era strigătul unui om care îşi descoperea puterile.

După aceste clipe de rătăcire, se aşeză pe iarbă şi aşteptă ca inima să înceteze ritmul infernal în care se zbătea. Respiraţia lui era anevoioasă. Încet, încet, îşi reveni. Îi studie pe cei trei. Pielea lor era neagră. Nu aveau păr pe corp, ci doar câteva linii mai deschise la culoare, semne ale unor lupte pe care le câştigaseră. Le-a luat armele şi a pornit uşor înainte. Fără păreri de rău. Fără sentimentul că a greşit şi mai ales fără să se întrebe de ce lucrurile au evoluat aşa. Asta era viaţa lui. O sumă de lupte cu final fericit. Cel puţin până acum.

Muntele era din ce în ce mai aproape. Copacii îl înconjurau şi îi dădeau un sentiment de siguranţă. Rătăci prin

pădure până când dădu peste un drum amenajat, marcat din nou cu figurine de pământ ars, dar de data asta erau capete de animale. Imediat își dădu seama că lipsea ceva. Zgomotul. Era o liniște stranie, apăsătoare. Înaintă cu mare precauție, ținând strâns una din sulițele luate de la oponenții săi.

Drumul era drept, acoperit cu plante culese de pe trunchiurile copacilor, care absorbeau zgomotul pașilor pe care îi făcea. Încordarea sa era maximă. Într-un final, această cale sinistră se termină și Ark intră într-o zonă în care copacii erau rari, dar ce văzu acolo îi opri respirația.

Deși era un războinic mult încercat, un prospector care văzuse tot felul de ciudățenii și dobândise multe cunoștințe despre supraviețuire, rămase paralizat, stăpânit de trăiri pe care nu le putea defini.

Mai întâi de toate, între copaci se aflau, din loc în loc, hamace în care se găseau oameni fără suflu divin în celulele lor.

În diferite stadii de descompunere, acoperiți de blănuri, purtau la piept câte o amuletă din silex sau piatră șlefuită. Lângă ei erau puse statuete din pământ ars, în formă de animale și de femei la fel de generoase în dimensiuni ca și cele pe care le culesese el. Câțiva erau așezați chiar pe jos, acoperiți cu frunze verzi. Mirosul era greu de suportat. Șocul pe care-l avu Ark fu enorm.

În tribul său, atunci când cineva murea în lupte sau în diferite condiții, principala grijă a bătrânilor era dăruirea trupului unui foc enorm, care purifica tot. Ținea minte cum se adunau toți și priveau cum vechiul lor camarad

era transformat în cenuşă. Apoi, femeia şi copiii celui decedat strângeau o cantitate mică din ce rămânea şi o presărau pe locul unde murise cel care, până mai ieri, avusese grijă de ei.

Mintea lui primitivă se confrunta cu întrebări la care nu găsea răspunsuri. De ce nu erau dăruiți focului? De ce erau expuşi aşa? De ce aveau obiectele alea lângă ei? De ce unii erau pe pământ, iar alții în frânghiile alea, suspendați în copaci? Pentru el, asta nu era ordinea firească a lucrurilor.

Într-un final, catatonia în care intrase se disipă şi dorința de a îndrepta lucrurile îl făcu să acționeze. Se uită în jur, după cele necesare planului din mintea sa, şi constată că acesta era realizabil.

Soarele se făcuse din nou roşiatic, când Ark termină de adunat o grămadă uriaşă de lemne.

Cu aceleaşi gesturi sigure, aprinse focul şi urmă din nou ritualul de fiecare zi. Aşa fusese învățat în tribul său.

Când marele disc ce traversa cerul devenea roşiatic, era timpul pentru o contopire spirituală care se transmitea de generații întregi. Altă şuviță de păr, altă bucată de carne şi aceeaşi amuletă de piatră se transformară din nou într-un fel de punte între el şi acest călător celest care lumina o nouă lume căreia îi fusese dată încă o şansă de a păşi pe calea evoluției.

Focul se propaga repede, iar cei ce n-aveau să se mai mişte vreodată erau acum acoperiți de căldura eliberatoare. Ark se retrase la o distanță sigură şi privi extrem de mulțumit la acest spectacol, având sentimentul că a

fost de mare ajutor celor care nu îşi găsiseră până acum locul.

Deşi atent la incendiul incontrolabil pe care îl declanşase, auzi totuşi un foşnet ciudat în spatele lui. Se întoarse fulgerător şi se aruncă asupra siluetei care încerca să-l ia prin surprindere. O trânti la pământ. Instantaneu, scoase cuțitul, pentru a smulge orice fărâmă de viață din ființa care îl lovea peste față. Se opri în secunda în care descoperi că era o femeie cu un păr lung, negru, obraji înguşti, ochi albaştri, pupile dilatate de emoție, efort şi spaimă.

O împinse brutal, aceasta căzu, iar el o studie intens. Scoase una din statuetele pe care le colecționase recent şi o aşeză în fața ei.

Femeia îl privi uimită. Nici ea nu mai văzuse un asemenea om. Ark era alb, ea era neagră. Ark avea păr pe tot corpul, ceea ce lipsea cu desăvârşire bărbaților din clanul ei.

Ark nu se opri aici cu ofrandele. Bucățile de carne şi apa pe care o cărase cu atâta grijă, le depuse cu sfială la picioarele ei. Gestul în sine era o predare, o recunoaştere a faptului că cerea ajutor şi că era dispus să accepte tot ceea ce decideau bătrânii clanului ei.

Astea erau regulile în tribul lui.

O durere cumplită în una din coapse îl făcu să se aplece. Urmă o alta, la fel de intensă, în umărul drept.

Erau câteva săgeți trase cu precizie. Se prăbuşi la pământ, cu privirea către femeia împietrită de emoție. Cu o stranie dorință de a fi lângă ea.

* * *

Fără menajamente, l-au închis într-o cuşcă de lemn, iar copiii, în răutatea lor, au început să-l ia la ţintă cu pietre, până ce un strigăt puternic i-a făcut să înceteze. Sângele care curgea pe faţa lui era fierbinte şi avea un gust dulceag, pe care Ark îl simţea constant.

Lipsa de apă şi încordarea îl făcură să leşine. Întuneric, ameţeală şi senzaţii de prăbuşire. Cu asta se confrunta războinicul, în interiorul fiinţei sale. Ciudat era faptul că nu simţea nicio dorinţă de evadare sau de răzbunare pentru modul în care era tratat. Ceea ce îl domina era curiozitatea. Îi privea pe toţi aceşti semeni ai săi, care în mod sigur îl vor omorî, cu un calm şi o detaşare care i-au adus pe buze un zâmbet ciudat.

Reprezenta o variaţie pentru membrii clanului. Trupul său acoperit de păr şi pielea lui albă făceau un contrast puternic cu calităţile fizice ale unei rase pigmentate în culori ce aminteau de întunericul în care a fost antrenat de mic. Ark visa la casa lui. La mama ce permanent îl hrănea cu tot ce găsea. La tatăl care l-a învăţat să ucidă pentru a trăi. La bătrânii clanului său care hotărau ce anume era necesar pentru a rezista. La mirosul focului ce nu se stingea vreodată.

Lacrimi...

Nu ştia ce anume era starea asta şi nici de ce ochii săi dăruiau apa atât de preţioasă unui pământ ce îi era străin. În mintea lui primitivă şi dominată de instincte înmugureau emoţii ciudate. Primea mâncare de la femeia pe care o zărise atunci când a fost capturat, iar între ei se lega încet, încet o relaţie specială. Niciodată nu îl privea în ochi, dar

mereu îi dăruia o atingere la care el reacționa în modul masculin primordial. Ea zâmbea şi îi şoptea ceva ce nu putea înțelege. Apoi pleca şi Ark rămânea singur cu gândurile lui, privind la aglomerarea de aşezări în care era ținut prizonier.

Din ceea ce a putut să remarce în scurtele momente de conştiență pe care le-a avut în timpul cât a fost cărat cu brutalitate din pădurea pe care o incendiase, locuințele erau aşezate pe versantul mai puțin abrupt al muntelui. Erau făcute din lemn subțire acoperit cu frunze şi o bună parte a zilei erau luminate cu putere de soare.

Satul era aşezat în pantă, iar la o distanță apreciabilă a observat multe ridicături de pământ.

Erau locuri în care focul nu se stingea niciodată, fiind menținut permanent de către anumiți membri ai clanului.

Femeile erau înalte, masive, îmbrăcate sumar. Bărbații erau de diferite categorii. Unii înalți, bine făcuți, cu sulițe şi arcuri asupra lor. Alții mai slabi, scunzi, fără arme, dar cu sarcini precise.Văzuse câțiva ce cărau apă, câțiva ce întrețineau focul, câțiva ce construiau colibe, garduri, săgeți şi figurine din pământ ars. Era o forfotă şi o gălăgie ce începuseră să fie foarte plăcute.

Asta până într-o zi în care tot acest zgomot a devenit mai intens. Toți şi-au abandonat treburile şi s-au strâns în mijlocul aşezării.

Şapte războinici duceau pe brațe trupurile celor trei pe care el îi ucisese apărându-se. Au fost lăsați pe iarba moale şi în jurul lor s-a format un cerc perfect, alcătuit din toată populația. Liniştea era absolută. Parcă nici vietățile pe

care acest trib ciudat le creştea, tot în cuşti, nu îndrăzneau să tulbure acest moment.

Din mijlocul mulţimii au ieşit trei femei, care s-au aşezat la capetele lor, împreună cu câţiva copii. Cel ce era conducătorul tuturor a îngenuncheat în faţa primului trup lipsit de viaţă şi a pus un topor de piatră şlefuită pe pieptul acestuia. S-a ridicat şi a trecut la următorul. Acesta a primit un cuţit mare, drept, dintr-un material albăstrui, pe care Ark nu-l mai văzuse până atunci. Ultimul dintre ei s-a ales cu un obiect ciudat: un cap de animal, de culoare roşie, înfipt într-un suport de lemn.

Apoi a plecat fără să privească înapoi. A venit la cuşca lui Ark. L-a studiat intens câteva secunde. A făcut un semn şi imediat prizonierul a fost adus în faţa tuturor. Şi-a făcut apariţia un individ bătrân, cu ochii închişi, care i-a atins îndelung mâinile, şoptind ceva de neînţeles. Apoi, degetele sale descărnate au cercetat meticulos rănile celor ucişi.

Într-un final, s-a întors spre Ark şi a urlat lugubru. Cinci războinici l-au luat pe sus şi l-au băgat înapoi în cuşca ce ce-i devenise casă.

***

L-au păzit până la lăsarea serii, fără să-i dea apă sau mâncare, dar el n-a băgat de seamă lipsurile acestea, pentru că mintea lui curioasă a înregistrat tot ce s-a întâmplat în jurul celor morţi. Toţi cei care locuiau în această aşezare au lăsat lângă ei câte ceva.

S-a format o grămadă mare de obiecte, de la cuţite, suliţe, săgeţi, arcuri, până la vase pline cu apă, carne, câteva

boabe ciudate, mici, verzi, şi un lichid care, atunci când era turnat în vreun vas, făcea o crustă albă la suprafață.

Ark era uimit. De ce adunau toate astea? De ce nu le foloseau? Percepea acest obicei ca pe o mare risipă. În tribul lui, niciodată nu se făcea aşa ceva. Mai mult, femeile celor morți au tăiat mici bucăți de piele de pe coapsele războinicilor şi le-au pus în trei vase de culoare albastră.

Au apărut aceiaşi şapte războinici, iar cei morți au fost din nou cărați pe brațe spre ridicăturile de pământ. În spatele lor, douăsprezece femei în vârstă scoteau sunete care îl făceau pe Ark să se înfioare. Au fost săpate trei gropi adânci, iar morții au fost lăsați în apropierea lor, acoperiți cu o blană de culoare albă.

Toată lumea a plecat spre centrul aşezării, unde s-au strâns buturugi uriaşe. Când marele disc roşiatic s-a ascuns sub pământ, a izbucnit un foc imens. Zgomote ciudate făcute de câteva cercuri acoperite cu piei de animale, necunoscute pentru el, au declanşat un fel de mişcare generală.

Ark privea uimit cum toți săreau, dădeau frenetic din mâini, apoi cădeau ca morți. Uimirea şi emoția din mintea sa erau la cote maxime. După un timp, totul a încetat. Focul s-a prefăcut în jar, împrăştiind un miros deosebit. Ark savură fiecare moment, pentru că iubea acest fenomen.

Câteva animale mari, pe care el nu le mai văzuse, au fost aduse în mijlocul lor. Cuțite late le-au tăiat şi au fost puse la fript.

Din vase rotunde, fiecare a primit lichidul care făcea cruste albe. Nu era apă, era ceva necunoscut lui Ark. Din

nou a început zgomotul ciudat, dar atmosfera generală era de bucurie. Ark a văzut mulți oameni care râdeau, se țineau în brațe şi mergeau greu.

Nici măcar mirosul cărnii fripte nu l-a deconcentrat pe războinic. A observat cum toți cei care mâncau treceau mai întâi prin fața celor trei femei, care mai devreme se aflaseră lângă morți, şi acestea le întindeau o bucată din pielea războinicilor, pe care o consumau odată cu mâncarea.

Zgomotul, focul, țipetele au ținut până ce marele disc roşiatic a ieşit de sub pământ şi a început să aducă lumina.

Ark era emoționat. Ceea ce studiase o noapte întreagă îl marcase puternic. S-a făcut din nou o liniște deplină şi toată lumea s-a îndreptat către cei morți. Aceştia au fost dezveliți şi aruncați în gropile făcute special pentru ei. Apoi, pământul a fost pus la loc. Au rămas doar ridicături, care nu făceau notă discordantă cu cele din jur. Cele douăsprezece femei ce i-au însoțit la început s-au grupat în fața acestor denivelări şi au început să cânte. Ark era împietrit, pentru că asemenea sunete nu mai auzise niciodată. Când au terminat, femeile celor morți, împreună cu copiii, s-au aşezat pe cele trei movile proaspete, ținându-se strâns în brațe.

Ark a auzit un zgomot înfundat şi a văzut cum multe săgeți i-au străpuns pe toți. Copiii au căzut primii, iar dinții lor albi au muşcat din praful unui pământ ce începea să ceară tribut de sânge. Întocmai ca un demiurg crud care a încercat să impună regulile sale, cu multe milioane de ani în urmă.

Imaginea a declanşat în el reacţii puternice. A intrat într-o stare de luptă. De revoltă. De furie. De ură. Inima îi bătea din nou nebuneşte. Muşchii lui deosebiţi s-au făcut ca piatra, iar forţa cu care a lovit lemnul din care era construită cuşca a fost devastatoare.

Era liber.

* * *

Copacii îl protejau din nou. Picioarele i se mişcau frenetic. Distanţa dintre el şi aşezare se mărea continuu. A fugit în ritmul acela infernal până când marele disc aducător de speranţe a ajuns fix la mijlocul cerului. Un zgomot asurzitor l-a făcut să se arunce pe iarbă. Urechile sale erau pline de sânge. Pământul se clătina, iar în faţa lui au apărut gropi foarte mari. Întunericul a venit brusc, iar peste tot se prăbuşea ceva gri care-i invada plămânii.

Nu mai văzuse până acum praf care să cadă din cer. Se uită în zadar după steaua lui, dar aceasta nu apărea, chiar dacă marele disc nu se mai vedea pe nicăieri. Panica a pus stăpânire pe el şi l-a îndemnat să fugă din nou. În urma sa, multe vietăţi încercau să facă acelaşi lucru.

Totul era acoperit cu un praf gri, pe care Ark îl simţea cald. A fugit până a căzut, inconştient, într-o râpă care a apărut în urma cutremurelor inerente erupţiei unui vulcan de mari dimensiuni.

* * *

Şoapte pe care nu le putea înțelege. Apă pe corpul său şi, mai ales, pe buzele sale uscate. Brațe moi care îl strângeau şi căldura unui corp la fel de încercat ca și cel în care se zbăteau trăirile lui. Nu a vrut să deschidă ochii. Era mult prea fascinat de ceea ce simțea.

Mâinile sale aspre atingeau acum o piele fină. Un păr lung. O bogăție de forme ce tremurau de emoție. Buzele sale au fost acoperite de alte buze. Pieptul său strivea sâni mari. Respirația sa se contopea cu suflul unei femei în plin rut. Căldura ce-i invada părțile intime descătuşa în el cel mai important instinct al unei specii care era la începutul luptei cu natura şi cu ea însăşi.

Se lăsă dominat până la final de femeia care îl ținea în brațe şi aproape îl sufoca sărutându-l. Zgomotele pe care le scoteau erau estompate de infernul vulcanic din depărtare. Întunericul ce-i înconjura era sfâşiat doar de lumina unei noi vieți, care abia se concepea.

Un amalgam ciudat, între două rase aparținând aceleiaşi specii. O ființă mai adaptată la mediu, mai inteligentă şi mai flămândă după răspunsuri la întrebări din ce în ce mai multe. Asta va naşte femeia care l-a ales pe Ark ca partener.

Erau la distanță mare de muntele care până nu demult fusese casa ei. Ark era uimit de forța cu care ea îl cărase până în acest loc, dar, în acelaşi timp, ştia că nu puteau rămâne aici. S-a smuls cu greu din toropeala ce începea să-l ademenească şi s-a ridicat în celebra poziție bipedă, apanajul celor mai evoluate mamifere. Locul în care a gustat din dulceața feminității era, de fapt, un mic crater for-

mat la impactul cu o rocă de mari dimensiuni, aruncată din coşul vulcanic.

Instinctele de supravieţuire ale femeii l-au salvat. Norul piroclastic din cadrul unei erupţii vulcanice nu a ajuns până la ei. El nu avea asemenea cunoştinţe, dar subconştientul său îi spunea clar că datora viaţa acestei fiinţe de care se ataşase într-un mod special.

A luat-o în braţe şi a început o călătorie spre necunoscut. Spre marele disc ce nu se arăta încă privirii sale. Aerul era invadat de praful care cădea din cer. Peste tot era o culoare gri. Se ţineau de mână. În faţa lor au apărut câţiva supravieţuitori, care imediat au îngenuncheat şi i-au întins lui Ark cuţitele lor. El era acum liderul. Cel mai puternic om al clanului.

Se puneau bazele solidarităţii umane, supremul avantaj în faţa naturii dezlănţuite.

Fără nicio rezervă de apă sau mâncare, aceste fiinţe, ce începeau să devină supreme pe o planetă ce răspundea prompt la fiecare experiment cosmic, au străbătut o distanţă enormă.

S-au oprit doar atunci când în faţa lor au început să apară din nou iarba, copacii şi marele disc luminos.

Era momentul lui Ark.

Acesta le-a făcut semn să se aşeze. A scos noua sa armă, cuţitul drept din silex, de dimensiuni mari, şi a plecat alergând. S-a întors după ceva timp, purtând pe umerii săi laţi un animal din care încă mai curgea sânge.

Erau şapte cu toţii. Trei femei şi patru bărbaţi. Ark a aprins focul. A luat o şuviţă din părul fiecăruia, câteva

bucăți de carne din vânatul său, amuleta sa albastră şi a executat paşii complicați. A marcat locul în care s-a oprit şi i-a pus pe toți să stea acolo, privind cum discul solar se alinia cu ofranda sa.

După toate astea, a intrat într-o surescitare vecină cu nebunia. A săpat o groapă de mari dimensiuni, ajutat de bărbații pe care-i conducea. După ce a terminat, i-a făcut semn unuia să se întindă înăuntru. Acesta, cu ochii măriți de uimire şi groază, a încercat să se eschiveze, dar urletul pe care Ark l-a scos şi cuțitul pe care i l-a pus la gât l-au făcut să cedeze. Bărbatul s-a aşezat cu fața în sus şi a închis ochii. Ark a luat în mâinile sale pământ şi l-a aruncat peste el. Apoi i-a pus pe toți ceilalți să facă la fel. Bărbatul din groapă era transpirat de groază.

După ce fiecare a aruncat câțiva pumni de țărână, Ark s-a aşezat în fața gropii şi a urlat înfiorător.

Bărbatul a deschis ochii. Ark a mai urlat o dată şi i-a întins mâna dreaptă. Acesta a prins-o, iar Ark l-a scos din groapă. L-a sărutat pe frunte. Apoi a scos cuțitul şi l-a crestat uşor pe unul din degete. Câteva picături de sânge au fost lăsate să cadă în foc. Fiecare din membrii noului său trib au trecut prin acest ritual.

Ark a făcut semn femeilor să gătească prada pe care el a reuşit să o prindă. Nimeni nu va îndrăzni vreodată să-l conteste. Era omul suprem pentru ei, cel ce era capabil să învie morții.

* * *

Zori de zi...

Un fum dens se înălța asupra unor colibe făcute din lemn, ascunse în mijlocul unei păduri dese. Prin mijlocul așezării trecea un fir de apă ce asigura supraviețuirea comunității.

În lumina unui foc de mari dimensiuni se carbonizau rămășițele celui ce fusese războinic, prospector și întemeietor al unui clan puternic, care inițiase schimbul de produse cu alte așezări.

Un mascul tânăr, cu părul lung și o culoare cafenie a pielii, strângea în mâinile sale o amuletă albastră, privind trist cum cel care a avusese grijă de el până atunci se contopea cu focul veșnic.

Când marele disc luminos a apărut pe cer, în toată splendoarea lui, a știut că e timpul pentru o nouă călătorie.

Doar că, de data asta, obiectivul nu mai era găsirea unui nou teritoriu, ci a locului în care marele disc se contopea cu pământul.

Vicarius Filli Dei

Moto:
„Unde e puțină credință, e multă credulitate."

Sfinția Sa medita la multiplele probleme pe care oameni de încredere, împrăştiați în toate colțurile lumii, i le aduceau la cunoştință în fiecare zi şi nu vedea o rezolvare uşoară a lor. Era mâhnit. În ultima vreme, zvonurile despre întrupările din ce în ce mai frecvente ale diavolului păreau a fi certitudini. A dat ordin tuturor celor ce slujeau biserica să lovească fără milă în slujitorii satanei.

— Este ceasul de pe urmă, le-a spus el. Precum ați auzit că vine antihrist, iar acum mulți antihrişti s-au arătat, de aici cunoaştem noi că este ceasul de pe urmă.

Veşmintele sale albe foşneau uşor, la fiecare mişcare. Mâinile îi tremurau de emoție şi încordare atunci când Dumnezeu i-a dezvăluit calea pe care o va urma şi mai ales armele cu care îl va înfrânge pe antihrist. Era nevoie de un singur conducător în această încleştare şi acela nu putea fi decât el, Sfântul Părinte, urmaş al lui Petru, căruia toți prinții îi sărutau picioarele. El, Sfântul Papă, cel ce nu putea face niciodată obiectul judecății umane.

Va îndeplini tot ceea ce i s-a arătat, pentru că doar sfânta sa persoană putea strânge toate popoarele, aşa încât lucrarea lui Dumnezeu să fie împlinită.

* * *

Cu un zgomot puternic, uşa celulei în care fusese închis cu câteva zile înainte un bărbat de viţă nobilă se deschise, iar temnicerul făcu loc unui personaj ciudat. Acesta păşi parcă timid înăuntru şi îl fixă cu o privire de gheaţă pe cel care era înlănţuit. Urmele de sânge de pe faţa lui şi mizeria în care era ţinut nu-l impresionară prea mult. Făcu semnul crucii, apoi porunci gardianului să fie lăsaţi singuri.

— Fiule, e timpul să mărturiseşti în faţa lui Dumnezeu faptele tale, păcatele care te-au adus la poarta iadului, şi să cauţi iertarea.

Prizonierul nu a schiţat niciun gest. Doar continua să privească în gol, de parcă nici nu auzise ceea ce tocmai i se spusese.

— Dumnezeu te iartă doar dacă te căieşti pentru păcatele tale. Satana te ispiteşte acum. Te face să refuzi bunătatea şi lumina ce izvorăsc numai din inima Domnului nostru Iisus Hristos. Orice duh care nu mărturiseşte pe Iisus Hristos, nu este de la Dumnezeu, ci e duhul lui antihrist, despre care ştim toţi că vine, şi acum este chiar în lume. În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, îţi poruncesc să părăseşti acest trup şi să te întorci în iadul din care ai venit.

Vocea călugărului deveni puternică. Ochii săi parcă aruncau foc în momentul în care s-a aplecat asupra celui posedat şi l-a atins cu crucifixul pe care-l purta la gât. Nu s-a întâmplat nimic, aşa că a continuat să rostească rugăciuni şi să stropească cu apă sfinţită trupul sfâşiat de suferinţă al celui întemniţat. Într-un final, acesta a început să scoată sunete neomeneşti.

— Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău. Te eliberez, în numele Sfintei Treimi, de duhul care te stăpâneşte, urlă, lipind crucifixul de fruntea prizonierului. Arată-te, satan, şi vei ucis de răsuflarea gurii Domnului, vei fi nimicit cu strălucirea venirii Sale.

În acel moment, crucifixul a început să strălucească şi a ars fruntea posedatului, care căzu inert pe paiele ce îi ţineau loc de pat. Prin gratiile de la fereastra celulei, călugărul a văzut cum cerul a fost cuprins de nori negri, ce alergau unii spre alţii, contopindu-se într-un imens întuneric.

A strigat după temnicer, iar acesta a sosit repede.

— E vindecat. Peste exact cinci zile, îi vei da harta asta şi îl vei elibera. Va şti unde trebuie să vină. Până atunci, să fie îngrijit cu mare atenţie.

— Am înţeles, Sfinţia ta. Se va face întocmai.

* * *

Mănăstirea era impunătoare şi veghea, de la înălţimea culmilor muntoase pe care fusese construită, singurul drum ce făcea legătura între cele trei cetăţi pe care le pa-

trona. Erau vremuri în care destinul unui om era hotărât de la naştere. Cine venea pe lume într-o familie de ţărani, nu avea nicio şansă să fie altceva decât sclavul pământului şi al seniorului. Cine se năştea într-o familie de nobili, putea alege între calea armelor şi cea a preoţiei.

Accesul în interiorul locaşului nu era permis oricui, iar porţile de lemn masiv, ferecate cu zăvoare mari de oţel, nu puteau fi doborâte decât cu ajutorul unor instrumente complicate. Nimeni nu îndrăznea să tulbure liniştea celor care îşi duceau traiul acolo, pentru că toţi cei care încercaseră, nu se mai întorseseră. Se vorbea despre fenomene ciudate care se petreceau în preajma acestei mănăstiri, în special despre nori negri apăruţi brusc în jurul amiezii, însoţiţi de tunete înfiorătoare.

De câteva zile, în zonă începuseră să vină străini. Erau îmbrăcaţi foarte bine, aveau cai puternici, arme strălucitoare şi întrebau care ar fi potecile cele mai sigure de urmat pentru a ajunge la locaşul sfânt din vârful muntelui. Ţăranii, speriaţi, se îndepărtau, iar conducătorii cetăţilor refuzau să-i primească.

Cu toate acestea, la porţile mănăstirii ajunse un grup de şapte bărbaţi. Nu se cunoşteau între ei. Se priveau chiar cu suspiciune unii pe alţii, încercând să ghicească adevăratul scop al călătoriei lor, dar, după primele vorbe schimbate, şi-au dat seama că toţi ştiau la fel de puţin. Ceea ce îi unea, însă, era semnul crucii, pe care fiecare îl avea pe frunte.

S-au aşezat în cerc, au aprins un foc şi au aşteptat câteva ceasuri, în tăcere, până ce, cu un zgomot puternic, porţile

s-au deschis şi a apărut un bătrân, al cărui trup slab era învelit într-o mantie albă.

— Puteți intra acum, dar lăsați aici armele şi caii.

Bărbații s-au conformat, apoi au păşit în interiorul mănăstirii.

* * *

Conciliul cardinalilor a fost convocat de urgență şi fiecare dintre cei implicați privea cu oarecare teamă la uşa prin care Sfântul Părinte urma să-şi facă apariția. Se şoptea că Sfinția Sa petrecea prea mult timp îndurând postul negru. Că starea sa de sănătate nu era foarte bună. Că se mişca greoi, vorbea incoerent şi deciziile sale nu erau chiar cele mai potrivite. Robele roşii începeau să prindă tente de gri, întocmai ca penele de vultur, dar nimeni nu cuteza încă să pună la îndoială capacitatea Papei de a păstra cel mai râvnit scaun din lume.

Atmosfera era încărcată. Oare ce însemna graba cu care fuseseră chemați? Spionii pe care îi avea fiecare cardinal nu ştiau nimic. Oamenii cei mai apropiați de Sfântul părinte nu aveau nicio idee despre planurile sale, aşa că misterul era total. Cardinalii nu priveau cu ochi buni lipsa de informații, pentru că fiecare avea câte ceva de ascuns. Fiecare avea păcatele lui, ce puteau fi iertate unui muritor de rând, dar nu şi sfinților lor.

În această mare de suspiciune şi teamă şi-a făcut intrarea cel aflat deasupra regilor şi a lumii întregi. S-a aşezat, a întins mâna dreaptă şi fiecare dintre cei prezenți a sărutat cu umilință inelul papal.

— Sfinţiile voastre, v-am adunat astăzi aici pentru a vă împărtăşi modul în care Slava lui Dumnezeu va cuprinde întreaga lume şi va pedepsi necredincioşii. Suntem trişti, pentru că mulţi dintre cei pe care noi îi păstorim au căzut pradă lui satan şi armatelor sale infame. Prin minciună şi ispită, unii au păşit pe căi greşite şi de aceea le vom da o şansă pentru a obţine iertarea, pentru a nu petrece o eternitate în purgatoriu.

— Sfinţia Voastră, îndrăzni unul dintre cardinali.

— Nu dorim să fim întrerupţi. Ascultaţi doar cuvintele noastre, ce vin de la Dumnezeu. În aceste vremuri în care copiii lui Hristos sunt muşcaţi de fiara fără milă, antihristul, când aerul a început să aibă iz de pucioasă, când peste tot colcăie cavaleri în armuri strălucitoare, care nu au alt scop decât să se ucidă între ei şi să declanşeze conflicte, când se varsă sânge pentru orice motiv, în aceste vremuri, deci, noi am implorat pe Dumnezeu să ne arate calea pe care trebuie să mergem pentru slava gloriei Sale. V-aţi întrebat de ce suntem mâhniţi şi de ce ne-am izolat. Iată răspunsul pe care îl aşteptaţi de la noi: tristeţea pe care o simţim nu are margini şi nu vom cunoaşte odihna până când Sfântul Mormânt nu va fi din nou în mâinile noastre. Antihristul a îndrăznit să se apropie, pentru că mulţi au uitat cea mai sacră dintre îndatoriri. Aceea de a-L purta în inimă pe Domnul Iisus Hristos şi de a-L cinsti în fiecare clipă a vieţii ce ne-a fost dată. Şi cum putem face asta când pământurile sfinte pe care se află urmele paşilor Lui sunt batjocorite de necredincioşi? Cum putem să ne găsim fericirea şi să urmăm poruncile Sale, dacă lăsăm pe satan

să profaneze mormântul din care El s-a ridicat peste moarte, în slava Tatălui nostru, în vecii vecilor?

Vocea îi era puternică, ochii săi aruncau parcă flăcări, iar cei ce s-au îndoit de sfinţenia şi de puterea sa, erau acum de-a dreptul copleşiţi de această măreţie pe care o degaja.

— Vă cerem, acum, vă impunem lupta sfântă cu armatele lui satan. Voi aveţi misiunea să faceţi auzite vorbele noastre şi să se ştie foarte clar că acela care va participa la acest război sfânt, pentru Domnul nostru Iisus Hristos, va avea iertarea tuturor păcatelor şi viaţă veşnică alături de adevăratul nostru Tată, Dumnezeul acestei lumi şi stăpânul sufletelor noastre. Mergeţi, fiţi vrednici de aceste timpuri şi de acest plan. Atât am avut noi să vă comunicăm.

* * *

„La mijlocul lui august, când se va fi terminat secerişul şi hambarele vor fi pline, atunci vom pleca..." Acestea erau cuvintele care răsunau în mintea cavalerului Tibhault. Era din ce în ce mai încântat de acest război, pentru a da un scop vieţii sale şi, de ce nu?, pentru a câştiga şi ceva aur. Trecuse mult timp de când nu mai simţise greutatea galbenilor în punga sa. I-ar fi prins bine un set nou de arme, o armură strălucitoare, alături de siguranţa unor mese îndestulătoare. Peste acestea se mai adăugau şi pretenţiile scutierului, care-l ameninţase deja că îl părăseşte dacă nu are grijă de nevoile lui. Castelul spre care se în-

drepta aparținea unui senior bogat, în grațiile regelui, şi el spera ca acesta să-i accepte serviciile. Calul era plin de spume când ajunse. Trecu printre porțile masive fără a fi întâmpinat de nimeni, deşi reputația sa în lupte era proverbială. Toată lumea era adunată în mica piață din fața bisericii, ascultând vrăjită cuvintele preotului, care chema la război. Cavalerul s-a apropiat de el, a îngenuncheat şi a acceptat ca pe pelerină să-i fie cusută crucea care făcea din el un luptător pentru Sfântul Mormânt, pentru Țara Sfântă.

* * *

Îl aştepta puşcăria sau spânzurătoarea dacă avea să fie prins şi de aceea bărbatul fugea, gâfâind puternic, prin pădurea deasă în care spera să-şi piardă urma. Respirația îi era anevoioasă, în aerul tare al nopții, tălpile îl frigeau, iar o cumplită durere în piept îl sfâşia constant. Cu toate astea, făcea eforturi imense de a mări distanța dintre el şi locul în care ucisese. Se chinuise până în zori să pună un picior înaintea celuilalt, iar atunci când primele raze de soare scăldaseră coroanele verzi ale copacilor, căzuse ca fulgerat. S-a trezit pe un pat tare, vegheat de o bătrână mizerabilă, fără dinți, cu un păr cenuşiu. Era speriat. A vrut să se ridice, dar aceasta i-a făcut semn să stea liniştit, întinzându-i o cană de lut plină cu o fiertură ce mirosea îngrozitor. A lovit-o violent, a sărit din pat şi s-a aruncat către uşă. „Am văzut în sufletul tău. Eşti al nostru acum. Nu ai scăpare, te vei întoarce". Vorbele babei îl urmăreau.

A luat-o din nou la fugă şi a reuşit să ajungă la marginea pădurii, de unde a putut vedea un sat întins, în mijlocul căruia se afla o biserică. În acel moment a ştiut ce trebuie să facă pentru a obține iertarea păcatelor. Țara Sfântă îi va dărui izbăvirea.

* * *

Lacrimi nu mai avea. Secaseră odată cu moartea primului copil. Măcar murise la naştere, nu se chinuise în sclavia față de senior şi pământ. Bărbatul era slab, cu o barbă deasă şi murdară, cu o frunte pe care multiple cute dădeau măsura greutăților prin care trecea. Avea ochi albaştri precum cerul, în rarele momente când Dumnezeu era bucuros şi îşi îndrepta fața către lumea asta zămislită doar pentru suferință. Cu ce greşise? Ce putuse el să facă, un biet țăran muritor de foame, pentru a merita pedepsele cu care era copleşit zilnic? Nu ştia, dar acum pur şi simplu nu mai voia să accepte situația asta.

Termină de săpat groapa, o cără pe soție şi o întinse delicat înăuntru, apoi, cu un mare gol în inimă, puse pământul la loc. Îşi înălță privirea către cer şi şopti:

— Doamne, voi merge la luptă împotriva necredincioşilor. Nu pentru Slava Ta, ci pentru a Te întreba ce păcate apasă atât de greu asupra mea, atunci când ne vom vedea. A plecat apoi să obțină încuviințarea seniorului său, pentru a se duce la războiul sfânt.

* * *

Bărbații au așteptat răbdători ca porțile imense ale mănăstirii să se închidă, apoi l-au asaltat cu întrebări pe bătrânul care i-a întâmpinat. Acesta le-a spus calm:

— Sunt doar un mesager. Cel cu care trebuie să vorbiți se va înfățișa în cel mai scurt timp. Mă bucur că ați ajuns cu bine. Acum, vă rog să mă urmați. Vă voi conduce în chiliile voastre.

Fiecare a fost cazat într-o încăpere minusculă, în care se afla un pat, o masă, și un mic dulap, înăuntrul căruia se afla o robă maro. Au primit ordin să schimbe straiele colorate cu această bucată de pânză aspră și să aștepte până când vor fi chemați. Drumul pe care îl parcurseseră fusese lung și anevoios, așa că somnul reparator le cuprinse repede trupurile ostenite. În câteva ceasuri au fost treziți de bătăile clopotelor și același bătrân, de data asta îmbrăcat într-o robă modestă, i-a însoțit până într-o sală imensă. Acolo îi aștepta bărbatul care biruise demonul din interiorul lor.

— Sunt fratele Bernard, conducătorul acestui lăcaș. Ați fost aduși aici pentru că ați ieșit biruitori din lupta cu satana, cu ajutorul lui Dumnezeu. El și-a întors fața către voi și v-a ales să răspândiți cuvântul Lui. Să slujiți la făptuirea lucrării Sale și să distrugeți pe antihrist prin faptele pe care trebuie să le săvârșiți. De acum încolo, viața voastră aparține doar Sfântului Părinte, Papa Urban. Sunteți mai presus de ispită și de întuneric, pentru că Dumnezeu, prin noi, slujitorii Săi, a sigilat sufletele voastre și v-a marcat pe vecie. Nu puteți fi altceva decât săbiile Domnului, mesagerii care aduc mânia Sa asupra necredincioșilor și

asupra lui antihrist. Planul pe care îl veți îndeplini vă va fi dezvăluit atunci când va veni vremea. Vă așteaptă un timp de pregătire pentru cea mai măreață dintre misiuni, ce vine direct de la Dumnezeu, prin Sfântul nostru părinte. După ce Țara Sfântă va fi cucerită, voi veți avea rolul principal. Acum, tot ce trebuie să știți este că unii frați au plecat spre Sfântul Mormânt pentru a duce cuvântul lui Dumnezeu, întocmai ca Ioan, care a sosit înaintea Mântuitorului. Ei vor fi cei care vor pregăti cele necesare pentru reușita noastră, a tuturor.

După câteva luni de post, rugăciuni și tot felul de privațiuni crâncene, au fost anunțați că Mormântul Sfânt aparținea acum celor în drept să-l aibă în pază. Momentul a fost solemn, iar fratele Bernard le-a comunicat, în sfârșit, planul secret pe care Sfântul Părinte îl pregătise pentru ei.

— Fraților, sfinți luptători întru credință, Dumnezeu a condus armatele noastre la biruință. Antihristul este învins, dar nu nimicit pe vecie. Rolul vostru este de a aduce Sfântului Părinte ceea ce frații noștri vor găsi sub templul lui Solomon. Ei sunt acum acolo, săpând în pământul uscat. Când vor termina această lucrare, veți merge în Cetatea Sfântă, pentru că numai voi, sufletele alese și pure, aveți capacitatea de a vă afla în preajma casei lui Dumnezeu, unde se află slava Sa, fără a vă pierde viața. Asta veți aduce înapoi: chivotul legilor, *sancta sanctorum*. După ce va fi predat Sfântului Vicar, veți fi cei însărcinați cu apărarea Țării Sfinte, alcătuind un nou ordin: Cavalerii Sărmani ai lui Hristos. Veți trăi numai în puritate și lumină. Veți înfrânge cu mânia lui Dumnezeu pe toți cei care nesocotesc poruncile Domnului, în veacul vecilor.

* * *

Sfinția Sa aştepta cu înfrigurare sosirea mesagerilor care îndepliniseră cu succes lucrarea lui Dumnezeu. Era slăbit după multiplele zile de post negru pe care şi le impusese, deoarece numai cei mai puri şi curați se puteau apropia de prezența Tatălui Ceresc.

Cei şapte aleşi au intrat şi s-au aşezat în genunchi. Însuşi Sfântul Părinte a îngenuncheat lângă ei, pentru momentul biruinței sale. Şi-a îndreptat privirea spre ceea ce i se adusese. Era, într-adevăr, chivotul legilor, exact aşa cum scria în Cartea Sfântă, strălucind puternic. Sfinția Sa l-a atins. Nu s-a întâmplat nimic, semn că în sufletul lui era prezent Dumnezeu. Bărbații care se aflau lângă el s-au retras. A îndrăznit să deschidă casa lui Dumnezeu. A văzut înăuntru un cilindru şi o sferă. Cilindrul era aşezat vertical şi părea să fie sursa strălucirii chivotului, deasupra lui fiind sfera, făcută dintr-un material cum nu avea ştire să existe pe fața pământului. Sfinția Sa a făcut semnul crucii asupra ei şi apoi şi-a aşezat mâna dreaptă pe suprafața fină. În acel moment, toată structura a prins viață şi încăperea a fost inundată de o lumină orbitoare care, încet-încet, şi-a pierdut din intensitate. În aer pluteau câteva sfere strălucitoare care se învârteau în jurul unui bulgăre de lumină ce părea imens față de ele. Unele sfere, cele mai mari, erau înconjurate de inele. Apoi totul s-a schimbat şi Sfinția Sa a văzut ceva ce semăna cu o sferă cu multe brațe care se învârteau ca o spirală. Pe unul din brațe a observat imaginea anterioară, dar în miniatură. Lucrurile

s-au schimbat de multe ori, apărând din nou sfere înconjurate de brațe spiralate. Sfinția Sa a leşinat într-un final, copleşit fiind de aceste înfățişări ale Dumnezeirii.

Într-adevăr, cele nevăzute ale lui Dumnezeu sunt aduse la lumină prin cele care au fost făcute, dar numai după ce au fost înțelese.

CUPRINS

Apophis 5
Agonie 19
Darul 28
Eli 35
Gliese 59
Graviton 80
Leacul 102
Miraj 118
Tetragrammaton 129
Ultimul suflet din Iad 143
Unde cerul atinge pământul 156
Vicarius Filli Dei 175

"Aşa a început pentru mine sfârşitul lumii. Acum mă uit la cronometrul de pe uşă şi sunt plin de emoţii, pentru că mai are doar cinci minute de măsurat. Mă simt ca un condamnat, dar nu ştiu încă dacă la moarte sau la viaţă..."

ISBN 978-606-8879-66-6

www.colectiasf.ro